

ရွှေစံသာစာပေ

ဘညံကြီး

လှပြန်ဖြစ်တဲ့ ပြိတ္တာမ

ဒို့တာဝန်အရာသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့တာဝန်
နိုင်ငံရေးအဆင်ပြေစေရေး	ဒို့တာဝန်
အချစ်အခြွေအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့တာဝန်

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ထောင်စုအစိုးရ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရေးအတွက် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တိုရန်သုအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး စဉ်ရွာစားအုပ်ချုပ်ရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသာယာ ဖွံ့ဖြိုးစေရန်အတွက် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ပေါ်လာရေး
- ပြင်ပပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ပြင်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် သင့်ကျေးဇူးအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးဆုခံစိတ်ဓာတ် စွတ်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

ဘယ်ကြီး

လူ့ပြန်ပြန်တံ

ပြောမ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၉၄၀၁၀၉
ဖျက်နာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၅၃၀၁၀၀
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၁၀၊
ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)
ရွှေစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဂံတောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖျက်နာဖုံးနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအော်ပီဆက်
အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃ လမ်း၊
မိလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
မြန်မေး - ၁၀၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ - ၅၂၀ အုပ်

၀၀၈.၈၃

ဘဏ္ဍိုက်ကြီး

လူ့ပြန်ဖြစ်တဲ့ပြိတ္တာမ/ ဘဏ္ဍိုက်ကြီး - ရန်ကုန်
ရွှေစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၁၈၇ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) လူ့ပြန်ဖြစ်တဲ့ပြိတ္တာမ

ဘုရား... တရား... သံဃာ
အဖေ ဦးသိန်းလွင် အမေ ဒေါ်အုန်းကြည်
ဆရာ... ဘာဆရာကြီးမင်းသိမ်တို့အား
ဤစာအုပ်ဖြင့် ကန်တော့ပါ၏...

ဘညိကြီး

ရှင် လှူတယ်ဆိုတော့ စားသောက်ဖွယ်တွေ
ဟာ နောက်ဖြစ်ရာဘဝမှာ ရှင့်အတွက်
ကျင့်ကြီး ကျင့်ငယ် ပြည်ပုပ် သွေးပုပ်တွေ
ဖြစ်ပါတော် . . .

အို...
တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
ကျိန်စာပါလား...

ဝန်ခံချက်

လူပြန်ဖြစ်တဲ့
 ပြိတ္တာမဝတ္ထုသည်
 မဟာပေတ ကာရပေတီ
 ဝတ္ထုတော်မှ အချက်အလက်
 နှင့်
 ဆရာမောင်ဟိန်းကျော်၏
 ၂၀၀၅ ဇွန်လထုတ် မနုစာရီ
 မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပြီးသော
 “စီမံခြယ်လှယ် သည်ကံနှစ်သွယ်”
 ဝတ္ထုကို ခိုထားပါသည်။

စာရေးသူ

အခန်း (၁)

ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်အတိ။

မျက်တွင်းဟောက်ပက်၊ နားထင်များ ချိုင့်ခွက်
လျက်၊ အပြိုင်းပြိုင်း ငေါထွက်ထိုးထောင်နေသော အရိုးစုတို့
သည် အရေပြား ပြားကပ်ကပ်တို့ ဖုံးအုပ်လို့နေလေ၏။

ရှည်လျားရှုပ်ပွနေသည့် ဆံပင်ဖရိုဖရဲတို့က မျက်နှာ၊
ပခုံး၊ ရင်ဘတ်၊ ကျောပြင်အနှံ့ ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေ၏။
ကျက်သရေလွန်စွာမှပရှိသော မြင်ကွင်းသည် ရွံရှာစက်ဆုပ်
ဖွယ်အတိ။

ထိုသူသည်ကား . . .

ပြိတ္တာမတင်ယောက်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုပြိတ္တာမကား ကိုယ်လုံးတီးပင်ဖြစ်၏။

ပြိတ္တာမသည် ပုပ်ဟောင်နေသော သွားရည်များ
ကျလျက် သေးကွေးကြုံလိုသည့် လက်များ ဆန့်တန်းလှုပ်
ရှားလို့နေ၏။

ထိုအဖြစ်သည်ကား ရုက္ခစိုးနတ်၏ ဝိမာန်အနီး
အနားက လွန်စွာမှ ထူးဆန်းလှသော မြင်ကွင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်
လေတော့၏။

ပြိတ္တာမ၏ လက်များဆန့်တန်းလှုပ်ရှားနေသည်ကို
မြင်လိုက်ရသည့် ရုက္ခစိုးနတ်က ပြိတ္တာမအား ကောင်းမွန်
သော စားသောက်ဖွယ်ရာများစွာကို လက်အတွင်းသို့ ထည့်
ပေးလိုက်လေတော့၏။

ရုက္ခစိုးနတ်ပေးလိုက်သော လွန်စွာမှ ကောင်းမွန်
သော စားသောက်ဖွယ်ရာများသည် ပြိတ္တာမ၏လက်အတွင်း
သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း လွန်စွာမှ ရံရာ

ဖွယ်ရာ ကျင့်ကြီး၊ ကျင်ဝယ်၊ သွေး၊ ပြည်၊ သလိပ်များအဖြစ်
သို့ ပြောင်းလဲသွားကြကုန်လေတော့၏။

ထိုအခါ ပြိတ္တာမသည်ကား ထမင်း၊ ဟင်းများ
သဖွယ် အဝမ်းမရ မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လေတော့၏။

ထိုသို့ စားသောက်ပြီးသောအခါ ပြိတ္တာမသည်
လွန်စွာမှ မည်းခြောက်အက်ကွဲနေသည့်လက်ဖြင့် လက်ဝါး
ဖြန့်ကာ ပြန်၍ ဆန့်တန်းလာသည့်အခါ ရုက္ခစိုးနတ်က နတ်
ဝတ်တန်ဆာများပေးလိုက်ပြန်၏။

ပြိတ္တာမလည်း နတ်ဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်
လိုက်ရာ ထိုနတ်ဝတ်တန်ဆာတို့သည် သံပြား၊ သံချပ်များ
ဖြစ်ကာ အလှူရဲရဲ မီးတောက်လောင်ထားသည်ကိုသို့ နီရဲ
တောက်နေ၏။

သံပူပြားတို့က ပြိတ္တာမအား မီးခဲသဖွယ် လောင်
ကျွမ်းစေသဖြင့် ပြိတ္တာမ၏ ကိုယ်အနံ့ မီးခိုးမီးငွေ့များ ဖြာ
ထွက်လာလေတော့၏။ အသားမီးကျွမ်းသံ တရဲရဲ တဖျစ်ဖျစ်
တို့ ပြည်နေ၏။ ငြစ်တူးသောအနံ့ဆိုးကြီးများ ဖုံးလွှမ်းပျံ့နှံ့လာ

လေတော့၏။

ပြိတ္တာမကြီးသည် သံပူပီးခဲလောင်ကျွမ်းခံရသည့်
ဝေဒနာကို မြေပြင်၌ လူးလှိမ့်အော်ဟစ်ကာ ခံစားရရင်း ရုက္ခ
စိုးစိမာန်မှ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

အခန်း (၂)

မိုးတဖျောက်ဖျောက် ရွာလို့နေလေ၏။

အချိန်သည်ကား ည (၁၀) နာရီခန့်ရှိမည် ထင်ရ၏။

လယ်ကွင်းစပ်အနားက တဲအိမ်အတွင်းမှ မီးရောင်

လေး ပိုတ်တုတ်ပိုတ်တုတ်ဖြင့် စောင့်ရှုရာ၏။

“အား . . . အမေရေ . . . ကယ်ပါ”

ဟုဆိုသောအသံသည် မိုးရေတဖျောက်ဖျောက်

အသံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟင်း...ဟင်း”

ဟု ညည်းသံထွက်လာ၏။

“အား... မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား”

ဟု ကြိတ်မနိုင် ခဲမရအသံလည်း ထိုတဲအိမ်လေး
အတွင်းမှ မိုးစက်မိုးပေါက်များနှင့်အတူ ထွက်လာ၏။

“အား... လုပ်ကြပါဦး... အပေရေ ကယ်ပါ... ”

အပေရေ ကယ်ပါ”

ဟု အသံထွက်လာ၏။ ထို့နောက် ...

“ဟဲ့... မောင်စု”

ဟု အသက်ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်
ယောက်၏ အသံ ထွက်လာ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာချ
လိုက်လေ၏။

“ဟဲ့... မောင်စု”

ဟု ထင်မခေါ်လိုက်ရာ တဲအိမ်အခန်းအပြင် သောက
အပူများနေသည့် မောင်စုဆိုသူက ကြားသွားရာ ...

“ကြီးတော် . . . ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု အလောတကြီးမေးလိုက်လေ၏။

“အခြေအနေမကောင်းဘူး။ ဆေးရုံသွားမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ကြီးတော်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးက ပြော
လိုက်သည့်အခါ . . .

“ဈာ”

ဟု မောင်စု တထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“ဈာမနေနဲ့ လှည်းမြန်မြန်ဆင်”

ဟု ကြီးတော်က ပြောလိုက်သည့်အခါ မောင်စုမှာ

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဟုပြောကာ ပုဆိုးကို ခပ်တိုတို ပြန်ဝတ်ကာ လှည်း
ဆင်ရန်ထွက်ခဲ့၏။

“ဟာ . . . ဒုက္ခပါပဲ။ လှည်းက မနက်ကတည်းက
ကြက်တောငှားသွားတာ အခုအထိ လာပြန်မပို့သေးဘူး”

ဟုသတိရကာ လွန်စွာမှ စိတ်ပျက်သွားလေတော့
၏။

“ငါ...ငါ...ငါ...ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဟု မောင်စု စဉ်းစားလိုက်ရာ...

“အင်း...ဟိုဘက်တဲမှာ စိန်လှရှိမယ်။ သူ့ကို သွား

နှိုးမှ”

ဟုဆိုကာ မိုးရေထဲမှပင် မောင်စုသည် စိန်လှရှိရာ
သို့ ကန်သင်းရိုးအတိုင်း အပြေးအလွှား သွားလေတော့၏။

“စိန်လှ...စိန်လှ”

ဟု စိန်လှတံရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါ မောင်စု
အော်ဟစ်ခေါက်လိုက်ရာ အအိပ်ဆတ်သော စိန်လှအား
နှစ်ခါပင် မခေါ်ရ။

“ဟေ...ဘယ်သူလဲ”

ဟု စိန်လှက အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာ၍ မေးလိုက်
လေ၏။

“စိန်လှ...ငါ မောင်စုပါ။ ဝင်မြဲ ပီးမဖွားနိုင်လို့ ငါ့ကို

ကူညီပဲဦးကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စိန်လှက...

“အေး . . . အေး”

ဟု မြန်အော်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ထ၍ အပြင်သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦး တဲဆီသို့ ပြန်ပြေးလာ၏။

မိုးသည် သည်းကြီးမည်းကြီးရွာလို့နေလေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု မောင်စုက စိန်လှအား မေးလိုက်ရာ . . .

“မင်းလည်းရော”

ဟု စိန်လှက မေးလိုက်၏။

“မနက်ကတည်းက ကြက်တောယူသွားတာ”

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟာ . . . အရေးထဲ စောင်ယူကွာ။ ပုခက်လုပ်ပြီး ပေတစ်ရာရောက်အောင် ထမ်းရတာပေါ့”

ဟု စိန်လှက ပြောလိုက်ရာ . . .

“အား . . . အပေရေ . . . ကယ်ပါဦး”

ဟု ခင်မြ အော်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟဲ့ . . . မြန်မြန်ဆေးရုံပို့ဖို့လုပ်ကြလေ”

ဟု ကြီးတော်အသံ ထွက်လာပြန်၏။

ကြီးတော်ဆိုသူမှာ မောင်စုတို့ ကျေးရွာ၏ လက်
သည်ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါ်ပိုင်ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်စု
နှင့် စိန်လှတို့မှာ စောင်တစ်ထည်ဖြင့် ပုခက်ဆင်ကြရ၏။

ထိုအချိန်၌ . . .

“ဟဲ့ . . . နွား”

ဟု အသံကြားရ၏။

ထိုမှတစ်ဆက်တည်း . . .

“ဟေ့ရောင် မောင်စု . . . ဟေ့ရောင် မောင်စု”

ဟု မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှ ခေါ်သံတစ်ခု ပေါ်
ထွက်လာ၏။

မောင်စုလည်း ၎င်းအားခေါ်သဖြင့် တဲအပြင်သို့
ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ . . .

ဟဲ့နွား . . . ဟဲ့နွား”

ဟု အသံနှင့်အတူ လှည်းမောင်းလာသည့်အသံကို
ပါ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်စု လွန်စွာမှ ဝမ်းသာသွားကာ

“ဟာ... ကြက်တော... ဟေ့... ကြက်တော”

ဟု အားရစွာ မောင်စု ပြန်ခေါ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ လွန်စွာမှ သည်းကြီးမည်းကြီးရွာနေ
သော မိုးမှာ တိတ်သွားကာ မိုးကောင်းကင်တွင် ကြယ်များ
ပါ ထွက်လာလေတော့၏။

“မောင်စု... ခင်မြ မီးမဖွားနိုင်လို့ဆို”

ကြက်တောက ပြောလိုက်ရာ မောင်စုက...

“အေး... ဟုတ်တယ်။ မင်းကလည်း လှည်းယူ
သွားတာ။ ငါ ဒုက္ခဖြစ်နေတာ။ လှစ်နီကို သွားခေါ်ရတယ်”

“အေးကွာ... ငါကလည်း ပြန်လာတာ မိုးချုပ်
တယ်။ မနက်မှပဲ လှည်းကို ပြန်ပို့မလို့ဘဲ။ လူကြီးတစ်ယောက်
က မင်းမိန်းမ မခင်မြ မီးမဖွားနိုင်လို့ လှည်း အပြန်မောင်းခဲ့ပါ
လို့ လာပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့
တာ”

ဟု ကြက်တောက ပြောလိုက်ရာ မောင်စုက...

“ဘယ်ကလူကြီးလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မင်း လွတ်လိုက်တဲ့လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

ဟု ကြက်ခံတာက ပြောလိုက်ရာ မောင်စုမှာ တစ်
ချက်ငိုငံသွားပြီး . . .

“ငါလည်း ဘယ်လူကြီးမှ ပြောမခိုင်းရပါလား”

ဟု တွေးနေစဉ် . . .

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . မြန်မြန်လုပ်ကြလေ”

ဟု ဝမ်းဆွဲသည်ဒေါ်ဖို၏စကားကြောင့် မောင်စု
တွေးနေသော အတွေးများ အဝေးသို့ ထွက်သွားလေတော့
၏။

အခန်း (၃)

ထိုကျေးရွာလေးသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် . . .

“ကာလနာ”

“ဖြေပွေးကိုက်”

“သူတောင်းစား”

ဟူသော မကြားဝံ့မနာသာစကားများနှင့် ဆဲဆိုနေ
သော အသံများကို ပထမဦးစွာ ကြားရမည်ဖြစ်လေ၏။

ထိုကျေးရွာလေးတွင် နေထိုင်ကြသူများအဖို့

အထက်က ဆဲဆိုသည့်စကားများကို သာယာပျော်ဖွယ်တစ် ခုပဟဖြစ်ကာ ရိုးအိနေပြီဖြစ်လေ၏။

ထိုကျေးရွာနေထိုင်သူများအတွက်က လွန်စွာမှ ကြမ်းတမ်းသောစကားကို နေ့စဉ် နေ့တိုင်း မကြားချင်မှ အဆုံး ဖြစ်ရသည့်အတွက် ရိုးလို့ပင်အိနေကြရလေ၏။

ထိုကြမ်းတမ်းသောစကားကို ထိုကျေးရွာတွင် နေ ထိုင်သူများအဖို့ ကျက်မှတ်၍မဟုတ်ရဘဲ နေ့စဉ်ကြားဖန် များ၍ အလွတ်ပင်ရလို့နေကြသော်လည်း ထိုသို့လိုက်တု၍ ကြမ်းတမ်းသောစကားကို လိုက်မပြောကြချေ။

ဆဲဆိုခံရသူမှာ မိမိအလုပ်ကို မိမိလုပ်နေရသည့် အတွက် ခေါင်းပင်မဖော်။ အလုပ်ထဲတွင် စီးပျောဝင်ကာ မိမိ အား ဆဲသည်ဟုပင် သဘောမထား။ ခွေးဟောင်သံကြား တိုင်း ထကြည့်တတ်သူမဟုတ်သည့်အတွက် အလုပ်ကိုသာ ဇွဲနဘဲလုပ်လို့ရနေလေတော့၏။

“ကာလနာ . . . မြွေပွေးကိုက်”

ဟု ထပ်မံဆဲဆိုလိုက်သည့်အခါ အဆဲခံရသူမှာ

ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ဖြင့် ပေါက်လိုက်သလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရ
သလို မလှုပ်မရှက် ကျောက်ဆစ်ရှစ်တုတ်ဖြစ်လို့နေလေ၏။

အဆိခံရသူသည် လူမှဟုတ်ရဲ့လားဟု အကြောင်း
မသိသူက ပြောရင်ပြောကြလိမ့်မည်။ ၎င်းကတော့ဖြင့်
ဥပေက္ခာပစ်ထားသည့်အလား သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိသူပါလား
ဟု ချီးမွမ်းကြမည်ဖြစ်၏။

“သူတောင်းစား”

ဟု ဆဲသံတစ်ခု ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
လေ၏။

ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော ဆဲသံကို
လည်း ၎င်းက လွန်စွာမှထူးဆန်းစွာဖြင့် ဆဲဆိုသူအား ပြန်
လည်ချေပလိုချင်မပြုဘဲ မိမိအလုပ်ကိုသာ တကုတ်ကုတ်
လုပ်လို့နေလေပြန်၏။

“ခန္တိပါရမီနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ပါလား”

ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ထင်ကြမည်ဆိုလျှင်
ဟုတ်ပါပေသည်။ ၎င်း၏ပုံသဏ္ဍာန်က ထိုသို့သော အပြုအမူ

မျိုးမြင်နေ၏။

“သေပါစေတော်”

ဟု ဆဲဆိုကာမှတစ်ဆင့် လွန်စွာမှကြောက်စရာ
ကောင်းစွာ ကျိန်လိုက်ပြန်၏။ ဆဲ၏။ ကျိန်၏။

ကျိန်ဆဲလေတော့၏။

ကျိန်ဆဲသူသည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မကြားဝံ့
မနာသာဆဲဆိုရာမှ ဆဲဆိုလို့ပင် အားမရသည့်အခါ ကျိန်
လိုက်လေ၏။ ကျိန်သည့်အသုံးအနှုန်းနှင့် ဆဲသည့်အသုံး
အနှုန်းပေါင်းစပ်လိုက်သည့်အခါ . . .

ကျိန်ဆဲလိုက်ခြင်းဖြစ်လေတော့၏။

လွန်စွာမှ မကြားဝံ့မနာသာ ဆဲဆိုရာကနေ လွန်
စွာမှ ကြောက်လန့်စရာကောင်းသည့် ကျိန်ဆဲလိုက်သည့်
အခါ . . .

“သေပါစေတော်”

ဟု ကျိန်ဆဲဝံ့ရသူပဆိုထားနှင့် ကြားရသူအပေါင်း
မှာလည်း “သေပါစေတော်” ဟု ကျိန်ဆဲသံကြောင့် လွန်စွာမှ

အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြကုန်တော့၏။

သို့သော် "သေပါစေတော်" ဟု ကျိန်ဆဲခံရသူမှာ လွန်စွာမှ အံ့ဩစရာကောင်းသည်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမရှိသည့်အပြင် လက်တုံ့ပြန်မှုလည်း မရှိသည့်အပြင် လေချွန်၍ မိမိအလုပ် မိမိလုပ်၍ပင် နေလေတော့၏။

အဆဲခံ၊ အကျိန်ဆဲခံရသူမှာ မိမိကို ဆဲနေမှန်း၊ ကျိန်ဆိုနေမှန်းသိနေသော်လည်း အဆဲခံနေရသည်ကိုပင် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေသလားလို့ပင်။ အများက ၎င်းအား သနားနေကြ၏။ ဆဲသူကိုလည်း အများက မျက်မှန်းကျိူးကြ၏။

အဆဲခံရသူမှာလည်း ဆဲသူကို . . .

"မနိုင်၍ သည်းခံနေရခြင်းသည်လည်းကောင်း"

ဟူသော သဘောမျိုး မဖြစ်နိုင်ချေ။

၎င်း၏သဘောထားသည်ကား . . .

စကားနည်းရန် သဘောမျိုးပင်လား။

အဆဲခံရသူနှင့် ဆဲသူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။

၎င်းတို့သည် ဘယ်လိုပတ်သက်ဆက်နွယ်နေကြ
သနည်း...

ဟု စသည် စသည် သိလိုနေကြမည်ဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည်က အကြင်လင်မယားများပင်ဖြစ်လေ
ရာ ဆဲသူမှာ မယားဖြစ်၍ အဆဲခံရသူသည်ကား လင်ယောက်ျား
ပင် ဖြစ်လို့နေလေတော့၏။

မယားဖြစ်သူက လွန်စွာမှ စရိုက်ကြမ်းသော ဖျိုး
နွယ်စုမှ ပေါက်ဖွားလာသောကြောင့် စရိုက်ကြမ်း၏။

လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက လွန်စွာရိုသားသော ဖျိုး
နွယ်စုမှ ပေါက်ဖွားသည့်အတွက် သိပ်မွေ့၏။

အသွင်မတူညီသော်လည်း ၎င်းတို့လင်မယား
သည်က အိမ်သူ အိမ်သားများဖြစ်ကြကုန်၏။

မယားဖြစ်သူက စရိုက်ကြမ်းတမ်းသော်လည်း
ယောက်ျားဖြစ်သူက မိန်းမကဲ့သို့သော ကြမ်းတမ်းသော လူ
စားဖျိုး မဟုတ်ချေ။

ယောက်ျားဖြစ်သူကမူ လွန်စွာမှ နူးညံ့သိပ်မွေ့

သော်လည်း မိန်းမဖြစ်သူက ယောက်ျားကဲ့သို့ သိမ်မွေ့ခြင်း၊
နူးညံ့ခြင်းမရှိသည့် ၎င်းတို့၏ စရိုက်ကြမ်းသော မျိုးနွယ်ရု၏
မိရိုးဖလာကို ထိန်းသိမ်းသောအားဖြင့် လွန်စွာမှ ကြမ်းတမ်း
ရလေတော့၏။

၎င်းသည်ကား မြေရိုင်း၍ ပန်းရိုင်းဘဝသို့ ရောက်ခဲ့
ရသည်မှာကား အမှန်ပင်ဖြစ်လေတော့၏။

မိန်းမဖြစ်သူက စရိုက်ကြမ်း၍အပြင် တစ်ဖက်သား
အပေါ်တွင်လည်း မနာလိုဝန်တိုစိတ်များကလည်း ဝီဇက
မပျောက်နိုင်။ လင်ယောက်ျားအပေါ်တွင် အိမ်ဦးအရှင်သခင်
ကဲ့သို့ သဘောမထား။ ဆဲ၏။ ကျိန်၏။ နှစ်ပြားမတန်အောင်
ပြော၏။ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမမြင်ချေ။

ထို့ကြောင့် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက . . .

“ဘယ်ဘဝကဝဋ်ကြွေးတွေလဲ”

“ဝဋ်ကြွေးရှိရင်ကျေပါစေ”

“ဝဋ်ကြွေးရှိ၍ ခံရသည်သာ”

ဟုဆိုသော အသုံးအနှုန်းကို မည်သည့်အခါမှ

သောင်လို့ပင် မပြောချေ။ ၎င်း၏မယားပေါ်သို့ ချစ်ခြင်းဟူ
သောအရာဖြင့် အပြစ်ဆိုတာ မတွေ့ခဲ့ချေ။ လွန်စွာမှ အံ့ဩ
စရာပင်ကောင်း၏။

ထိုသို့အပြုအမူကြောင့် အများက ၎င်းအား . . .

“ဘယ်လိုလူပါလိမ့်”

“အံ့ဩရာ”

“ငါသာဆို ဘယ်ရမလဲ။ အိမ်ပေါ်က ကန်ချလိုက်
မှာပေါ့”

“မိန်းမ ရှားသလားပသိဘူး”

“ဒီမိန်းမမျိုးထက်သာတာ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်။
ဒီဟာမကို ကွာပြီ။ နောက်တစ်ယောက် ယူလိုက်ပါလား”

“ကိုယ့်ကို ဆဲဆို ကျိန်ဆဲနေတာ သည်းမခံနဲ့”

ဟူသောစကားများသည် စေတနာဖြင့် အကြံပြု
ကြ၏။ ကွယ်ရာတွင် အတင်းသဘောမျိုး ပြောကြသော်
လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောကြသည်လည်း ရှိ၏။ သို့သော်
၎င်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောခြင်းမရှိ။ ပြုံး၍သာနေ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းအား အများက မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ရလေ ကုန်၏။

ထိုယောက်ျားက အထက်ကဆိုခဲ့သလို ခွေးဟောင် သံကြားတိုင်း ထမကြည့်။ မိမိအလုပ်ကိုသာ ကြိုးစား၍လုပ် ၏။ ၎င်းအား အကြံပြုသူများကိုလည်း ရည်ရည်မွန်မွန်ဆက် ဆံ၏။

“ကာလနာ”

“မြွေပွေးကိုက်”

“သူတောင်းစား”

“အသေဆိုးနဲ့သေပါစေသော်”

ဟု ကျိန်ဆဲသံတို့မှာ လင်ယောက်ျားအဖို့ ရိုးလို့နေ ၏။ ထို့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာပြန်လည်ချေပလိုစိတ် မရှိ။ စကားနည်းရန် သဘောထား၏။ အများက လွန်စွာမှ အံ့ဩ ကြရကုန်လေတော့၏။

အခန်း (၄)

ခင်မြတို့ ထိုနေရာလေးကို ရောက်သည့်အခါ
မောင်စုက ...

“ဟဲ့ ... ခင်မြ ဓကနားဦးမယ်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ရှင်ကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံး ဖြစ်နေ
ပြီး သည်လောက်လေးမှ အမောမခံနိုင်ဘူးလား”

ဟု ခင်မြက ပြောလိုက်ရာ မောင်စုက မြေကြီးပေါ်

တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဟ . . . ခင်မြရ ယောက်ျားလည်း သွေးနဲ့သားနဲ့
မောတာက မောတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ ဗူးသီးခြောက်
ရေဘူးလေးကို ထုတ်ကာ တစ်ငုံ နှစ်ငုံခန့်သောက်လိုက်လေ
တော့၏။

ထို့နောက် ခင်မြလည်း မောင်စုဘေးနားတွင် ထိုင်
လိုက်ပြီး မောင်စုလက်ထဲမှ ဗူးသီးခြောက်ရေဘူးကို လှမ်းယူ
၍ တစ်ငုံ နှစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကဲ . . . ယောက်ျားရေ အချိန်ရှိတုန်း ခရီးဆက်ရ
အောင်”

ဟု ခင်မြက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟာ . . . ဒီမိန်းမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီမှာဖြင့်
အမောမပြေသေးဘူး”

ဟု မောင်စုက ၎င်းဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်ကို
ရွတ်ကာ လေရအောင် ယပ်ခတ်၍ ပြောလိုက်ရာ ခင်မြက

“အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဆင်းရဲမွဲတေနေရတာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟဲ့... ခင်မြ ငါက မောလို့ ခဏနားနေတာနဲ့ ဘာ ဆိုင်လို့ ဆင်းရဲမွဲတေတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဟု မောင်စုက မေးလိုက်ရာ ...

“ဆိုင်တာပေါ့။ ရှင် အခုလို ဇွဲမရှိ၊ ဝီရိယမရှိ ဖြစ် နေတော့ ကြာရင် ကျုပ်တို့ နှစ်သထက် နှစ်သွားနိုင်တယ်”

ဟု ခင်မြက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်စုမှာ လွန်စွာမှ ဒေါသတွေထွက်ကာ ...

“အေး... ဒီမယ် ခင်မြ မင်း ငါ့အကြောင်း တစ်နေ့ သိမယ်။ ငါဟာ တစ်ချိန်ကျရင် ကြီးပွားချမ်းသာမယ့် အကောင်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဟု အားရပါးရ ရယ်လိုက်ရာ ...

“ဟဲ့... ခင်မြ နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

မောင်စုက မေးလိုက်လေ၏။

“ရှင် ဒီလိုအပြောတွေကြောင့် ကျုပ် ရှင့်ရည်းစား
ဘဝကနေ ရှင့်မယားဖြစ်နေပြီလေ။ ရှင့်စကားတွေက ကျုပ်
အဖို့ ရိုးနေပါပြီရှင်”

ဟု ခင်မြက ရယ်မောကာ ပြောလိုက်ရာ . . .

“အေးပေါ့ . . . ခင်မြရာ။ ပြောထားဦးပေါ့ကွာ။
ပြောထား။ နောက်မှ ငါ့ယောက်ျား တယ်တော်ပါလားလို့
မပြောနဲ့”

ဟုဆိုကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေရာမှ ဇော်ခနဲ
ထကာ ရှေ့မှဦးစွာထွက်သွားလေတော့၏။

“ဟုတ်ပါပြီတော် . . . ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီအခါကျမှ
ကျုပ်က ရှင့်ကိုလေ ရှင့်ကို . . . ဒါမှ တို့မောင်ကြီးတော်လို့
ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား အော်ပြောပစ်လိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ ခင်မြက ရယ်မော၍ မောင်စုနောက်သို့
ပြေးလိုက်သွားရလေတော့၏။

“ယောက်ျားရေ... ရှေ့နားကရေပဲမှာ နားရအောင်
တော်။ ကျုပ် အတော်မောနေပြီ”

ဟု ခင်မြက ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ပြောလိုက်
ရာ မောင်စုက ခင်မြကို နောက်လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“အေးပါကွာ . . . နားကြတာပေါ့။ ငါလည်း မောပြီ။
အရေးထဲ ဝိုက်ကလည်း အသံတွေမြည်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်စုနှင့် ခင်မြတို့သည် ဟိုးရှေ့က သူဌေးကြီး
တစ်ဦး လှူဒါန်းဆောက်လုပ်ထားသောရေပဲသို့ ရောက်လာ
ကြ၏။ ထိုရေပဲသည် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ ဖြစ်သော
ကြောင့် အခုတော့ဖြင့် ဟောင်းနွမ်းလို့နေလေတော့၏။

ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိသော ရေပဲအိုကြီးပေါ်သို့ ၎င်း
တို့လင်မယား ရောက်သည်နှင့် မောင်စုမှာ လွယ်ထားသော
လွယ်အိတ်ကြီးကို ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် ၎င်းသည် ခြေပစ်
လက်ပစ် ရေပဲပေါ်သို့ ပစ်လွဲချကာ ပက်လက်လှန်လို့နေ၏။
မယားဖြစ်သူ ခင်မြသည်လည်း မောင်စုလို လှဲအိတ်မချဘဲ

ခြေပစ်လက်ပစ်နှင့်ပင် ထိုင်ချလိုက်ရလေတော့၏။

လွန်စွာမှ ပင်ပန်းနေသဖြင့် မောင်စုမှာ ဂဏအတွင်း အိပ်ပျော်သွားကာ ဟောက်သံများပင် ထွက်လာလို့နေလေ တော့၏။ ထို့နောက် ခင်မြသည်လည်း မောင်စု၏ ပေါင်ပေါ် သို့ ၎င်း၏ခေါင်းတင်ကာ ၎င်းပါရော၍ အိပ်လိုက်ရာ အိပ် ပျော်သွားလေတော့၏။

၎င်းတို့လင်မယား မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော် သွားသည်မသိ။ ၎င်းတို့ နိုးထလာကြသည့်အခါ ဇရပ်ဝန်း ကျပ်၌ မှောင်မည်းစပြုလို့နေလေ၏။

မောင်စုနှင့် ခင်မြတို့ အိပ်ရာမှနိုးလာသည့်အခါ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ဆာလောင်နေကြ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့၏ လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ အသင့်ထည့်ယူလာသော ထမင်းထုပ် ကို ထုတ်ယူကာ ၎င်းတို့ ညစာအဖြစ် မြိန်ရှက်စွာ စားကြရ လေတော့၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ မောင်စုမှာ ဇရပ် တိုင်ကိုမှီကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှို့ရှိုက်ဖွားပြီး ထမင်းလုံးစီ

လို့နေ၏။ ခင်မြက လင်ယောက်ျားနဲ့သားတွင် ထိုင်၍ တစ်စုံ
 တစ်ခုပြောမည့်ဟန်ပြင်လိုက်သည့်အခါ ဇရပ်ပေါ်သို့ တစ်ဦး
 တစ်ယောက် တက်လာသော ခြေသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့်
 တစ်ပြိုင်တည်း မောင်စုနှင့် ခင်မြတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
 အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လို့နေလေ၏။

ထိုလူကြီးသည် ၎င်းတို့လင်မယားရှိရာသို့ ဦးတည်
 လျှောက်လာ၏။ ထိုလူကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုက်ထား
 ၏။

“အမောင်တို့... ကျုပ်မြေးမလေးကို ခဏလောက်
 ခေါ်ထားပေးနိုင်မလား”

ဟု ရုတ်တရက်ပြောလိုက်ရာ ခင်မြမှာ မည်သို့ဖြစ်
 သွားသည်မသိ ၎င်းအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း
 မပြုဘဲ...

“ပေးပေး... ပေး... အဘ”

ဟုဆိုကာ လူကြီး ပိုက်ထားသည့်ကလေးအား
 လှမ်းယူလိုက်ကာ နွေးထွေးစွာ ဖွဲ့ပိုက်ထားလိုက်လေတော့

၏။ ထိုသို့ ပြုမူလိုက်သည်ကို မောင်စုက မယားဖြစ်သူ ခင်မြ အား တစ်စုံတစ်ရာ ဟန့်တားပြောဆိုခြင်း မရှိ။ မယားဖြစ်သူ ကိုလည်းကောင်း၊ လူကြီးကိုလည်းကောင်း မျက်လုံးလေး ပေကပ် ပေကပ်နှင့်ပင် ကြည့်လို့နေလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ အဘက ခရီးသွား တစ်ယောက်ပါ။ နောက်မှာလည်း ဒီကလေးရဲ့ပိခင် ကျန်ရစ် ခဲ့တယ်။ သူ့ကို မြန်ခေါ်ရဦးမှာ။ ကျုပ်မြေးလေးကို ခဏလေး ကြည့်ထားပါနော်”

ဟုဆိုကာ ဇရပ်ပေါ်မှ မြေးဆင်းသွားလေတော့၏။

ထို့နောက် မောင်စုနှင့် ခင်မြတို့သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး အကြည့်ချင်းဆိုကာ ၎င်းတို့သည် ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲဟု သဘောမျိုးသက်ရောက်ကာ ခင်မြ ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပိုက်ထားသော ကလေးအား ၎င်းတို့နှစ်ဦး ဖြိုင်တူကြည့် လိုက်ကြသည့်အခါ ခင်မြရင်ခွင်ထဲ ကလေးမှာ ၎င်းတို့အား ကြည့်၍ တစ်ခပ်နှင့် ရယ်လေတော့၏။

“ဟယ် . . . ချစ်စရာလေးတော်။ ကြည့်ပါဦး . . .

ကြည့်ပါဦး ယောက်ျားရဲ့”

ဟု ခင်မြက ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောလိုက်ရာ . . .

“အေးဟ . . . ချစ်စရာလေး”

ဟု မောင်စုက ပြောပြန်၏။

“ဒီကလေးဟာ ငါတို့သမီးလေးဖြစ်ရင် ဘယ်
လောက်ကောင်းမလဲ”

ဟူသောစကားသည် ရည်ရွယ်မထားဘဲ မောင်စု
နှင့် ခင်မြတို့နှစ်ဦး ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြသည့်အတွက် လွန်
စွာမှ ထူးဆန်းလေတော့၏။

“မိန်းမရေ . . . ဒီကလေးကို ငါတို့ မိုးပြေးရအောင်”

ဟု ဇရပ်အပြင်သို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
ခင်မြအား ပြောလိုက်ရာ ခင်မြကလည်း . . .

“ကျုပ်လည်း ရှင့်ကို အဲဒါပြောမလို့”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် မောင်စုက ခင်မြ
ရင်ခွင်ထဲက ကလေးကိုကြည့်လိုက် . . .

“သမီးလေး အဖေတို့နဲ့လိုက်မလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကလေးမှာ တစ်ခပ်ခင်နှင့်ရယ်မော
လိုက်လေ၏။

“ယောက်ျားရေ . . . ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး
ထွက်ပြေးရအောင်”

ဟု ခင်မြက ပြောလိုက်ရာ . . .

“အေး . . . ကောင်းတယ်။ ထွက်ပြေးကြမယ်။
ဪ . . . နေဦး။ ငါ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဇရပ်အပြင်သို့ လေ့လာ
ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။ အခြေအနေကောင်းမွန်သည့်အနေ
အထားဖြစ်သည့်အတွက် . . .

“ခင်မြရေ . . . အခြေအနေကတော့ ကောင်းတယ်။
မှောင်တော့မှောင်နေပြီ။ ငါတို့ ထွက်ပြေးကြမယ်”

ဟုဆိုကာ လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ ပြော
လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်လား . . . လာ . . . သွားကြမယ်”

ဟု ခင်မြ ထမည်အပြုတွင် မောင်စုက . . .

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဖြည်းဖြည်းထ...ဖြည်းဖြည်းထ။
ငိုသမီးလေး လန့်သွားဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ အသည်းပို၍ ခင်မြအား တွဲ၍ထူလိုက်
လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် မည်သည့်အရပ်မှရောက်လာသည့်
ကလေးမုန်း ဘာမုန်းမသိကြသော ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည်
လွန်စွာမှ ချစ်စရာကောင်းသည့်အတွက် စိုးပြေးကြလေ
တော့၏။

ထိုအချိန်၌ မောင်စုမှာ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုး
သွားလေတော့၏။

“အင်း...ငါ...ငါ...အိပ်မက်မက်နေတာပါလား
ဟင်း”

ဟု တွေးတောမိ၏။

“ယောက်ျား ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု မောင်စု သက်ပြင်းချသံကြောင့် ခင်မြလည်း
အိပ်နေရာမှ နိုးလာပြီး မေးလိုက်ရာ မောင်စုက ခင်မြအား
တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ခြင်ထောင်ထဲမှထွက်ကာ

မီးခြစ် ခြစ်လိုက်ပြီး မီးတောက်သည့်အခါ မီးခွက်ကို တို့လိုက်
၏။ အလင်းရောင်ရသွားသည့်အခါ သောက်ရေအိုးမှ ရေတစ်
ခွက် ခပ်သောက်လိုက်လေ၏။ ရေသောက်ပြီးသောအခါ
ညဦးက သောက်လက်စ ဆေးပေါလိပ်တို့ကို ဆေးလိပ်ခွက်
ထဲမှ ယူကာ မီးခွက်ကမ်းနှင့် ပီးတို့ ရှိုက်ဖွာလိုက်လေ၏။

“ယောက်ျား... ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု ခင်မြက ထပ်မေးရာ မောင်စုက ဆေးပေါလိပ်
ကို ရှိုက်ဖွာလိုက်ပြီး မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက်

“ငါ... အိပ်မက်မက်နေတာ”

ဟုဆိုကာ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟင်”

ဟုဆိုကာ ခင်မြလည်း ခြင်ထောင်ထဲမှ ထွက်ကာ
အိပ်၍ စည်းထားသော ဆံပင်များကို ပြန်စုစည်းပြီးလျှင်...

“ဟုတ်လား... ကျုပ်လည်း အိပ်မက်မက်နေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ခင်မြစကားကြောင့် ဆေးပေါလိပ်သောက်နေရာမှ

မောင်စု ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ခင်မြအား . . .

“ဘယ်လိုအကြောင်းတွေ မက်နေလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ခင်မြက . . .

“ကျုပ်တို့ကို လာအပ်ထားတဲ့ကလေးကို ခိုးပြေးကြ

တယ်လို့ မက်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်စုမှာ လွန်စွာမှ အံ့သြသွား

လေတော့၏။

အခန်း (၅)

“ပူလိုက်တာ . . . အမလေး ပူလိုက်တာ”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး ညည်းတွားကာ အဝီစိငဲ့သို့ ကျ
လေတော့၏။

မည်သူမဆို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကာယကံမှ၊ ဝစီကံ
အမှု၊ မနောကံအမှု ဟူသော ကံသုံးပါးကို အကောင်းဘက်
ကဖြစ်စေ အဆိုးဘက်ကဖြစ်စေ ပြုမိနေကြလေ၏။

ထိုသို့ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော ကံသည် လူသတ္တဝါတို့၏

နောက်သို့ အရိပ်ပမာ ထပ်တူထပ်မျှလိုက်လို့နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားအရှင်က မေ့ပဒ၌ . . .

“ချစ်သောသားတို့ နာမ် ခန္ဓာလေးပါးတို့သည်

စိတ်လျှင် ရှေ့သွားရှိကုန်၏။

စိတ်လျှင် အကြီးအမှူး ရှိကုန်၏။

စိတ်ဖြင့် ပြီးကုန်၏။

သန့်ရှင်းသော စိတ်ဖြင့် အကယ်၍ ပြောဆိုသော်
လည်းကောင်း၊ ကြံစည်သော်လည်းကောင်း၊ ပြုလုပ်သော်
လည်းကောင်း၊

ထိုသို့ပြုလုပ်သော ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုအရိပ်
တို့သည် လူကို မစွန့်မူ၍ အစဉ်လိုက်လေ့ရှိသည်။

လှည်းဘီးသည် နွားခွဲရာခြေရာနောက်သို့ အစဉ်
လိုက်သကဲ့သို့တည်း။

ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့လေ၏။

အောက်သံမြေမှထသော မီးလျှံတို့သည် အထက်
သံအမိုးတိုင်အောင် တက်လာ၏။ အထက်သံအမိုးမှ ဖြာ

ထွက်သော မီးအလျှံတို့သည် အောက်အထိ အတွင်းအပြင်
ယူဇနာ (၁၀၀) စီ အမြဲပျံ့နှံ့ကြ၏။

ထိုအဝီစိငရဲ၏ အရှေ့နှင့်အနောက် ယူဇနာ
(၃၁၈)၊ တောင်မြောက် ယူဇနာ (၃၁၈)၊ ထက်အောက်
ယူဇနာ (၃၁၈) အားဖြင့် ယူဇနာပေါင်း (၉၅၄) ရှိသောအရပ်
တွင် မီးတောက်မီးလျှံပရှိသောနေရာဟူ၍ နှမ်းတစ်စေ့ တစ်
လုံးခန့်မျှ ကွက်လပ်ပရှိ။ တစ်စုံနက် ကင်းပိတ်မီးလုံးကြီး ဖြစ်
နေသည်။

အဝီစိငရဲသို့ ကျရောက်သောအချိန်မှစ၍ ငရဲသား
တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း၌လည်းကောင်း၊ အပြင်၌လည်း
ကောင်း၊ အနှစ်အသိန်း၊ အနှစ်တုဇေ၊ အနှစ် အသင်္ချေကာလ
ပတ်လုံးအတွင်း၌ အလွန်ပြင်းထန်လှသော ဒုက္ခဝေဒနာ၊
ဒေါမနဿဝေဒနာတို့ကို မပြတ်ခံစားရ၏။ လွတ်လပ်သော
အခွင့်အရေးဟူ၍ မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှပင် မရှိချေ။

ပြာပူငရဲမှထွက်သော အပူရှိန်တို့ ပျံ့နှံ့ရာ ယူဇနာ
(၁၀၀) ကွာ ပြင်ဘက်မှာ အနက်ယူဇနာ (၁၀၀) ရှိသော

လက်ပံတော ငရဲသည် ပြာပူငရဲကို အရပ် (၈) မျက်နှာမှ
စိုင်းပတ်လည်ကာ တည်လေ၏။

ထိုလက်ပံပင်၌ရှိသော ဆူးတို့သည် သံဖြင့်ပြီးကုန်
၏။ လွန်စွာမှ စူးရှလှ၏။ ဓား၊ သန်လျက်နှင့်တူသော အရွက်
တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထား၏။ အောက်မြေပြင်တွင် သင်တုန်းဓား
သွားနှင့်တူသော ဓားသွားများ စီခင်းထား၏။

ငရဲမှ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားကြရပြီးနောက် ကျွတ်
လွတ်ခွင့်ရသောသူတို့သည် ဤငရဲတွင် ခံစားခွင့်ရှိက ဆက်
လက်ဝင်ရောက်ခံစားကြရ၏။

လက်ပံတောငရဲသို့ ဝင်ရောက်မိသည်နှင့် တစ်
ပြိုင်တည်း ကြမ္မာတို့သည် တိုက်ခတ်သဖြင့် ဓား၊ လှံအတိပြီး
သော လက်ပံရွက်တို့သည် ငရဲသားတို့ခေါင်းပေါ်သို့ ဓားမိုး၊
လှံမိုး ရွာသွန်းကဲ့သို့ ကျရောက်ကုန်၏။

ထိုဓားမိုးများ၊ လှံမိုးများဒဏ်ကြောင့် ငရဲကျသူတို့
သည် သွေးသံရဲရဲနှင့် မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်လို့နေကြလေ
၏။

အချို့သောလက်ပံရွက်တို့သည် ငရဲသားတို့၏ ဓမ္မာ
ကိုယ်၌ တန်းလန်းစူးစိုက်ဝင်ကုန်ကြ၏။ ထိုသို့ အတိဒုက္ခ
ရောက်နေစဉ် ငရဲခွေးနှင့် ကျီး၊ လင်းတတို့က ထိုးဆိတ်စား
သောက်ရန် ပြေးလိုက်ကြ၏။

ငရဲကျသူတို့သည် လွန်စွာမှ ကြောက်လန့်ကာ
ပြေးကြလေရာ သင်တန်းတားတို့က ခြေတို့ကို ဖြတ်ချသဖြင့်
ဘိုင်းဘိုင်းကြီးလဲကျကုန်လေ၏။

ထိုအခါ ကျီး၊ လင်းတတို့က ဝိုင်းအုံဖိစီးပြီး
ကိုက်ဆွဲစားသောက်ကြ၏။ အသားများကုန်လျှင် ရိုးတွင်း
ခြင်ဆီတို့ကို ဖောက်၍သောက်ကြ၏။

အချို့သောငရဲသားတို့က နီးစပ်ရာ၊ တွေ့ရာ၊
လက်ပံပင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ကြပြန်၏။ လက်ပံဆူးတို့သည်
ငရဲကျသူများတို့၏ အူသိမ်၊ အူမတို့ကို ချိတ်၍ ဆွဲကုန်၏။
ငရဲခွေးကြောက်၍ ပြေးတက်သော ငရဲသားတို့အား အပေါ်မှ
ကျီး၊ လင်းတတို့က ဦးနှောက်ဖောက်၍ သောက်ကြကုန်ပြန်၏။

ထိုသို့ဒုက္ခတွေ့ကို မခံနိုင်၍ အောက်သို့ပြေးဆင်

လာကြပြန်ရာ အောက်ခြေမှ လက်ပံဆူးတို့သည် အပေါ်
 ထောင်ပြီး ငရဲသားတို့ကို စူးဝင်ကြပြန်၏။ ထိုသို့ စူးစိုက်ဝင်
 လျက်ပင် အောက်သို့ ပြေးဆင်းကြရာ အောက်သို့ရောက်
 သည်နှင့် စွေး၊ လင်းတာ၊ ကျီးတို့က ဝိုင်းကိုက်၊ ဝိုင်းစိုက်ထိုးကြ
 ပြန်၏။ မြေပေါ်သို့ လဲကျလူးလိမ့်နေသောအခါ ကျီး၊ လင်းတာ၊
 ငရဲစွေးတို့၏ ဖက်ကိုလည်း အလူးအလဲခံစားနေကြရကုန်၏။

ထိုသို့သာလျှင် ငရဲကျခံရသူတို့သည် ကံမကုန်
 မချင်း ဥပပတ်ဇာတိအားဖြင့် ပြန်ဖြစ်ကြပြီး အဖန်တလဲလဲ
 ခံစားနေကြရလေတော့၏။

သူမသည် အထက်က ငရဲကျသလို ငရဲသို့ကျ
 ရောက်ပြီး ဒုက္ခပေါင်းများစွာ ခံစားရပြီးနောက် . . .

အခန်း (၆)

ခင်မြတွင် ကိုယ်ဝန် ၂ လရှိနေပြီသိရသောအခါ
မောင်စုမှာ လွန်စွာမှ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်လို့နေလေ၏။

“ငါ . . . ဒီကနေ့ကစပြီး အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်
မယ်။ ပိုက်ဆံစုမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်မြက တစ်စုံတစ်ရာ မြန်
မပြောဘဲ ပြုံး၍သာ လင်တော်မောင်အား ကြည့်လို့နေလေ
၏။

“ဟေ့ . . . ခင်မြ နင်က ဘာပြုံးတာလဲ”

ဟု မောင်စုက မလုံမလဲဖြစ်ကာ ပြောလိုက်ရာ . .

“ဪ . . . ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ပြောတဲ့ စကားကို သဘောကျလို့ပါ”

ဟု ခင်မြက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“နင်ပြုံးတဲ့အပြုံးတွေကို ငါ သိတယ်နော်။ ငါ အလုပ် ကြိုးစားလုပ်မယ်၊ ဝိုက်ဆံစုမယ်ပြောလို့ မယုံသလိုလို ဖြစ်နေလို့ ပြုံးတာမဟုတ်လား။ ဒီမယ် ခင်မြ . . . အခု မောင်စုဟာ အရင်မောင်စု မဟုတ်တော့ဘူးကွ။ သိရဲ့လား”

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်ရာ ခင်မြမှာ ခွက်ထိုး ခွက်လှန်ရယ်မောလိုက်၏။ ထို့နောက် . . .

“သိပါတယ်တော် . . . အရင်မောင်စုမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အခု မောင်စုက ကလေးတစ်ယောက်အဖေ ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဟာ . . . ဒီမိန်းမနဲ့ ထောင်တန်တဲ့စကား ရယ်ရင်

ပေါ့တယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဟု မောင်စုက ဒေါသသံအနည်းငယ်ဖြင့် ပြော
လိုက်သည့်အခါ ခင်မြက . . .

“ခါတွေ အသာထားစမ်းပါဦး ယောက်ျားရယ်။ ကျုပ်
ညက အိပ်မက်မက်သေးတယ် တော်ရေ”

ဟုဆိုကာ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟေ . . . ဟုတ်လား။ ငါလည်း အိပ်မက်မက်သေး
တယ်”

ဟု မောင်စုက တအံ့တဩပြောလိုက်ရာ ခင်မြက

“ဟုတ်ပါရဲ့တော်။ ကျုပ်တို့လင်မယားမက်တဲ့ အိပ်
မက်တွေကလည်း တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်နေတာ အတော့်ကိုထူး
ဆန်းနေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်ကွာ . . . ငါတို့အိပ်မက်ထဲမှာ အဘိုး
ကြီးတစ်ယောက်က အမြဲပါနေတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအဘိုး
ကြီးက . . .”

ဟု မောင်စုစကားကို ခင်မြက အောက်ပါအတိုင်း
ဆက်ပြောလိုက်သည်မှာကား . . .

“မင်းတို့လင်မယား ဒီကလေးကို ကောင်းကောင်း
မွန်မွန်မွေးပါ။ တကယ်ကို ထူးခြားမယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်
လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ . . .

“အေး . . . နင်ပြောသလိုမျိုး ငိုကိုလည်း အိပ်မက်
ထဲမှာ သေချာ အဘိုးကြီးက ပြောတာကွ”

ဟု မောင်စုက ထူးဆန်းစွာပြောလိုက်လေ၏။

“ယောက်ျား”

ဟု ခင်မြက ခေါ်လိုက်ရာ မောင်စုက . . .

“ပြောလေ . . . ခင်မြ . . . ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တို့ကို အိပ်မက်ထဲက အဘိုးကြီးက သူ့မြေးမ
လေးကို မွေးစားဖို့လာပေးတာနဲ့တူတယ်နော်”

ဟု ခင်မြက မေးလိုက်ရာ . . .

“ဟုတ်တယ် ခင်မြ။ ငါလည်း အဲဒီလိုပဲစဉ်းစားမိတယ်”

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ဆီ ရောက်လာမယ့်ကလေးက အတော်ထူးဆန်းတဲ့ကလေးပဲဖြစ်မှာပဲ”

ဟု ခင်မြက ဉာဏ်မီသ၍ ပြောလိုက်ရာ . . .

“အင်း . . . ဒါဆိုရင် ဘကြီးဘုန်းကြီးကို သွားမေးကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟု မောင်စုက မေးလိုက်လေ၏။

“ကောင်းသားပဲ။ ဘကြီးဘုန်းကြီးက ဗေဒင်တို့ ဘာတို့တွေလဲ တတ်တယ်။ မေးကြည့်မယ်လေ”

ဟု ခင်မြက သဘောတူလိုက်ရာ . . .

“ဒါဆို မနက်ဖြန်ကျရင် ဆွမ်းသွားပို့ရင်းနဲ့ အိပ်မက်အကြောင်းတွေ မေးကြည့်ကြတာပေါ့နော် ယောက်ျား”

ဟု ခင်မြက ပြောလိုက်လေတော့၏။

ညသည် လွန်စွာမှ မှောင်လို့နေလေ၏။ ထိုအချိန်
၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်
ရောက်လာလေ၏။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီး ဦးရေဝသံ
မှာ တစ်ရေးနီး၍ ကုဋီသွားရန်အတွက် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်း
လာသည့်အခါ ကျောင်းဝန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူအား
တွေ့လိုက်ရာ . . .

“ဟေ့ . . . ရှေ့က ဘယ်သူလဲ။ ကပ္ပိယကြီးဦးရွှေ
လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

“တပည့်တော် ဦးရွှေမဟုတ်ပါဘူး ဘုရား”

ဟု ပြန်လျှောက်ရာ ဆရာတော် ဦးရေဝသံက . . .

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ။ ကျောင်းထဲကို အချိန်မတော်
ဘာကြောင့်ဝင်လာရတာလဲ”

ဟု မိန့်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းသည် ဆရာတော်ရှေ့သို့ရောက်
လာပြီး ခူးထောက်၍ အောက်ပါအတိုင်းပြောလိုက်သည်မှာ

ကား . . .

“ဒီလိုပါဘုရား တပည့်တော် မွေ့ပိုက်ထားတဲ့ကလေးကို မွေးစားဖို့ လာပေးတာပါ”

ဟု ၎င်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟဲ့ . . . ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ငါက ဘုန်းကြီးလေ။ ဘယ်နှဲ့ကလေးကို မွေးစားရမှာလဲ။ ဘုန်းကြီးအမှုရှာမပတ်ဘဲ လူအမှု ဘုန်းကြီးကို လာပတ်ရတာလဲ”

ဟု ဆရာတော်က ပြောလိုက်ရာ ၎င်းက . . .

“ဒါဆိုရင်လည်း အရှင်ဘုရားနဲ့သိတဲ့ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတွေကို မွေးစားဖို့ ပြောပေးပါလား ဘုရား”

ဟု လျှောက်လိုက်လေ၏။

“အိမ် . . . ခဏနေဦး။ ဘုန်းကြီးစဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ခဏစဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ . . .

“ဟုတ်ပြီ . . . ဘုန်းကြီးတူတော်မောင် မောင်စုဆိုတာရှိတယ်။ မောင်စု မိန်းမရတာ မကြာသေးဘူး။ သူတို့ကို

မွေးစားဖို့ပြောလိုက်မယ်”

ဟု ဆရာတော်ဦးရေဝသံက ၎င်းအိပ်မက်မက်
 သည့်အကြောင်းကို တူတော်မောင် မောင်စုတို့လင်မယား
 အား မိန့်တော်မူလိုက်ရာ မောင်စုသည်လည်းကောင်း၊ ခင်မြ
 သည်လည်းကောင်း လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသောတိုက်ဆိုင်မှု
 အိပ်မက်ပင်ဖြစ်ကာ တအံ့တသြဖြစ်ကြလေတော့၏။

အခန်း (၇)

ဝိဇ္ဇာဇာတိတောအုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ တောင်
 ယာလုပ်ကိုင်သူများနှင့် လယ်ယာလုပ်ကိုင်သူများရှိကြသ
 လို့ ရက်ကန်းပညာဖြင့် အသက်မွေးကြသူများ နေထိုင်ကြ
 သည့် ကျေးလက်ရွာငယ်ကလေးတစ်ရွာ ရှိလေ၏။

ထိုရွာတွင် လယ်သမားဦးရေနှင့် တောင်သူဦးရေ
 တို့မှာ များစွာရှိကြသော်လည်း ရက်ကန်းသည် အိမ်ထောင်
 စုမှာမူ (၁၂) အိမ်မျှသာရှိ၏။

မောင်ဝင့်ဝါဆိုသော ရက်ကန်းသမားသည် ရက်
တန်းသမား (၁၂) ဦးတို့၏ အကြီးအကဲတစ်ယောက်အဖြစ်
ရပ်တည်၍ ဦးဆောင်သူဖြစ်လေတော့၏။

ကျန်ရက်ကန်းသမားတို့ကလည်း မောင်ဝင့်ဝါအား
အစစအရာရာ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုရန် ခေါင်းဆောင်အဖြစ်
သတ်မှတ်ထားကြ၏။

ထိုနောက်လိုက် ရက်ကန်းသမားတို့၏ ဇနီးများက
လည်း ၎င်းတို့၏ လင်ယောက်ျားများကဲ့သို့ မောင်ဝင့်ဝါ၏
ခေါင်းဆောင်အကြီးအကဲကိုပူ လေးစားကြ၏။ အပိန့်နှင့်
သွန်သင်ဆုံးမစကားကို မြေဝယ်မကျ တလေးတစား လိုက်
နာဆောင်ရွက်ကြရ၏။

ရက်ကန်းသမား မောင်ဝင့်ဝါ၏ ဇနီး ပန်းရတုအား
၎င်းတို့က ဆရာကတော်ဟု အသိအမှတ်ပြုကာ အပ်မကြီး
လိုတစ်မျိုး ပိခင်လိုတစ်မျိုး ချစ်ကြောက်ရိုသေလေးစားကြရ
ကုန်၏။

ရက်ကန်းသည်အစုလေးသည် ရွာပိုင်းတစ်ခု၌

တစ်စုတစ်ဝေး စုစည်း စည်းလုံးကာ အတူတကွနေထိုင်ကြ၏။

ထိုသို့စုပေါင်းနေထိုင်ကြပြီးလျှင် ဝါစိုက်ပျိုးကြ၏။

ဝါချည်ဖြင့် ဖျင်အုပ်များ ရက်လုပ်ကြသည်အထိ လုပ်ငန်းစဉ် ဟူသမျှ လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း အားလုံးအတူတကွ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြလေ၏။

စုပေါင်းလုပ်ကိုင်ကြသလို ဖျင်အုပ်များ စုပေါင်းရောင်းချကာ အကျိုးအမြတ်ကိုလည်း အမျိုးကျခွဲဝေသုံးစွဲကြရလေ၏။

ထို့ကြောင့် လွန်စွာမှ စိတ်ချမ်းသာစရာ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည်။ ထိုကျေးရွာလေးနေအိမ်များမှ ထွက်ပေါ်လာသော ရက်ကန်းခတ်သံတို့သည်လည်း စည်းချက်ဝါးချက်ညီညာစွာဖြင့် သံပြိုင်ထွက်ပေါ်လာသည့်အတွက် လွန်စွာမှ ကြည်နူးဖွယ်ရာပင် ဖြစ်လေတော့၏။

၎င်းတို့ကျေးရွာနှင့် မနီးမဝေးမှာရှိသည့် ဝိဇ္ဇာဇူဝီတောအုပ်ကလေးအတွင်း၌ ရဟန်း (၁၂) ပါးတို့သည် ထိုတောအုပ်ကလေးကို အမှီသဟဲပြု၍ သစ်ပင်တစ်ပင်စီ

ခွဲဝေယူကာ တစ်ပါးလျှင် တစ်ပင်ကျစ် တရားရှုပွား အား ထုတ်၍နေကြကုန်၏။

ထိုရဟန်း (၁၂) ပါးတို့သည်ကား မြတ်စွာဘုရား ရှင်ထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား သင်ယူခဲ့ကြပြီး တရားကျင့်ကြံ အား ထုတ်ရန် နေရာရှာဖွေရင်း ဝိဇ္ဇာဇ္ဇာဝီ တောအုပ်ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေတော့၏။

ဝိဇ္ဇာဇ္ဇာဝီတောအုပ်ကလေးသည် လွန်စွာမှ ငြိမ်း ရမ်း၏။

တိတ်ဆိတ်လှ၏။

ရေငို လွန်စွာမှ အဆင်ပြေ၏။

ထိုတောအုပ်ကလေးသည် အရိပ်အာဝါသ အေးမြ

၏။

အောက်ခြေရှင်း၏။

ဘေးအန္တရာယ်ကင်း၏။

ဥတုသပ္ပာယ် မျှတ၏။

လေအဝေ့မှာ မတိုးမကျယ် ကြားရသည့် လက်

ခတ်သံကြောင့် ရွာလေးတစ်ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိမည်။

ထို့ကြောင့် (၁၂) ပါး ရဟန်းတို့အတွက် ဆွမ်းအတွက် ကြောင့်ကြဖွယ်မရှိနိုင်။

ဝိဇ္ဇာဇူဝိတောအုပ်ကလေး၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအားထုတ်ရန် ရဟန်း (၁၂) ပါးတို့သည် သဘောတူကြရလေတော့၏။

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ကြသည့်အတိုင်းပင် ထိုတောအုပ်ကလေးတွင် တရားအားထုတ်ကြကုန်၏။

ထိုရဟန်း (၁၂) ပါးတို့သည် တရားအားထုတ်၍ ဆွမ်းခံချိန်ရောက်သည်နှင့် ရက်ကန်းရွာကလေးသို့ ဆွမ်းခံကြွကြလေ၏။

ရွာသူရွာသားများကလည်း (၁၂)ပါးရဟန်းတို့အား လွန်စွာမှ ကြည်ညိုကြသဖြင့် ဆွမ်းဘောဇဉ်များ လောင်းလှူကြရလေ၏။

ရက်ကန်းသမားဦးစီးဦးဆောင်အကြီးအကဲဖြစ်သူ မောင်ဝင့်ဝါသည် စည်းရုံးနား ဆွမ်းရုပ်လာသော (၁၂) ပါး

ရဟန်းတို့အား နေ့စဉ် ဆွမ်းလောင်းရလေ၏။

ထိုသို့ မောင်ဝင့်ဝါ နေ့စဉ် (၁၂) ပါးရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလောင်းသည့်အတွက် ၎င်း၏ဇနီးဖြစ်သူ ပန်းရတုက . .

“ဝါဖန်ရ၊ ဝိုင်းငင်ရတာ တစ်ဖက် ချက်ပြုတ်လျှော့ ဖွပ်ရတာက တစ်ဖက် မအားရတဲ့ကြားထဲ ဘုန်းကြီးဆွမ်းလောင်းတဲ့အလုပ်က ပိုလာပြန်ပြီ”

ဟုဆိုသော စကားများကို (၁၂)ပါး ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလောင်းနေရင်းက မောင်ဝင့်ဝါ ကြားလိုက်ရလေတော့၏။

ရက်ကန်းသမားဦးစီးဦးဆောင် အကြီးအကဲဖြစ်သူ မောင်ဝင့်ဝါ၏ ဇနီး ပန်းရတုသည် မြေရိုင်း၍ ပန်းရိုင်းရသော ပိတ္တာအယူရှိသော မျိုးနွယ်စု မိသားစုဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

မောင်ဝင့်ဝါနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ မောင်ဝင့်ဝါ၏ အယူဝါဒကို ကောင်းသည် ဆိုးသည် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောသော်လည်း (၁၂)ပါးသော ရဟန်းတော်တို့အား အချိန်မီအောင် ဆွမ်းချက်ပြုတ်ပေးရသဖြင့် ငြိငြင်ကာ . . .

“ဝါဖန်ရ ဝိုင်းဝင်ရတာကတစ်ဖက်၊ ချက်ပြုတ်
လျှော်ဖွပ်ရတာက တစ်ဖက် မအားရတဲ့ကြားထဲ ဘုန်းကြီးကို
ဆွမ်းလောင်းတဲ့အလုပ်က ပိုလာပြန်ပြီ”

ဟူသော စကားများထွက်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေ
တော့၏။

မောင်ဝင့်ဝါ၏ဖနီး ပန်းရတုတို့ မိတ္တဝါဒမျိုးနွယ်စု
သည်ကား ကြည်ညိုသဒ္ဓါတရား လွန်စွာမှ ခေါင်းပါးလှသည့်
မိသားစုများပင် ဖြစ်လေ၏။

ပန်းရတုသည် အလွန်တရာ တွန့်တိုခြင်းမရှိသော်
လည်း ထုံပိုင်း၊ တုံဆိုင်းသော စေတနာတရားမျိုးရှိ၏။ ရဟန်း
သံဃာတော်များနှင့် အတွေ့အကြိမ်နည်းလွန်းသေး၍ ထို
စကားမျိုး မြည်တမ်းခြင်းဖြစ်မည်။ သည့်ထက် ပိုပိုနီးကပ်ထိ
တွေ့ရလျှင် သဒ္ဓါတရားတိုးပွားရှင်သန်လာပေလိမ့်မည်။

ဟု မောင်ဝင့်ဝါ တွေးတောမိ၏။

ထို့နောက် ရက်ကန်းသမားခေါင်းဆောင် မောင်
ဝင့်ဝါက တပည့်အပေါင်းများနှင့် တိုင်ပင်ကာ တစ်ဦးလျှင်

ရဟန်းတစ်ပါးစီ တာဝန်ယူပြီးပင့်ကာ ဆွမ်းကပ်လုပ်ကျွေးရန်
ပြောကြားလေတော့၏။

ရက်ကန်းတပည့်အပေါင်းတို့ကလည်း ရက်ကန်း
ခေါင်းဆောင် မောင်ဝင့်ဝါ၏ စကားကို လွန်စွာမှ သဘောကျ
၍ ထောက်ခံကာ ရဟန်းတစ်ပါးစီ ပင့်ဖိတ်ကာ ဆွမ်းလုပ်လှူ
ဒါန်းကြရာ လွန်စွာမှ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးကြကုန်၏။

သို့သော် ရက်ကန်းခေါင်းဆောင်လုပ်သူ မောင်ဝင့်
ဝါ၏ဇနီးက လင်ယောက်ျားအနားတွင် အမြဲပင်ယှဉ်တွဲလျက်
မရှိချေ။ မသိလိုက် မသိဘာသာနေ၏။

မောင်ဝင့်ဝါ၏ဇနီး ပန်းရတုသည် ရဟန်းတစ်ပါး
နေအိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြွလာသည့်အခါ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။
ပရိယေသနဝမ်းစာလုပ်ငန်း၊ ရက်ကန်းစင်မှ ဖျင်အုပ်ရရှိ
သည့် နှုန်းထားပေါ့လျော့လို့မဖြစ် ပိုမှသာလျှင် ဖျင်ရောင်းရ
ငွေလည်း ပိုမိုလျှံလျှံရှိမည်။ သို့မှသာလျှင် စားဝတ်နေရေး ဖူ
လုံဖို့လို၏။

ရဟန်းတစ်ပါး ဆွမ်းခံကြွလာသည့်အခါတိုင်း

မောင်ဝင့်ဝါကပင် တစ်ဦးတည်း ဆွမ်းလောင်းလှူဒါန်းသော်
လည်း ၎င်း၏ဇနီးပန်းရတုမှာမူ ဆွမ်းလောင်းလှူနေသော
လင်ယောက်ျား မောင်ဝင့်ဝါနှင့် ဆွမ်းခံကြရဟန်ကိုယ်တော်
တို့အား မျက်ထောက်နီကြီးနှင့် ကြည့်ရှုလို့ မလိုမှန်းထားဖြစ်
လို့နေလေ၏။

ဗိုင်းငင်နေရင်း၊ ရက်ဖောက်ချနေရင်း၊ တိုင်ချည်
ဖောက်ချည်ရှင်းနေရင်း၊ ရက်ကန်းခတ်နေရင်း ပန်းရတု
မျက်နှာသည်ကား ဆူဆူအောင့်၊ ပါးစပ်က ပွစိပွစိနှင့် စူပုပ်
ပုပ်ဖြစ်လို့နေလေတော့၏။

အခန်း (၈)

ခင်မြ သမီးဦးလေးမွေးဖွားလိုက်သည်ဖြစ်၍ မောင်
စုမှာ လွန်စွာမှ ဧပျော်ရွှင်လို့နေလေတော့၏။

မောင်စုနှင့်အတူ စိန်လှ၊ ကြက်တောနှင့် ဝမ်းဆွဲ
လက်သည် ဒေါ်ပိုတို့မှာ ရော့ရှ်ပင် ဧပျော်နေကြ၏။ မိခင်နှင့်
ကလေးပါ ကျန်းမာကြောင်းသိရသဖြင့် လွန်စွာမှပင် ပျော်
ကြကုန်၏။

“ဟဲ့... မောင်စု နှင့်မိန်းမ ခင်မြ အတော်ကုသိုလ်
ကံကောင်းတယ်”

ဟု အရပ်လက်သည် ဒေါ်ဖိုက ပြောလိုက်လေ၏။
 ၎င်းတို့သည် ခင်မြ ကလေးပျက်နာမြင်ပြီးသည့်
 တိုင်အောင် ရွာသို့ မပြန်ကြသေးဘဲ ဆေးရုံ၏ဧည့်သည်
 ဆောင်တွင် နားနေကြရင်း ဒေါ်ဖိုက အထက်ပါအတိုင်း ပြော
 လိုက်ရာ ကြက်တောက . . .

“ဘယ်လို ကုသိုလ်ကံကောင်းတာလဲ ကြီးတော်
 ဒေါ်ဖိုရ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုကံကောင်းတာလဲဆိုတော့ အဲဒီနေ့ညဦး
 ဝိုင်းက ငါ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန်မှာ ခင်မြ ဝိုက်နာ
 လို့ အော်နေတာလို့ အိပ်မက်မက်တယ်။ ငါလည်း လန့်နိုး
 သွားပြီး ခင်မြတို့တဲ့ကို ထွက်ခဲ့တာ လမ်းမှာ မောင်စုနဲ့ တွေ့
 တာပဲ”

ဟု ဒေါ်ဖိုက ပြောလိုက်ရာ မောင်ပုက . . .

“ကျွန်တော်လည်း ခင်မြ ဝိုက်အရမ်းနာနေတော့
 မီးဖွားတော့မှာပဲလို့ တွေးမိပြီး ခင်မြကို တစ်ယောက်တည်း

ထားပြီး ဒေါ်ပိုကို ခေါ်ရအောင် ထွက်ခဲ့တာပဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အင်း . . . အတော်ကို ထူးဆန်းတာပဲ။ ကျုပ်က လည်း ဒီနေ့ညတော့ လယ်တဲမှာ မအိပ်တော့ဘူး။ ရွာမှာပဲ ပြန်အိပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အိပ်ပျော် သွားသလဲ မသိဘူး။ ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်တွေ မက်နေ တော့တာပဲ။ ကျုပ်က ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ အိပ်မက်ဆိုတာ ကြားသာကြားဖူးတာ တစ်ခါမှ အိပ်မက်ဆိုတာ မက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

စိန်လှက ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ပိုက . . .

“ဟဲ့ . . . စိန်လှ နင်က ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးတွေ မက်နေလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုမက်သလဲဆိုတော့ဗျာ။ အိပ်မက်ထဲမှာ အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို “ဟဲ့ ကောင် စိန်လှ မင်းကို မောင်စုလာခေါ်နေတယ်။ လိုက်သွား

လိုက်သွား” လို့ပြောတဲ့အချိန်မှာ မောင်စု ခေါ်သံကြားလို့ အိပ်
နေရင်း ချက်ချင်းထလိုက်တာ တကယ်ပဲ အပြင်မှာ မောင်စု
ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတာပဲ”

ဟု စိန်လှပြောလိုက်ရာ ကြက်တောက . . .

“အသက်စပ်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက် ဟုတ်
လား”

ဟု တအံ့တဩပေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ကြက်တော။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု စိန်လှက မေးလိုက်ရာ . . .

“အင်း . . . ငါ နောက်ချေးသွားတိုက်ဖို့ မောင်စုဆီ
က နွားလှည်းယူပြီး နောက်ချေးတိုက်တာ အတော်မိုးချုပ်
သွားတယ်။ လှည်းကို မနက်မှပဲ သွားဖို့တော့မယ်လို့ စဉ်းစား
ပြီး ညစာစားလိုက်တယ်။ မိုးကလည်း အတော်ချုပ်နေပြီကွ။
ငါလည်း ထမင်းစားပြီး အိပ်မလို့ကြုံစည်နေတဲ့အချိန်မှာ . . .

“ဟေ့ . . . ကြက်တော။ ဟေ့ . . . ကြက်တော”

လို့ခေါ်သံကြားရတော့ မီးခွက်ထွန်းပြီး အိပ်ရှေ့

ထွက်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ငါ တစ်ခါမှမမြင်ဘူးတဲ့ အသက်
ခပ်ကြီးကြီးလူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့
ငါက . . .

“အဘ . . . ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ ညကြီးမိုးချုပ် အိမ်
ပေါ်တက်ပါဦး”

လို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။

“မတက်တော့ဘူး ကြက်တောရေ။ မောင်စုက နွား
လှည်းလာဖို့ပါတဲ့။ မှာလိုက်လို့ လာပြောတာ”

လို့ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီ
အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူကြီးလည်း ထွက်သွားရော ငါလည်း
လှည်းကိုပြင်ဆင်ပြီး လယ်ထဲက မောင်စုတို့တဲကို ထွက်လာ
ခဲ့တာပဲကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဟေ . . . ဟုတ်လား။ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှာပါဘူး”

ဟု မောင်စုက ချက်ချင်းပြောလိုက်ရာ . . .

“ဒါဆို . . . အဲဒီအသက်ခပ်ကြီးကြီးလူကြီးက ဘယ်

လူပြန်ဖြစ်တဲ့ ပြိတ္တာမ

သူ့ဖြစ်မလဲမသိဘူးနော်”

ဟု ဒေါ်ပိုက ပြော၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ အတော်ကို ထူးဆန်းတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုတွေပဲ”

ဟု စိန်လှက ပြော၏။

“အင်း . . . ပြောရဦး ကြက်သီးတောင်ထတယ်”

ဟု ကြက်တောက တထိတ်တလန့်နှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်စုက ၎င်းတို့လင်မယား မက်သော အိပ်မက်နှင့် ဘကြီးဘုန်းကြီးမက်သော အိပ်မက်များကို အမှေအဆုံး ပြောလိုက်သည့်အခါ . . .

“အလိုတော် . . . ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ဟု ဒေါ်ပုထံမှ တအံ့တဩထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ငါဖြင့် ဒီတစ်ခါပဲ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြုံဖူးတယ်”

ဟု စိန်လှက ပြောလေ၏။

“ဒါဆို ငါ့ကိုလာပြောတဲ့အဘိုးကြီးက လူလား။ လူ

တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သရဲ တစ္ဆေများလား။”

ဟု ကြက်တောက ပြောလိုက်ရင်း လွန်စွာမှ
ကြောက်စိတ်များဝင်ရောက်လာလေတော့၏။

“ကြက်တော . . . မင်းပြောသလို အသက်ခပ်ကြီး
ကြီးလူကြီးက တစ္ဆေ သရဲတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်ရာ စိန်လှက . . .

“လူလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“လူလည်းမဟုတ်ဘူး”

ဟု မောင်ပုက ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ဖိုမှာ မောင်စုအား
ကြည့်နေပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်မပြောဘဲ နားထောင်
နေ၏။

“မောင်စု . . . လူလည်း မဟုတ်။ တစ္ဆေသရဲလည်း
မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ အဲဒီအသက်ခပ်ကြီးကြီးလူကြီးက ဘာ
လဲ။ ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်စုက . . .

“ဘကြီးဘုန်းကြီးပြောတာတော့ ရုက္ခစိုးလို့ ပြော
တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ဒေါ်ပို၊ စိန်လှ၊
ကြက်တောတို့ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းအံ့ဩသွားကြလေတော့၏။

“အမယ်လေး... မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား”

ဟု ခင်မြ အော်ဟစ်သံကြားရသည့်အခါ မောင်ပု
ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

“ခင်မြ... ခင်မြ... ဝိုက်နာနေလို့လား”

ဟု မောင်စုက မေးလိုက်ရာ ခင်မြက...

“ဟုတ်တယ်... အမယ်လေးတော်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

“ကြီးတော်ဒေါ်ပိုကို သွားခေါ်ရင်ကောင်းမလား၊ ငါ

သွားရင် ခင်မြတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

ဟု မောင်စု ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်လို့နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ခင်မြအား တစ်စုံတစ်ယောက်က . . .

“ခင်မြ . . . နင့်ယောက်ျားမောင်စုကို ပြောလိုက်
ဝမ်းဆွဲသည်ဒေါ်ဖိုကို သွားခေါ်လို့”

ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရာ ခင်မြမှာ . . .

“အမယ်လေး . . . ယောက်ျား ကြီးတော်ဒေါ်ဖိုကို
သွားခေါ်ပါ။ မြန်မြန်သွားခေါ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်မြ . . . ငါ ကြီးတော်ဒေါ်ဖိုကို သွားခေါ်လို့ နင်
တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါ့မလား ငါ စိုးရိမ်လို့”

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်ရာ တစ်စုံတစ်ယောက်
က ခင်မြအား . . .

“ခင်မြ . . . မောင်စုကို ပြောလိုက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။
ဒေါ်ဖိုကိုသွားခေါ်မှာသာ သွားခေါ်ပါလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“သွားခေါ်မှာသာ သွားခေါ်ပါ ယောက်ျားရယ်။ ကျုပ်
အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်စုလည်း ချာခနဲ ဒေါ်ဖိုခေါ်ရန် ထွက်သွားလေတော့၏။

အထက်ပါအဖြစ်သည် ခင်မြတစ်ဦးတည်းသာ သိသော ကိစ္စပင်ဖြစ်၏။ ထိုအဖြစ်ကို ဒေါ်ဖို၊ မောင်စု၊ ကြက်တောနှင့် စိန်လှတို့သိကြပါမူ မည်သို့သော အံ့သြမှုများဖြစ်ကြမည်နည်း။

ခင်မြအား လာပြောသော တစ်စုံတစ်ယောက်သည်က အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူကြီး သို့မဟုတ် ဘကြီးဘုန်းကြီးပြောသည့် ရုက္ခစိုးနတ်မင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် . . .

အခန်း (၉)

ပန်းရတု လွန်စွာမှ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ဒေါသများ
လည်း ထွက်လို့နေလေ၏။

လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ မောင်ဝင့်ဝါကိုလည်း မကျေ
နပ်။ ဒေါသဖြစ်၏။ မောင်ဝင့်ဝါ၏ တပည့် ရက်ကန်းသမား
များကိုလည်း မကျေနပ်။

“ဒင်း (သင်း)တို့ မြှောက်ပေးလို့ ငါ့ယောက်ျား အခု
လိုဖြစ်နေရတာ။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ခေါင်းဆောင်လို မနေ

ဘူး။ တပည့်တွေပြောတိုင်း လိုက်လုပ်နေတယ်”

ဟု ပန်းရတုတစ်ယောက်တည်း ဒေါပွလို့နေလေ၏။

ပန်းရတု ဒေါသထွက်ရခြင်းအကြောင်းရင်းက (၁၂) ပါးသော ရဟန်းကိုယ်တော်တို့အား တစ်အိမ်ကျစီ တစ်ပါးတာဝန်ယူကာ ဆွမ်းချက်၊ လောင်းလှူဒါန်းခြင်းကိစ္စ ပင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုကိစ္စကို စီစဉ်သူမှာ မောင်ဝင့်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပန်းရတုမသိချေ။ ထိုသို့ မသိရသည့်အတွက် ရက်ကန်း တပည့်အပေါင်းတို့အား အပြစ်တင်လေ၏။

မောင်ဝင့်ဝါက (၁၂)ပါးသောရဟန်းကိုယ်တော် တို့က တစ်အိမ်လျှင် တစ်ပါးစီ ဆွမ်းတာဝန်ယူခိုင်းခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ ပန်းရတု ရဟန်းကိုယ်တော်များအား ကြည်ညိုစေချင်သောဆန္ဒပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် ပန်းရတုသည်ကား မကြည်ညိုမလေးစား သံည့်အပြင် ပိုမို စိုးဝါးလာလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ဝါဆိုရန်နီးကပ်လာလေတော့၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ ဖက်ဆွတ်မိုးလေးများ တစ်ဖွဲနှစ်ဖွဲပင် ကျ၏။

ဝိဇ္ဇာဇ္ဇာဝိတောအုပ်ကလေးအတွင်းသို့ မောင်ဝင့်ဝါ ဦးဆောင်၍ ရက်ကန်းသမားတို့သည် သွားရောက်လေ့လာ ကြသည့်အခါ ရဟန်း (၁၂) ပါးတို့သည် သစ်ပင်တစ်ပင်လျှင် တစ်ပါးကျစီ တရားအားထုတ်နေတော်မူကြသည်ကို ၎င်းတို့ က တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည့်အခါ လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရလေတော့၏။

“ကဲ . . . ငါ့လူတို့ရေ သူတော်စင် ရဟန်းတော်တွေ ဟာ ဝိဇ္ဇာဇ္ဇာဝိတောအုပ်ထဲမှာ သီတင်းသုံးနေကြတာ မိုးမရွာ ရင်တော့ ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး။ မိုးရွာရင်တော့ ဒုက္ခရောက် ကြရလိမ့်မယ်။ တရားအားထုတ်တာ ပျက်ရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ရဟန်းတော်တွေအတွက် တစ်ခုခု စီစဉ်ရမယ်”

ဟု မောင်ဝင့်ဝါက ၎င်း၏တပည့် (၁၁) ဦးအား တိုင် ပင်ကြရလေတော့၏။

ထို့နောက် အများဆန္ဒအရ ရဟန်းတော်များ ဝိဇ္ဇာ

ဇာဝိတောအုပ်အတွင်းမှာပင် သီတင်းသုံးနိုင်ရန်အတွက်
ကျောင်းသစ်တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းရန် သဘော
တူကြသဖြင့် ကျောင်းသစ်တစ်ဆောင်လုပ်လှူဒါန်းလိုက်ကြ
ရလေတော့၏။

“အရှင်ဘုရားတို့ . . . ဝါတွင်းကာလမှာ အခြားတစ်
ပါးအရပ်သို့ ကြွတော်မမူကြပါနဲ့။ ဒီမှာပဲ ဝါဆိုဝါကပ်တော်မူပါ
ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ရက်ကန်းသမားတွေ လိုအပ်တဲ့
ဆွမ်းနဲ့အခြားလှူဖွယ်များကို တာဝန်ယူပါမယ်”

ဟု ရက်ကန်းလုပ်သားများကိုယ်စား ခေါင်းဆောင်
ဖြစ်သူ မောင်ဝင့်ဝါက လျှောက်ထားလိုက်ရလေတော့၏။

မောင်ဝင့်ဝါ အပါအဝင် ရက်ကန်းသမား (၁၂)ဦး
တို့သည် ရဟန်းတော် (၁၂) ပါးအတွက် နေ့စဉ် ဆွမ်းဝတ်
မပျက် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြရုံမက ကျောင်းသစ်
ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း ကုသိုလ်ယူခြင်းအပါအဝင် ရဟန်းတော်
များ လိုအပ်သည့် ကွမ်းခဲဆေး စသည်တို့ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်း
လှူဒါန်းကြရလေ၏။

ထိုသို့ မောင်ဝင့်ဝါတပည့်အပေါင်းတို့၏ဇနီး သား
 သမီးများက လင်ယောက်ျားတို့၏ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိစ္စ
 များ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းအတွက် စိတ်တူကိုယ်တူရှိကြ
 သော်လည်း မောင်ဝင့်ဝါ၏ဇနီး ပန်းရတုမှာမူ မောင်ဝင့်ဝါ လှူ
 ဒါန်းကုသိုလ်ယူပြုလုပ်နေခြင်းကို ပိတ်ပင်ဟန့်တားခြင်း မပြု
 ချေ။

မောင်ဝင့်ဝါ လစ်ဟာသွားသော လုပ်ငန်းခွင်များ
 ကို ပန်းရတုက ဖြည့်စွက်ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးနေသဖြင့်
 ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုရာ၌ စိတ်ကြည်လင်ဖြောင့်တန်းစွာ လှူ
 ဒါန်းနိုင်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ဝင့်ဝါက ဇနီးပန်းရတုအား အထူး
 ပင် ကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်ရပြန်၏။ သို့သော် ဇနီးဖြစ်သူ
 ပန်းရတုနှင့် တူယှဉ်ကာ ရဟန်းတော်များအား သဒ္ဓါကြည်ဖြူ
 စွာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုရရင်ဖြင့် လွန်စွာမှ ဝမ်းမြောက်ကျေ
 နပ်ပေလိမ့်မည်ဟု မောင်ဝင့်ဝါ စဉ်းစားမိ၏။

ဇနီးဖြစ်သူ ပန်းရတုသည်ကား တစ်ခါတစ်ရံ ဆု

အောင်ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်နှာပုပ်သိုးနေတတ်ခြင်း၊ တစ်
ခါတစ်ရံ ရက်ကန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အဆင်မပြေမှုများကို
အကြောင်းပြုကာ မြည်တွန်တောက်တီးခြင်းများ ပြုလုပ်သည့်
အတွက် ပြန်မပြောချင်သော်လည်း စိတ်ကသိကအောက်
ဖြစ်ရလေ၏။

သို့အတွက်ကြောင့်လည်း မောင်ဝင့်ဝါ ဇနီး ပန်း
ရတုအား သနားကရုဏာဖြစ်ပြန်လေ၏။

ရံဖန်ရံခါ ဖျောင်းဖျရ၏။

ရံဖန်ရံခါ မာန်မဲရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရက်ကန်းလုပ်ငန်း ပုံမှန်ရှိနေ
ခြင်းအတွက် ရဟန်းတော်များအား ဆွမ်းဘောဇဉ်ချက်ပြုတ်
ပေးခြင်းတို့ကို မလျော့၊ မဖျက်ခြင်းကြောင့် ၎င်းတို့နေစဉ်
ပုံမှန် ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းနိုင်ခြင်းသည် တစ်စ တစ်စ တိုးတက်
လာကာ မောင်ဝင့်ဝါအပါအဝင် ရက်ကန်းသမားတို့၏
စေတနာ၊ သဒ္ဓါတရားတို့သည်ကား ဒီရေတက်သကဲ့သို့ တအံ
အိ တက်လာခဲ့ကြရလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် . . .

ဝါကျွတ်ကာလရောက်သည့်အခါ ရဟန်းတို့အား
မောင်ဝင့်ဝါ ဦးဆောင်၍ ရက်ကန်းလုပ်သားတို့သည် ကထိန်
သင်္ကန်းကပ်လှူဒါန်းလိုသော စိတ်အာသိသဖြင့်ပေါ်လို့လာ
ခဲ့လေတော့၏။

ထို့နောက် မောင်ဝင့်ဝါသည် တပည့်အပေါင်းတို့
နှင့်တိုင်ပင်ကာ ကထိန်ခင်းရန် ဆွေးနွေးကြလေ၏။

“ဆရာပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို ကျွန်တော်တို့ ငြင်း
စရာ ဘာအကြောင်းပြရက်မှ မရှိပါဘူး။ ကထိန်သင်္ကန်း ကပ်
လှူဒါန်းတယ်ဆိုတာက ဘုံကထိန်ဆိုတဲ့အတိုင်း စုပေါင်း
ကပ်လှူကြရတာပါ။

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးနဲ့သားသမီးတွေက မဟာဘုံ
ကထိန်ပွဲတော်ကြီးမှာ ဝမ်းသာအားရ စုပေါင်းဆောင်ရွက်ကြ
မှာပါ . . . ဒါပေမဲ့”

ဟု မောင်ဝင့်ဝါ၏တပည့် ရှစ်ပြုံးက ဆက်မပြော
ဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည့်အခါ . . .

“ဟေ့... မောင်ချစ်ပြုံး ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ ဆက်
ပြောလေ။ ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
သာ ပြော”

ဟု မောင်ဝင့်ဝါက စကားလမ်းကြောင်း ဟပေး
လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ဆိုတာက ဒီလိုပါ။ စုပေါင်း
ပျော်ပျော်ပါးပါး လှူဒါန်းမယ့် ကထိန်ခင်းတဲ့ပွဲတော်ကြီးမှာ
ဆရာကတော်က လူကြားသူကြားထဲမှာ ...”

ဟုဆိုကာ ချစ်ပြုံးရှေ့ဆက်မပြောတော့ဘဲ တစ်
ဝက်တစ်ပိုင်း ရပ်ထားလိုက်သောစကားအချို့ကို မောင်ဝင့်ဝါ
ခံယူ ဖြည့်စွက်နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည့်အတွက်
ကြောင့် ၎င်း၏တပည့်ချစ်ပြုံးအား တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်မပြော
တော့ချေ။

ထိုအကြောင်းများအတွက် မောင်ဝင့်ဝါမှာ ကြိုတင်
စိတ်ကူးထားပြီးပြီဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကြိုတင်စိတ်ကူးထားခြင်း
မှာလည်း ဇနီးသည် ပန်းရတု၏စိတ်ထားကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ

တော့၏။

မောင်ဝင့်ဝါ၏စိတ်ကူးသည်ကား . . .

ဟိုဘက်ရွာတွင်နေထိုင်သော ပန်းရတုတို့၏မိဘများရှိ၏။ ပန်းရတုတို့ မျိုးနွယ်စုသည် မိစ္ဆာဝါဒီများဖြစ်၏။ ထိုထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား ရတနာသုံးပါးကို လွန်စွာမှ ကြည်ညိုလေးစားစိတ်ရှိသူတစ်ဦး ပါလာ၏။

ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။ မောင်ဝင့်ဝါ၏ဇနီး ပန်းရတု၏ညီမအရင်း ပန်းသခင်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ပန်းသခင်သည် မိစ္ဆာဝါဒီမိဘများနှင့် ဆန့်ကျင်မှုမပြုလိုသောကြောင့်သာ ၎င်း၏ဆန္ဒတွေကို ရင်ထဲ၌ ပျို့သိပ်သို့လှောင်ထားရလေ၏။ ပန်းသခင်သည် ပန်းရတုလိုမဟုတ်။ လွန်စွာမှ စေတနာသဒ္ဓါတရားရှိ၏။

မောင်ဝင့်ဝါသည် ၎င်း၏ခယ်မဖြစ်သူ ပန်းသခင်အား ကထိန်သင်္ကန်းကပ်လှူပွဲအတွက် အကူအညီတောင်းပါက ပန်းသခင် အားတက်ဝမ်းမြောက်စွာ ပံ့ပိုးကူညီမှာ သေချာ၏။

မောင်ဝင့်ဝါသည် ၎င်း၏စိတ်ကူးကို တပည့်တို့
အား ပြောပြလိုက်သည့်အခါ . . .

မောင်ဝင့်ဝါ၏ နောက်ထပ်တပည့်ဖြစ်သူ တာတီး
ဆိုသူက . . .

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သင်္ကန်းတစ်စုံစီ
ဒီဝါကျွတ်အပီ ပြီးစီးအောင် တာဝန်ယူရက်လုပ်ကြပါမယ်။
ဆရာကတော်လည်း ကထိန်ခင်းတဲ့အလှူပွဲကို မြင်တွေ့နေ
ရရင် ကျွန်တော်တို့သက်ကို စိတ်ညွတ်ချင် ညွတ်လာနိုင်
တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးယဉ်ထားသလို
ဖြစ်မလာတော့လည်း သူ့ထိုက်နဲ့သူ့က ရှိပါစေတော့ ဆရာ
ရယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

အခန်း (၁၀)

အလှူရှင်တစ်ဦး ရောက်လာ၏။

ထိုအလှူရှင်၏အမည်မှာ ဦးအေးလွင်ဖြစ်၏။

ဆေးရုံတွင် မွေးဖွားသော ကလေးများအား ဦးအေး
လွင်၏ မွေးနေ့နှင့်တိုက်ဆိုင်သော ကလေးကို လှူဒါန်းခြင်း
ပင်ဖြစ်၏။

ထိုဦးအေးလွင်နှင့် မွေးနေ့တိုက်ဆိုင်သူမှာ လွန်စွာ
မှ ထူးဆန်းသော မောင်စု၊ ခပ်မြတ်တို့၏ သမီးလေးပင်ဖြစ်လေ
တော့၏။

ဦးအေးလွင်ဆိုသူသည် မောင်စု၊ ခင်မြတို့၏သမီး
လေးအတွက် ဆေးရုံတွင် မီးဖွားစရိတ်အပြင် ကလေး
အတွက် အဝတ်အစားများနှင့် အနီးပိတ်များ၊ ကလေးရော
မိခင်အတွက်ပါ အာဟာရဖြစ်မည့် အစားအသောက်များ
အပြင် ငွေသားများပါ လှူဒါန်းသွားလေ၏။

ထိုနေ့က နေ့လယ်စာရော ညစာပါ မွေးနေ့ရှင်
ဦးအေးလွင်က ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များ နှစ်မများ၊ လူနာများ၊
ဝန်ထမ်းများ၊ လူနာစောင့်များအပြင် ဒေါ်ပို၊ စိန်လှ၊ ကြက်
တော၊ မောင်စုတို့ပါ ဒန့်ပေါက်ထမင်းကျွေးလေတော့၏။

၎င်းတို့မှာ လွန်စွာမှ ဝမ်းသာအားရနှင့် ဒန့်ပေါက်
ထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာ စားရလေတော့၏။

“စားဇဟု စား . . . မောင်စုတို့၊ ခင်မြတို့
သမီးလေးကြောင့် ငါတို့ ဒန့်ပေါက်ထမင်းစားရတာ”

ဟု ဝမ်းဆွဲသည်ဒေါ်ပိုက ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြော
လိုက်လေတော့၏။

ခင်မြသည် သမီးလေးကို နို့တိုက်နေတုန်း သမီးကို

သေချာကြည့်မိ၏။ သမီးလေးမှာ လွန်စွာမှ ချစ်စရာကောင်း
၏။ ထို့ကြောင့် ခင်မြသည် နို့ဖို့နေသောသမီးလေးအား
တစ်ဖုံစီပုံကြည့်ရင်းက . . .

“ဪ . . . ငါ့သမီးလေးက သူ့အထုပ်နဲ့သူ့ ငါတို့
ဆီကို ရောက်လာတာပဲ။ ငါတို့မှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ အကုန်
မခံရဘူး။ ကုန်စရာငွေလည်း မရှိဘူး”

ဟု ရင်ထဲ၌ပြောကာ ခင်မြမက်ခဲ့သော အိပ်မက်
တစ်ခုကို အမှတ်ရလို့နေလေတော့၏။

ထိုအိပ်မက်ကို ခင်မြ မက်သည့်အချိန်မှာ ခင်မြ
ကိုယ်ဝန် (၈) လကျော်ပြီဖြစ်၏။

ထိုအိပ်မက် မမက်ခင်ညမှာ ခင်မြက မောင်စုအား

“ဒီမယ် ယောက်ျား . . . ကျုပ်ကိုယ်ဝန် အတော်ရင့်
လာပြီ။ မီးဖွားတော့မယ်။ ကျုပ်တို့ လက်ထဲမှာလည်း ငွေ တစ်
ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိဘူး”

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေ၏။

“ဟာကွာ . . . ခင်မြကလည်း နင် မီးဖွားဖို့ငွေက

ဘာလိုလို့လဲ။ ကြီးတော်ဒေါ်ဖိုတစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲဟာ။
ကြီးတော်ဒေါ်ဖိုကို ဆန်တစ်ပြည်လောက် ပေးလိုက်ရင် ပြီးတဲ့
ဟာပဲ”

ဟု မောင်စုက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြောလိုက်ရာ
ခင်မြက . . .

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ကျုပ်က စိုးရိမ်တာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်မြ . . . နင်က ဘာကိုစိုးရိမ်နေရတာလဲ”

ဟု မောင်စုက မေးလိုက်ရာ . . .

“ကျုပ်လည်း ဘာကိုစိုးရိမ်မှန်းတော့ မသိပါဘူး
ယောက်ျားရယ်”

ဟု ခင်မြကပြောလိုက်ရာ မောင်စုက . . .

“ဟေ့ . . . ဒီမယ် ခင်မြ . . . နင်ရော ငါရော ပြီးတော့
တို့ရွာမှာရှိတဲ့ ငါတို့ရွယ်တူရော ငါတို့ထက်ငယ်တဲ့လူတွေ
ရော အားလုံးကို ဒေါ်ဖိုတစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံပီးဖွားပေးခဲ့
တာ။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“မှန်ပါတယ်နော်။ ကျုပ်က ဒေါ်ဒိုကို ကျော်ပြီး ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းမှာ မွေးချင်တယ်လို့ ပြောနေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်နေသလိုမျိုးပါ”

ဟု ခင်မြက ရှင်းပြလိုက်သော်လည်း မောင်စုက

“မင်း စိုးရိမ်တာ ငါသဘောပေါက်ပြီ။ နင့်ရဲ့မသိစိတ်က ငါတို့တွေကို မွေးဖွားပေးလိုက်တဲ့ ဒေါ်ဒိုကိုကျော်ပြီး ဆေးရုံတက်ပြီး မီးဖွားချင်လို့ မဟုတ်လား။ ဆေးရုံမှာ မွေးတာတို့၊ အထူးကုဆေးခန်းမှာ မွေးတာတို့ဆိုတာက ပိုက်ဆံသောက်သောက်လဲကုန်တာ။ ပိုက်ဆံမပေးရဘူးဆိုတဲ့ ဆေးရုံမှာတောင် ဟိုကြေး ဒီကြေးနဲ့ စုပေါင်းလိုက်ရင် တစ်သိန်းဆိုတာ ဘာမှကြာလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ဟု မောင်စုက စိတ်ကူးပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ကဲပါတော် . . . ဒါလေးပြောတာ ရှင် စိတ်ဆိုးစရာ

မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်လည်း ကြီးတော်အင်္ဂါပိုနဲ့ပဲ မွေးမှာပါ။

ဟုဆိုကာ ခင်မြလည်း အိပ်ရာသို့ ခပ်စောစောဝင်
ခဲ့လေ၏။

မောင်စုမှာ ခြင်ထောင်ဘေးတွင် ဆေးပေါ့လိပ်ကို
သောက်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေ၏။

“အင်း . . . ခင်မြ ဘာကိုစိုးရိမ်နေပါလိမ့်။ ဘုရား
ဘုရား . . . ခင်မြ မီးဖွားတဲ့အခါ ဘာမှအန္တရာယ်မရှိဘဲ လွယ်
လင့်တကူ မွေးဖွားနိုင်ပါစေ”

ဟု မောင်စု တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဘုရားတွင်
မဆုတောင်းစဖူး ဆုတောင်းလိုက်လေတော့၏။

ခင်မြ ခြင်ထောင်ထဲသို့ရောက်သော်လည်း အိပ်
မပျော်သေးချေ။ တောင်တွေ၊ မြောက်တွေရင်း စိုးရိမ်စိတ်
များ ပိုမိုဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ဘုရားစာများလည်း ရွတ်ဖတ်မိ
လေ၏။ ထို့နောက် အိမ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ခင်မြ အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် မကြာခင်မှာ အိပ်
မက်မက်လေတော့၏။ ခင်မြ၏ အိပ်မက်ထဲတွင် . . .

ခင်မြ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသေးသည့် နေရာကို ရောက်လို့နေ၏။ ထိုနေရာကိုလည်း မည်သို့မည်ပုံ ရောက်ရှိနေသည်ကိုလည်း စဉ်းစား၍ အဖြေမထွက်။ ထိုနေရာကို ခင်မြ တစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ မောင်စုလည်း ပါ၏။

ခင်မြတို့ရောက်ရှိနေသော နေရာသည်ကား တော အုပ်ကလေးတစ်ခုဖြစ်၏။ ခင်မြတို့ လင်မယားသည် လွန်စွာ မှ အရိပ်ကောင်းသည့် သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်နေကြ ရင်း...

“အဖေ . . . အမေ”

ဟု ခေါ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် သစ်ပင်ကြီးအောက် တွင်ထိုင်နေကြသော ခင်မြတို့ လင်မယားသည် အသံလာ ရာသို့ ငြိုငြင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာမှ ချစ်စရာကောင်း သည့် ပိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လို့နေလေ၏။

“အဖေ . . . အမေ”

ဟုဆိုကာ ထိုကလေးလေးသည် ၎င်းတို့ရှိရာသို့

အပြေးအလွှားရောက်လာပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ မောင်စု ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ခင်မြ၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ရင်း ထို ကလေးက ခင်မြအား . . .

“အမေ . . . အမေတို့နဲ့အတူနေချင်တယ်”
ဟု ပြောလိုက်၏။

ခင်မြမှာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့်ကြည့်မိပြီး တစ် စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ မောင်စုအား ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ထိုကလေးသည် လွန်စွာမှ အကင်းပါး၏။ ခင်မြက မောင်စုအား ကြည့်နေမှန်းသိသောအခါ . . .

“အဖေ . . . သမီး အမေနဲ့အတူနေချင်တယ်”
ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဟင်း”

ဟု မောင်စုထံမှ သက်ပြင်းချသံကြားရာ ခင်မြက မောင်စုပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာသော ထိုကလေးကို ၎င်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“သမီးရယ် . . . အမေတို့က သမီးလေးကို ရျစ်ပါ
 တယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေတို့က ဆင်းရဲတယ်။ အမေတို့
 အဖေတို့ရဲ့ ဆင်းရဲတဲ့တွင်းအနက်ထဲကို သမီးလေး မလာချင်
 ပါနဲ့ကွယ်”

ဟု မျက်ရည်များကျကာ ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဟေ . . . နင်တို့ ဆင်းရဲကြတယ်ဆိုတာ သိတယ်။
 အဲဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့။ အဲဒီကလေးကို မွေးစား”

ဟုဆိုသော အသံနက်ကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ
 သဖြင့် မောင်စုတို့လင်မယား တထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေ
 တော့၏။

“အလို . . . ဘယ်က ပြောနေတဲ့အသံပါလိမ့်”

ဟု မောင်စုက ကြောက်ကြောက်နှင့်ပြောလိုက်ပြီး
 လျှင်အသံရှင်ကို ရှာဖွေကြရာ . . .

“ဟေ့ . . . ဘယ်မှရှာမနေနဲ့။ အသံရှင်က မင်းတို့
 ထိုင်နေကြတဲ့ သစ်ပင်အပေါ်မှာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်စုနှင့် ခင်မြတို့ ပြိုင်တူသစ်ပင်ပေါ်သို့
မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သစ်ပင်အကိုင်းတစ်ကိုင်း၏ ဝှ
ကြားတွင် ထိုင်နေသော အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူကြီးတစ်
ယောက်ကို လွန်စွာမှ ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့
၏။

“ဟာ”

ဟုဆိုကာ မောင်စုနှင့် ခင်မြတို့ ပါးစပ်အဟောင်း
သားနှင့် အုံ့သြသွားကြလေတော့၏။

“ဟေ့ . . . လင်မယား နှင်တို့အုံ့သြနေကြလား။
မအုံ့သြနဲ့။ ငါ စကားကောင်းကောင်းပြောမယ်။ အဲဒီကလေး
ကို မွေးစားကြရမယ်”

ဟု အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူကြီးက ပြောလိုက်ရာ
မောင်စုက . . .

“ဗျို . . . လူကြီး . . . ကလေးတစ်ယောက်မွေးတယ်
ဆိုတာက လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်တယ်။ ကျုပ်တို့မှာက . . .”

ဟု ပြောလိုက်သည့်စကားကို သစ်ပင်ပေါ်က ဝှ

ကြားတွင်ထိုင်နေသော အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူကြီးက . . .

“မင်းတို့လင်မယားမှာ ငွေရေးကြေးရေး အခက်
အခဲရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြောမလို့ မဟုတ်လား။ အဲဒီကိစ္စ
မပြောနဲ့တော့။ အဲဒီကလေးကို မွေးကြ။ အဲဒီကလေးက သူ
အထုပ်နဲ့သူ လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီး ထူးဆန်းစွာပျောက်ကွယ်သွားရာ
ခင်မြလည်း အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာသလို မောင်စုက
လည်း အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့လေတော့၏။

ခင်မြ မက်နေသော အိပ်မက်မျိုးကို တစ်ပုံစံတည်း
ထူးဆန်းစွာ မောင်စုကပါ မက်လို့နေကြောင်း ၎င်းတို့လင်
မယား အပြန်အလှန်ပြောဆိုနေကြလေတော့၏။

အခန်း (၁၁)

ရက်ကန်းရွာလေးတွင် ဖြစ်၏။

“ကာလနာ ပြောပေးတိုက်”

“သေပါစေသော်”

ဟု အိမ်ပေါက်ဝတွင် ပန်းရတု စောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲဆိုလို့နေလေ၏။ တစ်ရွာလုံးသည်လည်း ကထိန်ပွဲတော်ကြီးအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုနေချိန်မှာ ပန်းရတုမှာတော့ဖြင့် အကုသိုလ်များပွားများနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ . . .

မောင်ဝင့်ဝါ အပြေးအလွှားရောက်လာပြီးလျှင် . . .

“မိန်းမခရ . . . မိန်းမ”

ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

ပန်းရတုမှာ မောင်ဝင့်ဝါအား ပြန်လည်မထူးဘဲ
ပျက်နာထိပျက်နာထားနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လို့နေလေ၏။

“မိန်းမခရ . . . လာကွား၊ ငါတို့ရဲ့ကထိန်အလှူပွဲမှာ
ရေစက်ချရအောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လိုက်ခဲ့ပါကွာ”

ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဘာ”

ဟု ပန်းရတုအော်လိုက်တာကြောင့် မောင်ဝင့်ဝါ
လန့်သွား၏။ ထို့နောက် ပန်းရတုက . . .

“ဘာရေစက်ချပွဲလဲ။ ဘာကထိန်ပွဲလဲ။ ဒွားစမ်းပါ။
အပိုစကားတွေ လာမပြောနဲ့။ မိအိုနဲ့မယ်မ ပလူးပလဲ တပူး
တွဲတွဲနဲ့ ပျော်လို့မောလို့ ကမြင်ကြောထနေတဲ့ပွဲ။

ရှင်က ရှင်ရဟန်းတွေကို သင်္ကန်းပေးရအောင် ရှင်

ရဟန်းတွေက နွမ်းပါးနုချာတဲ့ အမျိုးမို့လား။ ကျုပ်တို့ ရှင်တို့
 က အနိမ့်စား ဝဇာဇာတ်မျိုးပါပေတော်။ ရှင်ရဟန်းတွေက ရှင်
 ထက် အဆအပုံအပင် ချမ်းသာတဲ့ ဓမ္မိဇာတ်မျိုးသာကိန္ဓယ်
 ဝင်တွေ့ရင့် . . . သိရဲ့လား။ ရှင်လှူတယ်ဆိုတဲ့ စားသောက်
 ဖွယ်ရာတွေဟာ နောင်ဖြစ်ရာဘဝမှာ ရှင်အတွက် ကျင်ကြီး
 ကျင်ငယ်၊ ပြည်ပုပ်၊ သွေးပုပ်တွေ ဖြစ်ပါစေအောင်။ ရှင်
 သင်္ကန်းလှူတဲ့ဟာတွေကလည်း မီးလျှံရဲရဲတောက်လောင်
 တဲ့ သံချပ်၊ သံပြား၊ သံပူသံခဲတွေဖြစ်ပါစေတော်”

ဟု ကျိန်ဆဲပြောဆိုလိုက်လေတော့၏။

ပန်းရတု၏ ကျိန်ဆဲပြောဆိုခြင်းခံလိုက်ရသည့်
 မောင်ဝင့်ဝါမှာ ဇနီးမယားအတွက် လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်ရလေ၏။

“အင်း . . . ငါဟာ သူ့ရဲ့ညီမ ပန်းသခင်နဲ့ တပူး
 တတွဲ ရယ်မောကာ ကုသိုလ်ပြုနေတာကို ပန်းရတု ကြိတ်
 မနိုင် ခဲမရ ဒေါသပုန်ထပြီး ကျိန်ဆဲလိုက်တာပဲဖြစ်မယ်”

မောင်ဝင့်ဝါ ထိုသို့တွေးတောကာ ဇနီးဖြစ်သူ ပန်း

ရတုကိုလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ဘာကိုမှ အခြေမခံမပြော
 တော့ဘဲ ပြန်လှည့်ထွက်ကာ ဝိဇ္ဇာဇာဝိတောအုပ်အတွင်းက
 ကျောင်းသခမ်းသို့ လာခဲ့၏။ နောက်တွင် ပန်းရတု၏ ကျိန်ဆဲ
 သံများထွက်ပေါ်လာခဲ့သော်လည်း မောင်ဝင့်ဝါ နောက်
 ကြောင်းကို ပြန်ပင်လှည့်မကြည့်တော့ချေ။

မောင်ဝင့်ဝါသည် ဝိဇ္ဇာဇာဝိတောအုပ်အတွင်းက
 ကျောင်းသခမ်းသို့ ရောက်သည့်အခါ ကထိန်သင်္ကန်းကပ်
 လှူဒါန်းခြင်း၏ အလှူရေစက်ချသည့်အခါ . . .

“ရှင်လှူတဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေဟာ နောင်ဘဝ
 မှာ ရှင့်အတွက် ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်၊ ပြည်ပုပ် သွေးပုပ်တွေ
 ဖြစ်ပါစေတော်။ ရှင်လှူဒါန်းတဲ့ သင်္ကန်းတွေဟာလည်း ပီးလှုံ
 ရဲရဲတောက်လောင်တဲ့ သံချပ်၊ သံပြား၊ သံပူသံခဲတွေ ဖြစ်ပါ
 စေတော်”

ဟု ပန်းရတု ကျိန်ဆဲသံများကို ကြားရပြန်၏။

ထိုအခါ မောင်ဝင့်ဝါမှာ ပန်းရတု၏ ကျိန်ဆဲပြောဆို
 နေသည့်စကားများကြောင့် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရလေ

၏။ ပန်းရတုအတွက်လည်း ဗျာပါဒဖြစ်ရပြန်၏။

မောင်ဝင့်ဝါတို့၏ စုပေါင်းမဟာဘုံကထိန်ပွဲတော်ကြီးကား ၎င်းတို့မျှော်လင့်ထားသည်ထက် လွန်စွာမှစည်ကားလှပေ၏။

ထိုအလှပွဲတွင် မောင်ဝင့်ဝါ၏ ခယ်မ ပန်းသခင်ပိုင်းကူပေးသောကြောင့်လည်း အားလုံးအဆင်ပြေထမြောက်သွားလေ၏။

ထိုပွဲနေ့က ရက်ကန်းသမားတွေတင်မက ရွာထဲက ပိတ်ဆွေများကိုလည်း ဖိတ်ကြားကာ ကျွေးမွေး၏။ မောင်ဝင့်ဝါ၏ တပည့်များကလည်း ပျော်ရွှင်ကြ၏။

ထိုနေ့က ရက်ကန်းစင်တွေအားလုံး အလုပ်နားကာ ကထိန်ပွဲတော်ကြီးမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကောင်းမှုကုသိုလ်ယူကြ၏။

သို့သော် ပန်းရတုမှာတော့ အားလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ အကုသိုလ်တရားများ တစ်ယောက်တည်း ပွားများလို့ နေလေတော့၏။

အခန်း (၁၂)

ခင်မြတို့သမီးလေး ဆေးရုံကဆင်း၍ ၎င်းတို့အိမ်သို့
 ရောက်ရှိပြီး (၁၀) ရက်ခန့်ကြာသော တစ်ညသ၌ . . .

“ငါတို့ ဒီထဲမှာ မနေကြဘဲ ရွာထဲမှာနေရင် ကောင်း
 မယ်”

ဟု မောင်ပုက သမီးလေး၏ပါးကို ငွေ့လေးနှမ်းရင်း
 ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာမနေဘဲ ရွာထဲက ဘယ်သူ့အိမ်မှာ သွားနေ

ကြမှာလဲ”

ဟု ခင်မြက မေးလိုက်ရာ မောင်စုမှာ တစ်စုံတစ်ရာ မြန်မပြောဘဲ တွေဝေဝေးမောနေ၏။

၎င်းတို့သည် လက်ရှိနေသော လယ်ကွင်းစပ်က တဲလေးသည် ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော တဲမဟုတ်ချေ။ ထိုတဲ၏ ပိုင်ရှင်က လယ်ပိုင်ရှင် ဦးကြီးအေးကြူ၏ တဲပင်ဖြစ်၏။ ထို လယ်တွင် မောင်စုက စာရင်းငှားလုပ်သူဖြစ်၏။ ခင်မြနှင့် မောင်စုတို့အကြောင်းပါးသောအခါ ဦးကြီးအေးကြူက လယ် စောင့်ရင်း မောင်စုတို့လင်မယားကို ထားထားခြင်းပင် ဖြစ် ဝေလတော့၏။

၎င်းတို့၏ ပိုင်ဆိုင်သည်က မကြာသေးခင်ကမှ မွေးဖွားလိုက်သော လွန်စွာမှ ချစ်စရာကောင်းသည့် တမ်းဦး တည်းသော သမီးလေးပင်ဖြစ်ဝေလတော့၏။

“ယောက်ျား . . . ရှင် ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

ဟု ခင်မြက မေးလိုက်ရာ . . .

“ဟင်း . . . ငါ့သမီးလေးရဲ့နှုတ်ခမ်းကို စဉ်းစားနေ

တာပါ

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်လေ၏။

“အလဲ့... ရှင့်စကားက အတော်ကိုထူးဆန်းနေပါ

လား”

ဟု ခင်မြက ရိုးရိုးလေးပြောလိုက်ရာ မောင်စုက ..

“ဟေ့... ဒီမယ် ခင်မြ... ငါ့ကို ရိုသလိုလိုစကား

မျိုး လာမပြောနဲ့။ ငါက စကားကို အတည်အတန့်ပြောနေ
တာ”

ဟု လွန်စွာမှ ဒေါသထွက်ကာ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ခင်မြမှာ မောင်စု အပြုအမူကိုကြည့်၍

လွန်စွာမှ အံ့ဩသွားလေ၏။ ခင်မြသည် တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်
မပြောဘဲ ယောက်ျားဖြစ်သူအား ကြည့်နေမိ၏။ မောင်စု
သည် ခင်မြကို လွန်စွာမှချစ်၏။ သူ့စွန့် သူ့အားဖြင့် လုပ်ကျွေး
၏။

မောင်စုသည် ရိုးသား၏။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ
အပေါင်းအသင်းများကို ခင်တွယ်တတ်သဖြင့် အသောက်

လူပြန်ဖြစ်တဲ့ ပြိတ္တာမ

အစားတော့ အနည်းငယ်ရှိတတ်၏။ လွှဲည့် တစ် နား ခွတ်

ထိုသို့သောက်စားသည့်အခါများတွင်လည်း မူး၍
အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ မယားဖြစ်သူကို ပြဿနာမရှာ
တတ်။ ရန်မဖြစ်တတ်ချေ။ ခင်မြကို ပျော်အောင်ထားတတ်
၏။ မောင်စု မမူးရင်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင်။

ယခုမှာဖြင့် . . .

“ဟေ့ . . . ဒီမယ် ခင်မြ . . . ငါ့ကို ရိုသလိုလိုစကား
မျိုး လာမပြောနဲ့။ ငါက စကားကို အတည်အတန့်ပြောနေ
တာ”

ဟု မောင်စုက မျက်နှာတည်တည်နှင့် ပြောလိုက်
သည့်အခါ ခင်မြ တအံ့တဩဖြစ်သွား၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်
ရလေတော့၏။

ခင်မြ စိတ်မကောင်းသောအမှုအရာကို ကြည့်၍
မောင်စုလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ အခုလို မျက်နှာထိ မျက်နှာ
ထားနှင့် မပြောဘူးချေ။ အခုလိုပြောမိဆိုမိ၍ ခဏအတွင်း
စိတ်မကောင်းငြိန်ရ၏။

ထို့နောက် မောင်စုက ခင်မြအား . . .

“ခင်မြ . . . ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ။ ငါ တောင်းပန်
ပါတယ်။ ငါ . . . ငါ . . . သမီးလေးရဲ့ဘဝနောင်ရေးကို တွေး
ပြီး အခုလိုပြောမိတာပါ”

ဟု ခင်မြ၏ပါးကလေးကို ကိုင်ကာ ဆံစလေးများ
ကို ဖွတ်သပ်ပေးရင်း ပြောလိုက်ရာ ခင်မြက မျက်ဝန်းမှ မျက်
ရည်များ စီးဆင်းကာ . . .

“ဟင့် . . . ဟင့်”

ဟု ငိုလိုက်လေ၏။

“မငိုပါနဲ့ ခင်မြရယ်။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ အခု
ဟာကလည်း တို့သမီးလေးအတွက် နောင်ရေးကြောင့် ပြော
မိတာပါ”

ဟု မောင်စုက ခင်မြ၏မျက်ဝန်းမှကျလာသော
မျက်ရည်များ သုတ်ပေးလိုက်၏။

“ငါတို့ဘဝက အတော်နဲ့ခြာလှပါတယ်။ ငါတို့ ဆင်း
ရဲလွန်းလို့ ငါတို့သမီးလေးပါ ဆင်းရဲမှာ ကြောက်လို့ပါကွာ”

ဟု မောင်စုက ထပ်ပြောလိုက်၏။

“ရပါတယ် ယောက်ျားရယ်။ ကျုပ်ကလည်း မဆင်
မခြင် ပြောမိတာကိုး”

ဟု ခင်မြက ပြန်ပြောလိုက်ရာ . . .

“ငါတို့ဟာ အရင်လိုနေလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ
သမီးမွေးမှ ငါ ကောင်းကောင်းသိရတာ။ အဲဒါကြောင့် သမီး
လေးချဲ့ နောင်ရေးကို စဉ်းစားမိတာပဲ။ အဲဒီလို စဉ်းစားမိလို့
လည်း ငါ အိပ်မက်တွေ မက်ခဲ့ရသေးတယ်”

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟင် . . . ယောက်ျား ရှင် အိပ်မက်တွေ မက်သေး
တယ် . . . ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးတွေ မက်တာလဲ။
ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါတော်”

ဟု ခင်မြက မေးလိုက်လေရာ မောင်စုက ၎င်းမက်
ခဲ့သော အိပ်မက်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်လေတော့
၏။

မောင်စု လယ်ယာအတွက် ပစ္စည်းများဝယ်ယူ၍
လယ်တောစပ်သို့ နွားလှည်းနှင့် ပြန်လာခဲ့သည့်အခါ နေ
အတော်စောင်းနေပြီဖြစ်၏။

မောင်စုသည် ၎င်း၏နွားလှည်းကို မောင်းလာရာ
လွန်စွာမှ ကြီးမားသော ကညင်ပင်ကြီးအနားသို့ ရောက်
သည့်အခါ နွားနှစ်ကောင်သည် ရှေ့သို့ ဆက်မသွားဘဲ ပေ
ကပ်စွာ ရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်စုက . . .

“ဟဲ့နွား . . . သွားလေ”

ဟု နွားနှစ်ကောင်ကို ကြိမ်ဖြင့်တို့လိုက်လေ၏။

နွားနှစ်ကောင်မှာ ကြိမ်နှင့်အတို့ခံရသော်လည်း
ရှေ့သို့ဆက်မသွားဘဲ ရပ်မြဲ ရပ်လို့နေလေ၏။

“ဟာ . . . ဒီနွားတွေနဲ့”

ဟု မောင်စု လွန်စွာမှ ဒေါသထွက်ကာ နွားနှစ်
ကောင်ကို ဆဲဆို၍ ကြိမ်နှင့်မတရားရိုက်နှက်လေတော့၏။

နွားနှစ်ကောင်မှာမှ ကြိမ်နှင့်အရိုက်ခံပြီး ပေကပ်
စွာ ထိုနေရာမှ တစ်လက်မမျှ မရွေ့ဘဲ ရှိနေရာ . . .

“ဟင်း”

ဟုဆိုကာ မောင်စု ကြိမ်လုံးကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး လှည်းပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်လေတော့၏။

“ဒီနွားတွေ ဘယ်နေ့ဖြစ်တာလဲ။ ကောက်ကာငင်ကာ ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ ဘာလို့ရပ်နေရတာလဲ”

ဟု လွန်စွာမှ စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားလိုက်၏။ ၎င်း၏ နွားနှစ်ကောင်ကို ဆက်၍ ကြိမ်လုံးနှင့်ရိုက်ပြန်ရင်လည်း ထိုနွားနှစ်ကောင်က သေဖွယ်ရာရှိတော့မည်ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

နွားနှစ်ကောင် ရပ်တန့်နေခြင်းအတွက် မည်သို့ဖြစ်သည်ကို မောင်စု အဖြေရှာဖွေကြည့်မိပြန်၏။

“သရဲ . . . တစ္ဆေတွေလိုများ ငါ့နွားတွေ ရပ်ရတာလား။ အချိန်ကလည်း နေဝင်ရီသရောအချိန်ပဲ။ ဒီအချိန်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ထွက်တတ်တဲ့အချိန်ပဲ”

ဟု မောင်စုတွေ့မိကာ တထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ကြက်သီးများပင် ထမိပြန်၏။

ငှင်းခါနွားနှစ်ကောင်မှာလည်း မလှုပ်မယှက်
ကျောက်ဆစ်ရှုပ်ပမာလို ဖြစ်နေ၏။ နွားတစ်ကောင်မှာမူ
မျက်လုံးကို မှိတ်ထားကာ သေးတွေ တဖြန်းဖြန်းပေါက်ချ
လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်စုလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်
လန့်နှင့် ...

“ကယ်တော်မူကြပါဦး ... ကယ်တော်မူကြပါဦး”
ဟု လှည်းပေါ်၌ အော်ဟစ်ကာ အကူအညီတောင်း
လိုက်ရာ ...

“ဟေ့ ... မင်းတို့ မနောက်ကြပါနဲ့ကွာ”
ဟူသောအသံကို မောင်စုကြားလိုက်ရလေတော့
၏။

မောင်စုလည်း အသံကြားရသည့်အတွက် အသံ
ရှင်ကို လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရချေ။ ထို့နောက်
အသံရှင်က ...

“ကဲ ... ကဲ ... သွားကြတော့ ... သွားကြတော့”

ဟု အသံနှင့်အတူ ထွက်သွားကြသည့်ခြေသံများ ကြားလိုက်ရသည့်အခါ မောင်စု တအံ့တဩဖြစ်သွားရလေ တော့၏။

ထိုအချိန်၌ ကျောက်ဆစ်ရပ်ကဲ့သို့ ရပ်လျက်ရှိနေ သော နွားနှစ်ကောင်မှာ မြန်လည်လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာခဲ့လေ တော့၏။

“ဟေ့ . . . မောင်စု”

ဟု ခေါ်သံကြားလိုက်ရာ . . .

“ခင်ဗျာ”

ဟု မောင်စု မြန်ထူးရင်း ဟိုဟို ဒီဒီ ရှာဖွေလို့နေလေ တော့၏။

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းကို သူတို့ကနောင်ယှက်ပြီး ဧကြောက်လန့်အောင် လုပ်ကြတာမဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒါကို တော့ သေချာမှတ်ထား။ တကယ်တော့ သရဲ၊ တစ္ဆေ ပြိတ္တာ တို့တွေဟာ သနားစရာကောင်းပါတယ်။ သူတို့က မင်းတို့လို လူသားတွေကို ဧကြောက်အောင် လန့်အောင် လုပ်လို့မရပါ

ဘူး။ လုပ်လည်း မလုပ်ကြပါဘူး။ မင်းတို့လူသားတွေကသာ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဗြိတ္တာဟန်ဆောင်ပြီး မကောင်းမှုခုစရှိက်တွေ လုပ်နေကြတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်စုမှာ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဗြိတ္တာ များအတွက် လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီ . . . ကျွန်တော်က သူတို့တွေအတွက် ဘာများလုပ်ပေးရမှာလဲ”

ဟု မောင်စုက မေးလိုက်ရာ . . .

“မင်းလုပ်ပေးရမှာက တခြားတော့မဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့သမီးလေးကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုစုဖို့ အပြင် ရတနာသုံးပါးနဲ့ ဝိဘာဆရာတွေကို ယုံကြည်ဖို့ရယ်၊ အလှူဒါနကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပေးဖို့ရယ် မင်းတို့လင်မယား က တာဝန်ရှိတယ်။ ဒီတော့ မင်းဟာ အလုပ်ကြီးစားရမယ်။ မင်းတို့သမီးလေးအတွက် နောင်ရေးကို ကြည့်ရမယ်။

ပြီးတော့ မင်းကို အခုအကူအညီတောင်းတဲ့ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဗြိတ္တာတွေကို လွတ်ကျွတ်အောင် အလှူအတန်းပေး

ဟုပြောကာ ကညင်ပင်ကြီးပေါ်သို့ တက်သွားရင်း
 ဖျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ဟု မောင်စုက ခင်မြအား အိပ်မက်အကြောင်းကို
 ပြောပြလိုက်လေတော့၏။

အခန်း (၁၃)

ဆာလောင်ခြင်း ဝေဒနာကို မှတ်သိပ်ခြင်းနှင့်အတူ
လွမ်းမိုးနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံစားနေရလေ၏။

ထိုသို့ ဆာလောင်နေသော သူ့အား မည်သူကမှ
ကျွေးချင် ပေးကမ်းခြင်း မပြုကြချေ။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် အစာ
ရေစာ ငတ်ခြင်းကို ခံနေရ၏။

သူသည် အိုမင်းရုပ်သွင်ဖြစ်ကာ သူ့အား တွေ့သူ
မြင်သူတိုင်းက လွန်စွာမှ ကြောက်လန့်ကြသဖြင့် ထွက်ပြေး

ကြွရကုန်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် စားရမယ့် သောက်ရမယ့်ဘဝကို ရောက်လို့နေ၏။ သူသည် ဆာလောင်ခြင်းဝေဒနာကိုသာ ခံစားနေရသော်လည်း သူ၏ကိုယ်၌ အဝတ်ဗလာဖြစ်ကာ စားစရာတစ်ခုခုကို ရှာဖွေရသော်လည်း အရည်နီးသာဖြစ်ရ၏။

သူ စားသောက်ဖို့အတွက် ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို နေ့ည နေ့ညပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းသွားရသော်လည်း စားစရာ တစ်ခုတလေမှ မတွေ့၊ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသော အဖြစ်နှင့်ကြုံကာ ဆာလောင်ခြင်းဝေဒနာကို ခံစားရခြင်းဖြစ်လေတော့၏။

ထိုနေရာ ထိုဒေသ၌ စားစရာ မတွေ့၊ ပေးကမ်း ခွန်ကျမည့်သူလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသဖြင့် တခြားတစ်နေရာသို့ စားစရာတစ်ခုခုကို ရှာဖွေရန် ထွက်ခွဲရပြန်၏။

နှစ်ပေါင်းများစွာ မစားရ မသောက်ရသဖြင့် အားအင်များ ချည့်နဲ့လို့နေ၏။ အာဟာရရရှိပွင်းလာသဖြင့် လမ်း

လျှောက်လာရမ်းက တခိုင်းခိုင်း မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်လဲကျရ
ပြန်၏။

ရိုသမျှအားအင်တို့ဖြင့် မြေကြီးပေါ်မှ လူးလဲတ
သော်လည်း အင်အားပြတ်လပ်နေသည့်အတွက် အတော်
အားယူရရှာ၏။

ဤသို့သော ဝေဒနာများကို အလူးအလဲ ခံစား
နေရသော်လည်း သူ့အား မည်သူကမှ . . .

“သနားပါတယ်”

“သနားစရာလေး”

ဟုပင် ယောင်ယမ်း၍ မပြောကြချေ။

သူ၏ဘဝသည်ကား လွန်စွာမှ စိုးလွန်းလှ၏။ သူ
သည်လည်း လက်ရှိအခြေအနေကို ထိုသို့ဖြစ်ရသည့်အတွက်
ယူကျုံးမရ အပူလုံးကြွကာ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များပင်
စီးကျလို့လာ၏။

သူ . . . သူ . . . သူ ငိုလို့နေလေ၏။

သူသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်လဲကျနေရာမှ ရိုသမျှ

စွန်အားနှင့် ထကာ စားစရာတစ်ခုခုကို ရှာဖွေရန် ထွက်လာရ၏။ သို့သော် ခြေလှမ်း တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းပင် ပို၍မလျှောက်နိုင်သည့်အတွက် မြေကြီးပေါ်သို့ တစ်ဖန် လဲကျသွားပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ရက်ပေါင်း လပေါင်း အတော်ကြာသွားသည့်အခါ သဲကန္တာရတစ်ခုကို ရောက်ခဲ့ရင်း ကံအားလျော်စွာ ပြောင်းဖူးပင်တစ်ပင်ကို တွေ့လိုက်ရာ . . .

“စားစရာတော့ တွေ့ပြီ”

ဟု လွန်စွာမှ ဝမ်းသာသွား၍ ထိုနေရာသို့ ခြေထောက်ဖြင့် မသွားနိုင်၍ လေးဖက်ထောက်သွားရပြန်၏။

သူသည် ပြောင်းဖူးပင်လေးထံသို့ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာအောင် သွားရရှာ၏။ သူ စိတ်တွေ အားတင်းကာ မကြာမီရောက်သွားသော်လည်း ပြောင်းပင်သာ မဲတွေ့ပြီး ထိုအပင်တွင် ပြောင်းဖူးတစ်ဖူးတလေမှ မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် လွန်စွာမှ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ကာ ရျုံးပွဲချင်လိုက်လေ၏။

“အင်း . . . ငါ့ငိုနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဟိုရှေ့က

အရွက်ဖားဖားနဲ့အပင်က ဘာပင်လဲ မသိဘူး။ ငှက်ပျောပင်
များ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

ဟုဆိုကာ ထိုအရွက်ဖားဖားအပင်သို့ ရက်ပေါင်း
အတော်သွားရသည့်အခါ အရွက်ဖားဖားအပင်နားသို့ ရောက်
လာရုံရလေတော့၏။

“ဟာ”

ဟု သူ လွန်စွာမှ ဝမ်းသာသွားလေတော့၏။

“ငှက်ပျောပင်”

ဟု ပျော်ရွှင်စွာ ပြောလိုက်၏။

ထိုငှက်ပျောပင်လေးသည် သုံးပေခန့်သာမြင့်၏။

ငှက်ပျောတစ်ပင်လုံးတွင် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးတည်းသာ
သီးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ငှက်ပျောပင်အောက်သို့ရောက်သည့်အခါ သူသည်
မထနိုင်သဖြင့် ပက်လက်လန်ကာ သူ၏လက်ကို ဆန့်ကာ
စူးမည်ဟု ကြံစည်လိုက်သော်လည်း သူ၏လက်က ဆန့်၍
ပင် မရဘဲ ဖြစ်လို့နေ၏။

သူသည် ငှက်ပျောသီးကို မြင်နေရသော်လည်း စား
ခွင့်မရနိုင်သဖြင့် ဝမ်းနည်းပြန်၏။

သူသည် သူ၏လက်ကို မရမက ဆန့်ကြည့်၏။ မည်
သို့မှဆန့်၍မရသဖြင့် ရျုံးပွဲချ ငိုလိုက်ပြန်၏။

“အင်း... ငိုနေလို့မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီငှက်ပျောသီး
ကို ငါ စားရဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဟုတွေးကာ သူ၏ရှိသမျှအင်အားများကို စုစည်း
ကာ ကွေးလျက်ရှိနေသော သူ၏လက်ကို မရမက ဆန့်၏။
သူ၏လက်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆန့်၍ရလာ၏။ သူ ဝမ်း
သာသွား၏။

“နောက်ဆုံး ငှက်ပျောသီးကို သူ၏လက်နှင့် ထိလှ
ထိခါနီးရောက်လာလေရာ မပီတပီလေးမှာ သူသည် ပက်
လှော်နေရာမှ အနည်းငယ် သူ၏ကိုယ်ကို ကြွလိုက်သည်
အခါ ဆန့်ထားသော လက်က ငှက်ပျောသီးကို ဆုပ်ကိုင်မိ
သားဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ဆွဲဖြုတ်ရာ သူ၏လက်အတွင်းသို့
ပါလာခဲ့သော်လည်း သူ၏လက်ချောင်းများသည် ငှက်ပျော

သီးကို ကြာရှည် ဆုပ်ကိုင်စွမ်းအား မရှိ၍ သူ၏လက်ထဲမှ
ငှက်ပျောသီးသည် မြေပေါ်သို့ . . .

“ဖုတ်”

ဟု အသံထွက်ကာ ကျသွား၏။

သူသည် မြေကြီးပေါ်သို့ကျသွားသည့် ငှက်ပျော
သီးကို ကော့မှာယူရန် ကြံရွယ်လိုက်သည့်အခါ မြေကြီးပေါ်မှ
ငှက်ပျောသီးသည် လွန်စွာမှ ထူးဆန်းစွာ မြေကြီးထဲသို့ နစ်
မြုပ်ဝင်သွားကာ ထိုငှက်ပျောသီးမှာ ပျောက်ကွယ်သွားရ
လေတော့၏။

ထိုအခါ သူသည် ဝမ်းနည်း၍မဆုံးဖြတ်ကာ ရုံးပွဲချ
ဇိုလိုက်ရလေတော့၏။ သူသည်ကား တခြားသူမဟုတ်။

အဝတ်မစည်း အချည်းနှီးသာဖြစ်သော ရုပ်သွင်
အိုမင်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်ခြင်းကို
ခံစားနေရသည့် မနာလိုဝန်တို့မူကြောင့် ဖြစ်ရသည့် . . .

“ဗြိတ္တာမ”

ငါ့ပုံပေါက်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။

အခန်း (၁၄)

မောင်စုတို့ ခင်မြတို့ သမီးလေးကို ဘကြီးဘုန်းကြီးက ငုဒ္ဒဟူးသမီးလေးဖြစ်သည့်အတွက် "အေးချမ်းမယ်" ဟုဆိုကာ အမည်ပေးလိုက်လေ၏။

ဘကြီးဘုန်းကြီးသည် ကလေးနာမည်ပေးပုံပေးနည်းမှာ ပဉ္စပွတ်၊ ဆပွတ်၊ အညွန့်ဟူသော နည်းမျိုးဖြစ်၏။

မောင်စု၊ ခင်မြတို့၏ သမီးလေးမှာ ငုဒ္ဒဟူးဖြစ်သည့်အတွက် ငုဒ္ဒဟူး၏ ပဉ္စပွတ်နံသည် တနင်္ဂနွေဖြစ်၏။ ငုဒ္ဒဟူး၏

ဆပွတ်နံသည် တနလာဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဟူး၏ အညွန့်နံသည်ကား
ကြာသပတေးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် . . .

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး နာမည်ပေးသည့်အခါ . . .

တနင်္ဂနွေ . . .

တနလာ . . .

ကြာသပတေး . . .

ဟူသော နေ့နံကို ယူရ၏။

တနင်္ဂနွေ = အေး

တနလာ = ချမ်း

ကြာသပတေး = မယ်

ဤသို့လောကြောင့် . . .

မောင်စု၊ ခင်မြတို့၏ သမီးလေးသည် . . .

“အေးချမ်းမယ်”

ဟူ၍ မြစ်လေတော့၏။

တခြားနေ့နံသားသမီးများ နာမည်မှည့်မည်ဆိုပါက
 ပဉ္စပွတ်နံသည် မွေးနံ၏ (၅) ခုမြောက်
 ဆပွတ်နံသည် မွေးနံ၏ (၆) ခုမြောက်
 အညွနံနံသည် မွေးနံ၏ (၂) ခုမြောက်ဖြစ်သည်။
 ဥပမာ . . .

စဉ်	မွေးနံ	ပဉ္စပွတ်နံ	ဆပွတ်နံ	အညွနံ
၁	တနင်္ဂနွေ	ကြာသပတေး	သောကြာ	တနင်္လာ
၂	တနင်္လာ	သောကြာ	စနေ	အင်္ဂါ
၃	အင်္ဂါ	စနေ	တနင်္ဂနွေ	ဗုဒ္ဓဟူး
၄	ဗုဒ္ဓဟူး	တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ	ကြာသပတေး
၅	ကြာသပတေး	တနင်္လာ	အင်္ဂါ	သောကြာ
၆	သောကြာ	အင်္ဂါ	ဗုဒ္ဓဟူး	စနေ
၇	စနေ	ဗုဒ္ဓဟူး	ကြာသပတေး	တနင်္ဂနွေ

(စာရေးသူ)

“အေးချမ်းမယ်တဲ့”

“နာမည်လေးက လှလိုက်တာ”

“တို့ဘကြီးဘုန်းကြီးက ပေးလည်းပေးတတ်တယ်”

ဟု မောင်စုတို့ ခင်မြတို့၏ သမီးလေးနာမည်ကို ကြားသိရသည့်အခါ ဘကြီးဘုန်းကြီးကို ချီးကျူးကြလေ တော့၏။

“အိန်း . . . ကောင်းလေစွ . . . ကောင်းလေစွ . . .

သူဟာ အခုတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အေးချမ်းသွားပါပြီ။

သူ ပူလောင်ခဲ့သမျှ အခုတော့ “အေးချမ်းမယ်” ဆို

တဲ့အတိုင်း အမှန်တကယ်ကို အေးချမ်းသွားပါပြီ”

ဟု အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူကြီးတစ်ယောက်က

ပြောလိုက်သည့်အခါ “ခင်မြ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့

လေတော့၏။

“အင်း . . . တို့သမီးလေးရဲ့နာမည်ကို အေးချမ်းမယ်”

လို့ပေးထား မှည့်ထားတာကို သဘောကျလို့ နင့်ကို အိပ်မက်

ထဲမှာ လာပြောတာပါကွာ”

ဟု ခင်မြအိပ်မက်မက်သည့်အကြောင်းကို မောင်
စုက ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ခင်မြမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေး
တော့လို့နေလေ၏။

“ခင်မြ . . . ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ အေးချမ်း
မယ်ဆိုတဲ့နာမည်ကို မကြိုက်လို့လား”

ဟု မောင်စုက မေးလိုက်ရာ . . .

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး”

ဟု ခင်မြက ပျာပျာသလဲ ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် . . . ဘာလို့တွေဝေနေရတာလဲ”

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်ပြန်ရာ . . .

“အေးချမ်းမယ် ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြိုက်ပါတယ်။
ကျုပ် တွေဝေစဉ်းစားနေတာက နာမည်ကြောင့် မဟုတ်ပါ
ဘူး ယောက်ျားရယ်”

ဟု ခင်မြက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာလဲ ဘာအကြောင်းတွေလဲ။ ငါ့ကို
မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ ခင်မြရယ်”

ဟု မောင်စုက စိတ်စောစွာ မေးလိုက်ရာ ...

“ဒီလိုပါယောက်ျားရယ် ကျုပ်အိပ်မက်ထဲမှာ အသက်
ခပ်ကြီးကြီးလူကြီးက ...

အိန်း ... ကောင်းလေစွ ... ကောင်းလေစွ ...

သူဟာ အခုတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အေးချမ်းသွားပါပြီ။

သူ ပူလောင်ခဲ့သမျှ အခုတော့ “အေးချမ်းမယ်” ဆို
တဲ့အတိုင်း အမှန်တကယ်ကို အေးချမ်းသွားပါပြီ ... ဆိုတာ
ကို စဉ်းစားတွေးမိတာပါ။

ကျုပ်တို့သမီးလေးဟာ အရင်ဘဝက ပူလောင်သူ
ဖြစ်ခဲ့တာများလား ယောက်ျားရယ်”

ဟု မျက်ရည်များဝဲကာ ခင်မြက ပြောလိုက်လေ
တော့၏။

ခင်မြ၏စကားကြောင့် ထပ်ပြီးတွေဝေသွားသူက
မောင်စုပင်ဖြစ်ပြန်၏။ ၎င်းတို့သည် သမီးလေးအတွက်
သောကဝေဒနာများဖြစ်လို့နေကြရပြန်၏။

ထိုအခါ မောင်စုက ...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ သမီးလေးဟာ တို့ရင်သွေး
လေးဖြစ်သွားပြီလေ။ အဲဒီအတွက် တို့သမီးလေးနာမည်နဲ့
လိုက်အောင် အေးချမ်းစေရမယ်။ ဘာမှပူပင်သောကတွေ
ရောက်စရာမလိုတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်တော် . . . သမီးလေးဟာ ကျုပ်တို့
လက်ထဲမှာ ကံကောင်းပါတယ်။ အခုပဲကြည့်လေ ကျုပ်တို့ရဲ့
လယ်ပိုင်ရှင်ဦးကြီးအေးကြူက ရွာထဲက သူ့ရဲ့ပျဉ်ထောင်အိမ်
ကြီးကို လာနေကြဖို့ ပြောလာပြီလေ”

ဟု ခင်မြက ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဟုတ်တယ်လေ . . . သူတို့မိသားစုက ရွာတောင်
ပိုင်းကအိမ်ကြီးမှာ သွားနေကြပြီလေ။ ငါတို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်
ကူးမယဉ်ရဲတဲ့ဟာကို စေတနာအလွန်ကောင်းပြီး ပျဉ်ထောင်
အိမ်ကြီးမှာထားတာ အပိုင်မပေးပေမယ့် အပိုင်သဘောမျိုး
နေချင်သလောက်နေ ဘယ်မှမပြောင်းရဘူးလို့ ဦးကြီးအေး
ကြူက ပြောတာ။ တစ်ရွာလုံးသိ။ ဒါဟာ တို့သမီးလေး အေး

ချမ်းမယ်ကြောင့်ပဲကွ"

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်ပြီး အိပ်ပျော်နေသော သမီးလေးအေးချမ်းမယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သမီးလေး အေးချမ်းမယ်မှာ အပြစ်ကင်းစွာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

အခန်း (၁၅)

လယ်ကွင်းစပ်က လယ်စောင့်တဲလေးမှ ရွာထဲက
ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကို မောင်စုတို့မိသားစု ပြောင်း
ရွှေ့သွားကြလေ၏။

ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သည့်အခါ
အေးချမ်းမယ်လေးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ခပ်ခပ်နှင့် ရယ်
လို့နေရာ . . .

“ယောက်ျား . . . သမီးလေးက ဘာတွေသဘောကျ

နေလဲ မသိဘူး။ တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်နေတယ်”

ဟု ခင်မြက ဝမ်းသာအားရနှင့်ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်မြကလည်း တို့လူကြီးတွေတောင် ဒီအိမ်ကြီးမှာနေရလို့ ပျော်နေတာ။ တို့သမီးလေးကလည်း တို့လိုပဲ ပျော်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ယောက်ျားရေ... ကလေးကို ကြည့်ထားဦး။ ကျွန်ဘုရားပန်းအိုးမှာ ပန်းတွေ ခြောက်နေတာ။ ဘုရားပန်းအိုးလဲလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ခင်မြက ဘုရားစင်မှ ဘုရားပန်းအိုးများကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်လေတော့၏။

ခင်မြ ဘုရားစင်တွင် ပန်းကပ်လှူဒါန်းပြီးသည့်အပြင် ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ နံ့သာတိုင်တို့ပါ ကပ်လှူရပြန်၏။ ထို့နောက် ဘုရားဝန်ပြုနေလေ၏။

မောင်စုမှာမူ သမီးလေး၊ အေးချမ်းမယ်လေးအား ချောမြူ၍ ကစားလို့နေလေ၏။ ထိုနေ့က မောင်စုလည်း

လယ်ကွင်းထဲသို့မသွားဘဲ ထိုအိမ်ကြီးရဲ့ ခြံထောင်တစ်နေရာ
တွင် ဗူးပင်စိုက်ရန် မြေများကို ပေါက်တူးဖြင့် ဆွလို့နေလေ
၏။

ထိုသို့မြေကြီးများကို တူးဆွနေရင်းက ပြောင်
ပြောင်လက်လက်အရာတစ်ခုကို မောင်စု အမှတ်မထင် တွေ့
လိုက်ရသည့်အခါ . . .

“ဘာလေးပါလိမ့်”

ဟုဆိုကာ မောင်စု ကောက်ယူလိုက်လေ၏။

မောင်စု ကောက်ယူလိုက်သည့် ပြောင်ပြောင်
လက်လက်အရာလေးသည်ကား ရွှေဒဂါးပြားလေးပင် ဖြစ်
လေတော့၏။

“ဟာ . . . ဒါ . . . ဒါ . . . ရွှေဒဂါးပြားလေးပဲ”

ဟု လွန်စွာမှ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည့်အချိန်
နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ခင်မြ၏ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေတော့
၏။

“ယောက်ျားရေ . . . ယောက်ျား”

ဟု ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း
မောင်စုသည် ရွှေဒဂါးပြားလေးကို လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်
ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေ
တော့၏။

မောင်စု အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါ ခင်မြသည်
ကလေးကို နို့တိုက်နေ၏။ ၎င်း၏မျက်လုံးစုံသည် ပိတ်ထား
လို့နေလေ၏။ ထို့နောက် မောင်စုက . . .

“ဟဲ့ . . . ခင်မြ ဘာလဲ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု ပျာပျာသံလဲမေးလိုက်၏။

ခင်မြမှာမူ မျက်စိမှိတ်ထားရင်းက ပြောလိုက်သည့်
စကားကြောင့် မောင်စု လွန်စွာမှ အံ့ဩသွားလေတော့၏။

ခင်မြ မျက်လုံးမှိတ်ထားရင်း ပြောလိုက်သည့်
စကားသည်ကား . . .

“ယောက်ျားရေ . . . ရွှေဒဂါးပြားလေးကို ထုခွဲရောင်း
ပြီး သမီးလေးအတွက် အလှူလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟု၍ပင် ဖြစ်လေတော့၏။

“ခင်မြ . . . ခင်မြ”

ဟု မောင်စုက ခင်မြအား နှိုးလိုက်ရာ ခင်မြမှာ အိုင်
ပျော်နေရာမှ နိုးလာခဲ့ပြီးလျှင် . . .

“ယောက်ျား”

ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ခင်မြ . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ခင်မြက ၎င်း၏နို့ကိုဆိုနေသည့်
နို့ကို အသာရွတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ် ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ ဆုတောင်းတယ်”

ဟု ခင်မြက ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဆုတောင်းတာလဲ”

ဟု မောင်စုက မေးလိုက်ရာ ခင်မြက . . .

“ဪ . . . ဒီလိုပါ။ သမီးလေးမွေးပြီးနာမည်လည်း
ပေးပြီးပြီ။ ဒီအိမ်ကြီးကိုလည်း လုံးဝပျော်လင့်ဘဲ ရောက်ခဲ့
ပြီ။ သမီးလေးရဲ့နာမည်ပေးကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း အိမ်တက်မင်္ဂလာ
ပါ လုပ်ချင်တာ။ အဲဒီအတွက် ဘုရားမှာ ကျုပ် ဆုတောင်း

လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရှင်က ဗူးပင်စိုက်မယ်ဆိုပြီး အောက်
ဆင်းသွားတယ်။ ကျုပ်လည်း သမီးကို နို့တိုက်ရင်း ဘယ်လို
ကနေဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားမုန်းမသိလိုက်ဘူး။ ပြီးတော့
အိပ်မက်မက်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးတွေ မက်နေတာလဲ ခင်မြရဲ့”

ဟု မောင်စုက မေးလိုက်သည့်အခါ ခင်မြက ၎င်း
၏အိပ်မက်အကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်
သည်မှာကား . . .

အေးချမ်းမယ်လေးကို မောင်စုက ချီကာ ခင်လှဟာ
ထီးမိုးပေးရင်း ၎င်းတို့မိသားစုသည် တောင်ပေါ်ဘုရားလေး
သို့ ဘုရားဖူးထွက်ခဲ့ကြရလေ၏။

တောင်ပေါ်ဘုရားလေးသို့ရောက်သည့်အခါ ဗုဒ္ဓ
ဟူးနံထောင့်တွင် ဘုရားဝတ်ပြုကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ . . .

“ချမ်းသာခြင်းကိုဖြစ်စေ . . .”

ဟူသော ဆုကိုပေးကာ ကြေးစည်ထုလိုက်သည့် အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်စုနှင့်ခင်မြတို့သည် အသံ ရှင်သို့ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြသည့်အခါ လွန်စွာမှ ဝ၍ လွန်စွာ မှ ဖိုက်ပူနေသော ဘိုးသူတော်ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ကြရ လေတော့၏။

“ဘုရားဝတ်ပြုပြီးရင် လာကြဟေ့။ ကောက်ညှင်း ပေါင်းနဲ့ ရေဇွေးကြမ်း အဆာပြေသုံးဆောင်ကြပါဦး”

ဟု ဧရပ်တစ်ခုထဲမှနေ၍ ထိုဖိုးသူတော်ကြီးက မောင်စုတို့မိသားစုအား ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေတော့၏။

မောင်စုအည် သမီးလေး အေးချမ်းမယ်ကိုချီ၍ ဦး ဆောင်သွားကာ ခင်မြက နောက်မှလိုက်ရင်း ဖိုးသူတော်ကြီး ဖိတ်ခေါ်ရာဧရပ်သို့ သွားကြလေတော့၏။

ဧရပ်ပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါ မောင်စုသည် ဈာ တစ်ချပ်ပေါ်တွင် အေးချမ်းမယ်အား ချထားလိုက်ပြီး ဖိုးသူ

တော်ကြီးအား ကန်တော့၏။ ခင်မြလည်း လိုက်ကန်တော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“ချမ်းသာခြင်းကို ဖြစ်စေ”

ဟူသော ဆုကို ပေးပြီးနောက် ဖိုးသူတော်ကြီးသည်
၎င်း၏ကြေးစည်လေးကို သုံးကြိမ်သုံးခါ တီးလိုက်လေတော့
၏။

“အလို . . . အလွန်အေးမြကြည်လင်တဲ့ ကလေး
လေးပါလား”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက အေးချမ်းမယ်အား ကြည့်၍
ပြောလိုက်ရာ အေးချမ်းမယ်လေးမှာ သိုးတော်သူတော်ကြီး
အား ကြည့်၍ တစ်ခပ်ခပ်နဲ့ရယ်လေတော့၏။

“ဪ . . . လူ့ဘဝဆိုတာ အလွန်ရုခဲပါတယ်။ အဲဒီ
လို ရုခဲတဲ့လူ့ဘဝကို တန်ဖိုးရှိစွာနေထိုင်ပါ။ အရင်ကလို . . .”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက စကားကို ရပ်လိုက်ရာ အေး
ချမ်းမယ်မှာ ဖိုးသူတော်ကြီး၏ စကားကို နားလည်သွားသည့်
အလား တစ်ခပ်ခပ်နှင့် ရယ်ပြန်၏။

ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် မောင်စုနှင့် ခင်မြ
တို့အား . . .

“ကဲ . . . ကျုပ်တည်ခင်းတဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့
ရေခွေးကြမ်းသုံးဆောင်ကြပါဦး”

ဟု ဖိတ်ကျွေးလိုက်လေ၏။

မောင်စုနှင့် ခင်မြတို့လည်း ကောက်ညှင်းပေါင်းကို
စားကြ၏။ ရေခွေးကြမ်းကိုလည်း သောက်ကြပြန်၏။ ထိုအခါ
ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“အမောင်တို့၊ အမယ်တို့ . . . ဒီကလေးဟာ မောင်
မင်းတို့ကို အကျိုးပြုမှာပါ။ သူ့အတွက်လည်း ကောင်းမှုကုသိုလ်
တွေ များများပြုပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးစကားကြောင့် မောင်စုက ခင်မြ
အား ကြည့်လိုက်သလို ခင်မြကလည်း မောင်စုအား ကြည့်
လိုက်မိပြန်၏။

“ဪ . . . အမောင်တို့ အမယ်တို့က တစ်ယောက်

မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေပုံထောက်တော့ လှူဖို့ တန်းဖို့ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲရှိနေတယ်ဆိုပါတော့”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက တည့်တည့်ပြောလိုက်ရာ မောင်စုက . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ဖိုးသူတော်ကြီးရာ။ ဖိုးသူတော်ကြီး ပြောတာ မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လင်မယားဟာ အလွန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ကိုသာ ပိုင်ဆိုင် ထားသော်လည်း လှူဖို့တန်းဖို့ငွေမရှိပါဘူး။ မရှိလို့ မလှူ၊ မလှူလို့ မရှိတာမျိုးနဲ့ တူပါတယ်”

ဟု ညည်းညူစွာနှင့် ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ကျုပ်သိပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့”

ဟုဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ၎င်း၏အညိုရောင် လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူကာ မောင်စု လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

မောင်စုသည် မိမိလက်ဝယ်သို့ရောက်ရှိလာသည့် တစ်စုံတစ်ခုကို ကြည့်လိုက်ရာ မောင်စုရော ခင်မြပါ လွန်စွာ

မှ အံ့ဩသွားကြ၏။

ထိုတစ်စုံတစ်ခုသည်ကား ရွှေဒဂါးပြားလေးတစ်ပြား
ပင်ဖြစ်လေတော့၏။ ထို့နောက် ခင်မြက မောင်စုအား . . .

“ယောက်ျား . . . ရွှေဒဂါးပြားလေးကို ထုခွဲရောင်းပြီး
သမီးလေးအတွက် အလှူလုပ်ပေးရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟု ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောလိုက်လေတော့၏။

ခင်မြ၏အိပ်မက်ကြောင့် မောင်စု လွန်စွာမှ အံ့ဩ
သွားကာ ၎င်း၏လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်
ထားသော ရွှေဒဂါးပြားလေးကို ခင်မြအား ပြလိုက်ရာ ခင်မြ
မှာ လွန်စွာမှ အံ့ဩသွားလေတော့၏။

အခန်း (၁၆)

တောက တဖြည်းဖြည်းနက်လာသည်။ သိလိုက်ရ
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း . . .

“ဟင် . . . ငါ လမ်းမှားနေပါလား”

ဟု သတိပြုလိုက်မိတော့၏။

သို့သော် အမှား၏နောက်ကွယ်မှာ အမှန်တော့ ရှိ
စမြဲဆိုတာ သဘောပေါက်ထားသဖြင့် လမ်းမှန်ရအောင် ရှာ
ဖွေလိုသောစိတ်ကြောင့် မနားမနေရှာဖွေသော်လည်း အရည်း

အနီးပင် ဖြစ်လေတော့၏။

နေရောင်ကွယ်ပျောက် ညအမှောင်လွှမ်းလာ၏။
တောလမ်းတစ်နေရာမှာ စခန်းချရပ်နားမည်။ လွန်စွာမှ
အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ရှာဖွေပြီး တစ်ည
တာ နားမည်။ သို့ဖြစ်၍ လွန်စွာမှ အရိပ်ကောင်းလွန်းသည့်
ခက်လက်ဝေဆာမြိုင်ဆိုင် ဖားလျားမားမားလွင်လွင် သစ်ပင်
ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့၏။

ငင်းသည်ကား နယ်တကာလှည့်ကာ ကြုံသည့်
နေရာဒေသတွင် တရားရှုမှတ်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ အလှူခံ
ခြင်း၊ ရရှိသော အလှူခံပစ္စည်းတို့ကို ပြန်လည်လှူဒါန်းသော
လွန်စွာမှ ဝ၍ လွန်စွာမှ ဝိုက်ပူသော ဖိုးသူတော်ကြီးပင်ဖြစ်၏။

ထိုဖိုးသူတော်ကြီးသည်ကား အထက်ကဆိုခဲ့သည့်
အတိုင်း လှည့်လည်သွားရင်းက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်
ဘူးသော တောနက်ကြီးထဲသို့ ပျောက်သောလမ်းမှ စမ်း
တဝါးဝါး လျှောက်ရင်းက မျက်စိလည်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေ
တော့၏။

လွန်စွာမှ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးအောက်
သို့ အပန်းဖြေ၊ အနားယူရင်း တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်
နတ်၊ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုးများအား ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“ချမ်းသာခြင်းကိုဖြစ်စေ”

ဟူသော ဆုကိုပေးကာ မေတ္တာပို့လွှတ်လိုက်ပြီး
ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ တရားရှုမှတ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လေတော့၏။
ထိုသို့ ပြုလုပ်ရင်း ဖိုးမသောက်မီအချိန်အနည်းငယ်တွင် ဖိုး
သူတော်ကြီးမှာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးမှာ တရားရှုမှတ်နေရင်း မှေးခနဲ
အိပ်ပျော်နေစဉ် ဖိုးစင်စင်လင်းလို့ သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်
၌ ခြေသံတစ်စုံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း
မျက်လွှာအစုံကို ခြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ ဖိုးသူ
တော်ကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ လျှောက်လာနေသော လူငယ်
လုလင်တစ်ဦးတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့
၏။

ထိုလုလင်သည် ဖိုးသူတော်ကြီးအနားသို့ ရောက်

လာပြီးလျှင် . . .

“ခရီးသွား ဖိုးသူတော်ကြီး ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အမောင်လုလင်။ ကျုပ် အလှူ

ခံထွက်လာရင်း လမ်းပျောက်သွားတာနဲ့ တစ်ညတာ ဒီမှာ
စခန်းချပြီး တရားရှုမှတ်ပုတီးစိပ်နေတာပါ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်သည့်အခါ
လုလင်တစ်ဦးက . . .

“ယခုအချိန်မှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် သင့်လျော်သော
အချိန်တန်ပါပြီ။ ဤရေတို့ဖြင့် ကိုယ်လက်သန့်စင်တော်မူပါ။
ဤဝိဇ္ဇာယံဘောဇဉ်အား အလှူခံတော်မူပါ ဦးသူတော်ကြီး”

ဟုဆိုကာ ပြောလိုက်ပြီး ဖိုးသူတော်ကြီးက လုလင်
ပေးသောရေဖြင့် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးသောအခါ လုလင်
ကပ်လှူသော ဘောဇဉ်အား ဝေမဇိတ် ဘုဉ်းပေးရင်း ပင်ပန်း
နွမ်းလျသည့်ဟန်ပန်မရှိသော လုလင်အား လေ့လာအကဲ
ခတ်လိုက်လေ၏။

“ဒီအမောင်လုလင်ဟာ လူသားတစ်ယောက်
တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက စဉ်းစားမိ၏။

“အမောင်လုလင် . . . ကျုပ်တစ်ခုလောက် မေးချင်
ပါတယ်”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ လုလင်က . . .

“ပြောပါ . . . ဦးသူတော် . . . ပြောပါ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုပါ အမောင်လုလင် . . . အမောင်ဟာ တော
လမ်းခရီးကြမ်းကို ဖြတ်သန်းရာ ပင်ပန်းနွမ်းနော့ပုံမရ၊ ပကတိ
လန်းဆန်းနေသည့်အသွင် ရှိလှတယ်။

ဤနေရာသည်ကား လူသူများနဲ့ နီးကပ်မှုမရှိ၊
အလွန်ခေါ်တဲ့ တောပင်ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ အမောင်လုလင်
ဟာ . . .”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက စကားရပ်ကာ လုလင်အား
အကဲခတ်လေ့လာလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ လုလင်က . . .

“ဦးသူတော်ကြီးခင်ဗျာ ကျွန်ုပ်သည်ကား ရုက္ခစိုး
နတ်တစ်ပါးပင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးသူတော်ကြီးအား ဆွမ်းလှူဒါန်း
လိုသဖြင့် လူအသွင်ဖန်ဆင်းထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။

“ဪ... ဪ... အမောင်လုလင်က ရုက္ခစိုး
နတ်ကိုး။ ကောင်းလေစွ... ကောင်းလေစွ... အရှင်ရုက္ခစိုး
ဟာ အရင်လူ့ဘဝတုန်းက ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုလုပ်ခြင်း
ဝါသနာရှိတဲ့အတွက် ထိုအလေ့အကျင့်ရှိခဲ့ရလို့ ယခုလို ရုက္ခ
စိုးနတ်ဖြစ်နေတာတောင် အလှူအတန်းပြုခြင်းဝါသနာကို
မစွန့်လွှတ်ဘဲ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဖြင့် ပျော်မွေ့နှစ်သက်နေသူ
ပါတကား”

ဟု စိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ...

“ဦးသူတော်ကြီး... ဘယ်အရပ်က လာ၍ ဘယ်
အရပ်သို့ ကြွတော်မူမှာပါလဲ”

ဟု ရုက္ခစိုးနတ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒကာ ရုက္ခစိုးနတ်... ကျုပ်က နယ်တကာလှည့်

ပတ်ပြီး အလှူခံစားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ကြုံတဲ့နေရာမှာ ပုတီးစိပ်
တယ်။ ကြုံတဲ့နေရာမှာ တရားရှုမှတ်တယ်။ အဲဒီလို သွားရင်း
ဒီတော့ကြီးအတွင်းမှာ မျက်စိလည်လမ်းပျောက်သွားရင်း
ဒီကို ရောက်လာရတာပါပဲ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဟန်ကျလိုက်တာ . . . ဦးသူတော်ကြီးရယ် ကျွန်ုပ်
ဟာ လှူတန်းလိုတဲ့ဆန္ဒရှိပေမယ့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မရှိတဲ့
အတွက် မလှူမတန်းရတာကြာပါပြီ။ အခုတော့ ရှားပါးခက်ခဲ
စွာ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနဲ့ ကြုံဆုံရပါပြီ။ ဒီတော့ ဦးသူတော်
ကြီး ကျွန်ုပ်၏ ဘုံစိမာန်သို့ ခေတ္တအပန်းဖြေတော်မူရန် ကြပါ”

ဟု ရုက္ခစိုးနတ်က ဖိုးသူတော်ကြီးအား ပင့်ဖိတ်
လိုက်လေတော့၏။

ရေငတ်နေသူ ကျောက်စက်ကျစမ်းရေအိုင်နှင့်
ပက်ပင်းတွေ့ရသည့်အလား ဝမ်းမြောက်ကာ ဖိုးသူတော်ကြီး
က ရုက္ခစိုးနတ်၏ ရှေးဘဝကောင်းမှုအချို့ကြောင့် ယခုလို
ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်ရသည့်အကြောင်းရင်းနှင့် ခံစား ခံစားနေရ

သော နတ်စည်းစိမ်တို့ကို လွန်စွာမှ သိချင်သောဆန္ဒတွေ
ကြောင့် ရုက္ခစိုးနတ်၏ ပင့်ဖိတ်ခြင်းကို လက်ခံသဘောတူ
လိုက်ရလေတော့၏။

ရုက္ခစိုးနတ်၏ ဝိမာန်သည်ကား ရွှေရောင်များဝင်း
ပလျက် လွန်စွာမှ စမ်းနားပျော်မွေ့ဖွယ်ရာရှိလှပေ၏။ ဘုံတစ်
ဆင့်သာရှိသော်လည်း လွန်စွာကြီးမားကျယ်ဝန်းတင့်တယ်
လှပေတကား။

အသုံးအဆောင် ပရိဘောဂဟူသမျှအားလုံးသည်
လည်း ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ရွှေပစ္စည်းများပင် ဖြစ်လေ
၏။

ဇိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုသို့ ဝေးမောကြည့်ရှုစဉ်
ရှုတ်တရက် မျက်ကွင်းဟောက်ပက်၊ နားထင်များ ချိုင့်ခွက်
လျက်၊ အရိုးအပြိုင်းပြိုင်းငေါ့၍ထွက် ထိုးထောင်နေသော
အရိုးစုအား အရေပြားပြားကပ်ကပ်တို့ ဖုံးအုပ်ထားသော ရှည်
လျားရှုပ်ပွနေသော ဆံပင် ဖရိုဖရဲတို့က မျက်နှာ၊ ပခုံး၊
ရင်ဘတ်၊ ကျောပြင်အနှံ့ ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေသော လွန်စွာ

မှ ကျွတ်သရေမရှိသော၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်မြင်ကွင်းကို တွေ့
လိုက်ရလေတော့၏။

ထိုအရာသည်ကား

ဗြိတ္တာမ . . .

တစ်ဦးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လို့နေလေတော့၏။

အခန်း (၁၇)

ကလေးနာမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်နှင့် အိမ်တက်
မင်္ဂလာပွဲကို မောင်စုနှင့် ခင်မြတို့သည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ
ကျင်းပကြ၏။ တစ်ရွာလုံးကိုလည်း မီးခိုးတိတ် ထမင်းရည်
ချောင်းစီး မောင်းတီး၍ လှူဒါန်းကြလေ၏။

တစ်ရွာလုံးက ကလေးလူကြီး တစ်အိမ်လုံး မောင်
စုတို့၏အလှူပွဲကို မြန်ရှက်စွာ လာရောက်စားကြ၏။ ထို့ကြောင့်
မောင်စုတို့ ခင်မြတို့မှာလည်း မြန်ရှက်စွာ စားကြသူများကို

ကြည့်၍ လွန်စွာမှ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ကြရလေ၏။

ထိုသို့ လှူဒါန်းမှုအစုစုကို ဘကြီးဘုန်းကြီးနှင့် ပင့်သံဃာတော်များအား တရားသီလပေးရင်း မောင်စုနှင့် ခင်မြတို့က ရေစက်ချအမျှပေးဝေသည့်အခါ . . .

တရားနာသူအပေါင်းက . . .

“သာဓု . . .

သာဓု . . .

သာဓု . . .”

ခေါ်ဆိုကြသည့်အခါ ပုဂံလက်လေးနေရင်းက ခြေလက်လှုပ်ယမ်းကာ တစ်စစ်နှင့်ပင် မောင်စုတို့ ခင်မြတို့၏ သမီး အေးချမ်းမယ်လေးမှာ ရယ်မောလိုက်သည့်အတွက် အားလုံးက လွန်စွာမှ ထူးဆန်းအံ့သြကြကုန်၏။

“ဟယ် . . . ခင်မြ သမီး အေးချမ်းမယ်က သူပါရောပြီး တစ်စစ်နဲ့ သာဓုခေါ်နေတယ်တော့”

ဟု အရပ်ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါပိုက လွန်စွာမှ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောလိုက်သည့်အခါ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြလေ

တော့၏။

“အေးရမ်းမယ်လေးက လူ့ပြည်မရောက်ခင် ခင်မြ
ပိုက်ထဲမှာကတည်းက ထူးဆန်းတဲ့ကလေးဗျ”

ဟု ကြက်တောက ပြောလိုက်ရာ စိန်လှက . . .

“ကြက်တော ပြောတာ ဟုတ်တယ်ဗျ။ မောင်စု
သမီးက လူ့ပြည်ကို သူ့ အထုပ်အထည်နဲ့လာခဲ့တာ။ ဘယ်
လိုမှ စိတ်ကူးယဉ်လို့တောင်မရတဲ့ ခင်မြတို့ မောင်စုတို့ဟာ
အေးရမ်းမယ်လေးကြောင့် အိပ်တစ်ဆောင် ပီးတပြောင်နဲ့
နေရပြီး တို့ရွာမှာ ဘယ်သူမှ မလှူဘူးတဲ့ အလှူကြီးတောင်
ပေးလိုက်သေးတယ်”

ဟု အားရပါးရ ပြောလိုက်လေတော့၏။

အလှူပွဲပြီးသွားသည့်ညမှာ မောင်စုတို့ ခင်မြတို့
လည်း ဖောပန်းသွားကာ အိပ်ရာသို့ ခပ်စောစောဝင်ခဲ့ကြ၏။

ထိုအချိန်၌ မောင်စုအား အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူ
ကြီးတစ်ယောက်က လာနှိုးသဖြင့် မောင်စုလည်း လန့်နှိုးသွား
ကာ . . .

“ဟာ”

ဟု မောင်စု အံ့သြသွား၏။

“မောင်စု . . . ထပါဦးကွ။ မင်းတို့ရဲ့အလှူကို တွေ့ရတော့ ငါ သိပ်ကိုဝမ်းသာသွားတယ်။ ပြီးတော့ မင်းသမီးလေး အေးချမ်းမယ်ရဲ့ တစ်ခါတုန်းက ပိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကလည်း မင်းတို့အလှူမှာ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့သူတွေကို ကျွတ်လွတ်အောင် အမျှအတန်းတွေ ပေးဝေတဲ့အခါမှာ သာဓုခေါ်ခွင့်ရတဲ့သူတွေက ကျွတ်လွတ်သွားကြပြီး တချို့က မကျွတ်သေးတဲ့သူတွေလည်း ရှိသေးတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ငါ သဘောကျတယ်။ နောက်လည်း အခုလို အလှူမျိုးလုပ်ကွာ။ ငါ အားပေးတယ်။ အေးချမ်းမယ်လေးကလည်း အဲဒီလိုမျိုး အလှူကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်တာကို ကျေနပ်တယ်”

ဟု အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူကြီးက ပြောလိုက်ရာ မောင်စုမှာ လွန်စွာမှ အံ့သြနေရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ပြန်မပြောနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ထိုလူကြီးအား မောင်စု ပါးစပ်ဟောင်းသား

နှင့် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“ဟေ့ မောင်စု . . . ပြောလက်စနဲ့ပြောရဦးမယ်။
မင်းကို တစ်ခါက အကူအညီတောင်းတာ မှတ်မိသေးလား”

ဟု လူကြီးက မေးလိုက်ရာ မောင်စုက . . .

“နွားလှည်းကို ရပ်အောင်လုပ်တဲ့ သရဲ တစ္ဆေ
ပြိတ္တာတွေကို ပြောတာလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ မင်း မှတ်ဉာဏ်မဆိုးဘူး။
အဲဒီ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ပြိတ္တာအချို့ကတော့ မင်းတို့ရဲ့အလှူပွဲမှာ
အမျှအတန်းပေးဝေလို့ သာမုခေါ်ဆိုခွင့်ရသလို အချို့က မရ
ပြန်ဘူး။ အဲဒီအတွက် မင်း အလှူတစ်ခု ထပ်လုပ်ရဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ မောင်စုမှာ အိပ်ရာမှ လန့်
နိုးလာခဲ့ရလေတော့၏။

ထိုသို့ မောင်စု အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်နှင့်တစ်
ပြိုင်တည်း ခင်မြမှာလည်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့ပြန်၏။

“ခင်မြ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အိပ်မပျော်ဘူးလား”

ဟု မောင်စုက မေးလိုက်ရာ . . .

“ကျုပ် အိပ်မက်မက်နေတာ ယောက်ျားရဲ့”

ဟု ခင်မြက ပြောလိုက်သည့်အခါ မောင်စုမှာ လွန်စွာမှ အံ့သြသွားပြန်၏။

“ဟေ . . . ဘယ်လိုမက်သလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မောင်စု မေးလိုက်ရာ ခင်မြက ၎င်း၏အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောလိုက်သည်မှာကား . . .

“ရမ်းသာခြင်းကို ဖြစ်စေ . . .”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ကြေးစည်ထုသံကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်စု နွားစာစဉ်းနေရာမှ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တောင်ပေါ်ဘုရားတွင် တွေ့ခဲ့ရသော လွန်စွာမှ ဝ၍ လွန်စွာမှ ဝိုက်ပူသော ဖိုးသူတော်ကြီး ဖြစ်လို့နေလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက်

မောင်စုမှာ လွန်စွာမှ ဝမ်းသာသွားကာ အားရပါးရဖြင့် ...

“ဦးသူတော်ကြီး ... ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်မှာ ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေပါလား”

ဟု ပင့်ဖိတ်ရင်းက ...

“ခင်မြရေ ... ဟေ့ ... ခင်မြ ... ဒီမှာ ဦးသူတော် ကြီး ကြွလာတယ်ဟေ့”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေ၏။

“ရမ်းသာခြင်းကိုဖြစ်စေ”

ဟူသောဆုကို ပေးကာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ၎င်း၏ ကြေးစည်လေးကိုထုကာ မောင်စုတို့၏ အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ခင်မြလည်း မောင်စုအသံကြားရ၍ အိမ်ပေါ်မှ အေးရမ်းမယ်လေးအား ချီ၍ အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့ရင်း ဖိုးသူတော်ကြီးအား မြင်လိုက်သည်နှင့် ...

“ဦးသူတော်ကြီး အိမ်ပေါ်သို့ ကြွပါ ... ကြွပါရှင်”

ဟု လွန်စွာမှ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ ပင့်

ဖိတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ခင်မြချီထားသော အေးချမ်းမယ်
မှာ ဖိုးသူတော်ကြီးအား တွေ့သွား၍ တခပ်ခပ်နှင့် ရယ်မော
လိုက်၏။

“ဪ . . . ကလေးက ဦးသူတော်ကို နှုတ်ဆက်
တာလား။ ကောင်းလေစွ . . . ကောင်းလေစွ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်
သွားလေတော့၏။

မောင်စုတို့က ဖိုးသူတော်ကြီးအား ဆွမ်းကပ်ကြ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးက မြန်ရှက်စွာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ပြီးမြောက်ပြည့်
စုံသွားသောအခါ အချို့ပွဲကပ်ကြပြန်၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးက
အချို့တည်းရင်း . . .

“အမောင်တို့ . . . အလှူတစ်ပွဲလုပ်ဖို့လာပြောတာ။
ဒီတစ်ခါ ပထမထက်ပိုပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ရမယ်။
အဲဒီအတွက် အမောင်တစ်ယောက်တည်း ရွာမြောက်ဘက်

မှာရှိတဲ့ ကညင်ပင်ကြီးအောက်ကို နေ့လယ် (၁၂) နာရီ အချိန်ကို တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့။ အဖော်ခေါ်မလာခဲ့နဲ့ ကြားလား။ ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူးနော်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ခင်မြအိပ်ရာမှ လန့်နိုး သွားလေတော့၏။

နေ့လယ် (၁၂) နာရီမတိုးခင်မှာ မောင်စုသည် ယုံကြည်မှုကို ရှေ့တမ်းတင်၍ ဖိုးသူတော်ကြီးပြောထား မှာကြားထားသည့် ၎င်းတို့ရွာ၏ မြောက်ဘက်မှာ ထီးထီးကြီးရှိသော ကညင်ပင်ကြီးသို့ တစ်ဦးတည်း ထွက်လာခဲ့ရလေတော့၏။

ထိုကညင်ပင်သို့ မရောက်သေးခင် လမ်းခုလတ်တွင် လွန်စွာမှ ပြင်းပြလှသော အပုပ်နံ့တစ်ခုကို ရလိုက်ရသဖြင့် မောင်စု ပျို့အန်ချင်သလိုဖြစ်သွား၏။

“ဝေါ... ထို့... နံ့လိုက်တာ”

ဟု မောင်စု ထိုသို့အပြုအမူလုပ်လိုက်သည့်အခါ

“ငါ... တို့... ကို... ကောင်းမှု... ကုသိုလ်
ပြုပေး... ရမယ်... နော်”

ဟုဆိုသော အသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
လွန်စွာမှ တထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် မောင်စုမေ့ရာ ကြောက်လန့်သွားကာ
နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးချင် စိတ်ကူးပေါက်သွားလေ
၏။

ထိုအချိန်၌...

“ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူးနော်”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပြန်၏။

“ငါ... တို့... ကို... ကောင်းမှု... ကုသိုလ်
ပြုပေး... ရမယ်... နော်”

ဟု အသံများနှင့်အတူ လွန်စွာမှ မခံရပ်နိုင်အောင်
ဖြစ်သော အပုပ်နံ့ကိုပါ ရလိုက်ရလေရာ...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ် ကတိပေးပါတယ်”

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်ရာ လွန်စွာမှ ထူးဆန်း၍

အပုပ်နံ့ကြီးမှာ ပျောက်လို့သွားလေတော့၏။

မောင်စုလည်း ဆက်လက်ပြီး ကြောက်ကြောက်
လန့်လန့်နှင့် ဆက်လာခဲ့ရာ ကညင်ပင်ကြီးကို ထီးထီးမားမား
ကြီး တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့်
ကညင်ပင်ကြီးသို့ အပြေးအလွှားသွားခဲ့လေတော့၏။

မောင်စုသည် ကညင်ပင်ကြီးသို့ ရောက်လုခင်
အချိန်တွင် ၎င်း၏နောက်ကျောသို့ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပစ်ပေါက်
လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး . . .

“အမယ်လေးဈ”

ဟု အလန့်တကြားအော်လိုက်မိလေ၏။

“ကုသိုလ် . . . လုပ်ပေးပါ . . . ကုသိုလ် လုပ်ပေးပါ”

ဟူသောအသံပေါင်းများစွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့်
မောင်စုမှာ လွန်စွာမှ ကြောက်လန့်ကာ တထိတ်တလန့်ဖြစ်
သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် မောင်စုလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်
လန့်နှင့် . . .

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ကျွန်ုပ် . . . အလှူအတန်း
အကြီးအကျယ်လုပ်ပြီး ရေစက်ချအမျှပေးဝေတဲ့အခါ အခုလို
မမြင်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သာမုခေါ်ကြပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ အထက်ပါအသံများ
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်စုလည်း
ကညင်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သည်နှင့် ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်ချလိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ကညင်ပင်ကြီးပေါ်မှ ကညင်ပင်အောက်
တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေသော မောင်စုအနားသို့ . . .

“ဘုတ်”

ဟူသော တစ်စုံတစ်ခုကျလာသည့် အသံကြောင့်
မောင်စုမှာ . . .

“အမယ်လေးချ”

ဟု ကြောက်လန့်ကာ ထအော်လိုက်ရလေတော့
၏။ ထို့နောက် ကညင်ပင်ပေါ်မှ ကျလာသော တစ်စုံတစ်ခုကို
မောင်စု တထိတ်တလန့်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရွှေဝါရောင်

အထုပ်လေးတစ်ခုကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

ထိုအထုပ်လေးကို မောင်စု မရဲတရဲနှင့်ကိုင်၍
အထုပ်ကို ဖြေကြည့်လိုက်သည့်အခါ ရတနာပစ္စည်းများကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာမှ အံ့ဩသွားလေတော့၏။

“ဒါ . . . ဒါတွေဟာ အလှူလုပ်ဖို့ ဖိုးသူတော်ကြီး
ပေးကမ်းတဲ့ပစ္စည်းတွေဖြစ်ရမယ်”

ဟုဆိုကာ လွန်စွာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ထို
အထုပ်ကိုပိုက်၍ အိမ်သို့ မောင်စုပြန်လာခဲ့ရလေတော့၏။

အခန်း (၁၈)

ပြိတ္တာမသည် ပုပ်ဟောင်သော သွားရည်များကျ
လျက် လွန်စွာမှ သေးကွေးကြုံလိုသည့် လက်များကို ဆန့်
တန်းလှုပ်ရှားနေလေ၏။

ထိုအခါ ရုက္ခစိုးနတ်က လွန်စွာမှ ကောင်းမွန်သော
စားသောက်ဖွယ်ရာများစွာကို ပြိတ္တာမ၏လက်အတွင်းသို့
ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ရုက္ခစိုးနတ်မင်း ပေးလိုက်သော အစားအစာ

များသည် ပြိတ္တာမ၏လက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိပွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း လွန်စွာမှ ရွံရှာဖွယ် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ သွေး၊ ပြည်၊ သလိပ်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကုန်လေ တော့၏။

လွန်စွာမှ ရွံရှာဖွယ်ရာ အပုပ်များကို ပြိတ္တာမသည် ထမင်း ဟင်းများသဖွယ် အငမ်းမရ မြိန်ရှက်စွာ စားပစ်လေ တော့၏။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသည့် ဖိုးသူတော်ကြီးမှာ လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြီး . . .

“ဪ . . . ရောင်ပြန်သဘောမျိုးပါလား။ မိမိပြု သောအရာဟာ မှန်သားလိုပါပဲလား။”

ဟု ပြိတ္တာမကိုကြည့်၍ ကရုဏာသက်မိလေတော့ ၏။

ပြိတ္တာမသည် ထိုသို့စားသောက်ပြီးလေသောအခါ ၎င်း၏လွန်စွာမှ မည်းခြောက်အက်ကွဲနေသောလက်ဖြင့် လက်ဝါးဖြန့်ကာ ဆန့်တန်းလာပြန်၏။

ထိုအခါ ရုက္ခစိုးနတ်က နတ်ဝတ်တန်ဆာတို့ကို ပေးလိုက်၏။ ပြိတ္တာမက နတ်ဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်လိုက်ရာ နတ်ဝတ်တန်ဆာများ မဟုတ်တော့ချေ။

ပြိတ္တာမ ဝတ်ဆင်ထားသောအရာတို့သည်ကား သံပြား၊ သံချပ်များဖြစ်ကာ အလှူရုံရုံမီးလောင်ထားသော သံပြား၊ သံချပ်များဖြစ်လို့ သွားလေတော့၏။

ထိုနီရဲတောက် သံပြား၊ သံချပ်တို့သည်ကား ပြိတ္တာမအား မီးခဲသဖွယ် လောင်ကျွမ်းသည့်အတွက် ပြိတ္တာမ၏ ကိုယ်အနံ့ မီးခိုးငွေ့များ ဖြာထွက်လာကုန်လေတော့၏။

အသားများ မီးကျွမ်းသံ တရဲရဲ တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ တူးခြစ်သောအနံ့ဆိုးကြီးများ ဖုံးလွှမ်းပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ထိုပြိတ္တာမသည် သံပူမီးခဲလောင်ကျွမ်းခံရသော ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် မြေပြင်၌လူးလှိုမှိုနေအောင် ခံစားရပြီး အော်ဟစ်ကာ ရုက္ခစိုးဗိမာန်မှ ဝေးရာဆီသို့ ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

“ဟင် . . . အကုသိုလ်များ တယ်လည်းကြောက်

စရာကောင်းပါလားနော်”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ရင်ထဲ
၌သာ ပြောလိုက်မိလေတော့၏။

“ဦးသူတော်... အခု မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ အဲဒီ ပြိတ္တာ
မဟာ လူ့ဘဝတုန်းက ကျွန်ုပ်ရဲ့ဇနီး ပန်းရတုဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
ကျွန်ုပ်သည်လည်း လူ့ဘဝတုန်းက ရက်ကန်းသမား မောင်
ဝင့်ဝါပါ ဦးသူတော်ကြီးရာ”

ဟု ရုက္ခစိုးနတ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးမှာ
လွန်စွာမှ အံ့ဩလိုသွားလေတော့၏။

“အလိုဗျာ . . . ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ။ ဘယ်လို
ကြောင့် လင်ဖြစ်သူက ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်ပြီး မယားက ပြိတ္တာမ
ဖြစ်သွားရတာလဲ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်ရာ . . .

“အခုလိုဖြစ်ရတာက ကျွန်ုပ်က ကုသိုလ်ကောင်းမှု
ပြုခဲ့တာကို ထိုမယားက ကြောင့်ကြပူပန်မနာလိုဝန်တို့စိတ်
တွေကြောင့် အခုလို ပြိတ္တာမဘဝသို့ ရောက်သွားရတာပါ။

ကျွန်ုပ်ကတော့ သူ ဘယ်လိုပင်တားတား ကောင်း
မှုကုသိုလ်တွေ ဆက်တိုက်လုပ်ခဲ့ရလို့သာ ယခုဘဝမှာ ရုက္ခ
စိုးနတ်ဖြစ်ရတာပဲ။ အခု ပြိတ္တာမဖြစ်တဲ့ ဇနီးဟောင်းကို အစား
အစာ အဝတ်အစား နေ့စဉ်ပေးကမ်းနေရတာပါပဲ”

ဟု ရုက္ခစိုးနတ်က ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဒကာ . . . ရုက္ခစိုးက ဘယ်လိုကုသိုလ်ကောင်းမှု
တွေများပြုလို့ အခုလိုနတ်စည်းစိမ်ခံစားနေရတာလဲ။ ပြီးတော့
ဒကာရဲ့ဇနီးကရော ဘယ်လိုမကောင်းမှုမျိုးတွေ ပြုခဲ့ရလို့
ယခုမြင်တွေ့ရသလို ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားရတဲ့ ပြိတ္တာမဖြစ်ခဲ့
ရသလဲဆိုတာ ပြောလို့ဖြစ်ရင် ကျုပ် သိချင်ပါတယ် အရှင်
ရုက္ခစိုးနတ်”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးမြန်းလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ရုက္ခစိုးနတ်သည် ၎င်းတို့၏အဖြစ်များ
ကို ပြောပြ၏။ ၎င်းသည် ရက်ကန်းသမားတို့၏ ခေါင်းဆောင်
မောင်ဝင့်ဝါဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဇနီးသည်မှာ ပန်းရတုဟူ၍
လည်းကောင်း၊ ဝိတ္တာဇာဝီတောအုပ်အတွင်းသို့ (၁၂) ပါး

သော ရဟန်းတော်တို့ တရားအားထုတ် သီတင်းသုံးရင်း
 တောရကျောင်းသုခမ်းဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်းကိုလည်း
 ကောင်း။ ကထိန်သင်္ကန်းခင်းခြင်းအလှူပြုလုပ်ပုံကိုလည်း
 ကောင်း။ ပန်းသခင်က ကူညီပေးခြင်းသည်လည်းကောင်း။
 ပန်းရတု၏ ကျိန်ဆဲပုံတို့ကို ပြောပြလိုက်ရလေတော့၏။

“ဪ... အဖြစ်က ဒီလိုကိုး”

ဇိုးသူတော်ကြီးက သိရှိသွားလေတော့၏။

“အင်း... တယ်လည်းကြောက်စရာပါလား။ လူ
 တဝက် ရုက္ခစိုးနတ်ရဲ့ဇနီး ပန်းရတုဟာ မနာလိုတဲ့သဘော
 မျိုးနဲ့ ကျိန်ဆဲတာတွေကလည်း ကြောက်စရာကောင်းပါလား”

ဟု ဇိုးသူတော်ကြီးက ထပ်မံပြောလိုက်သည့်အခါ
 ရုက္ခစိုးနတ်က ...

“ကျွန်ုပ်ဇနီးသည် ပန်းရတုဟာ ကျွန်ုပ်အား ဒေါသ
 ပီးတောက်လောင်ပြီး ကျိန်ဆဲမိတဲ့အတွက် ပြိတ္တာဘဝမှာ
 ဘယ်လိုသော အစားအစာမျိုးဖြစ်ပါစေ။ သူ့လက်အတွင်းသို့
 ကျရောက်သွားတာနဲ့ နတ်ဘောဇဉ်ခဲဖွယ်တွေက ကျင်ကြီး။

ကျင်ငယ်၊ သွေး၊ ပြည်၊ သလိပ်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွား
ကာ သူ့မှာ မရွံ့မရှာစားရသောက်ရတော့တာပါပဲ။

နောက်ပြီး နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေ ပေးဝတ်သော်
လည်း သူ ကျိန်ဆဲခဲ့တဲ့အတိုင်း သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ သံပူ၊ သံ
ပြား၊ သံချပ်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး ပီးလျှံရဲရဲ သံပူ
ခဲများသဖွယ် လောင်မြိုက်ခြင်းကို ခံရတာ”

ဟု ရုက္ခစိုးက ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဪ... အကုသိုလ်ကံက သူ့ကို အကျိုးပြုသွား
တာပဲ”

ဟု စိုးသူတော်ကြီးက ဆင်ခြင်သိမြင်လိုက်ရလေ
တော့၏။ ထို့နောက် စိုးသူတော်ကြီးက ရုက္ခစိုးနတ်အား...

“ဒကာ ရုက္ခစိုးနတ်က အတော်ထူးခြားတဲ့ပါရမီရှင်
တစ်ယောက်ပဲ။

လူ့ဘဝတုန်းက ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုတာ သဒ္ဓါ
ထက်သန်ခဲ့သလို ယခု ရုက္ခစိုးနတ်ဘဝမှာလည်း ကောင်းမှု
ကုသိုလ်ပြုရန် သဒ္ဓါထက်သန်နေဆဲမို့ သုဂတိဘုံနဲ့ နတ်ပြည်

မြောက်ထပ်မှာ ထပ်ပြီး ရောက်နိုင်မှာပါ ဒကာရုက္ခစိုး”
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဦးသူတော်။ ဒီပြိတ္တာမဟာ လူ
ဘဝမှာတုန်းက ဒေါသတွေနဲ့ ကျိန်ဆိုကျိန်ဆဲခဲ့တဲ့အတွက်
အခုလို ဆင်းရဲဒုက္ခခံစားရသလို ကျွန်ုပ်ကောင်းမှုပြုရာမှာ
ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းချက်ပြုတ်စိပ်ပေးခြင်း၊ သင်္ကန်းရက်လုပ်
ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

သူ ရက်လုပ်ပေးတဲ့ ဖျင်အုပ်ရောင်းချတဲ့ ငွေကြေး
များနဲ့ ဆန်၊ ဆီ၊ စား၊ ငရုတ်၊ ထောပတ်၊ မဆေး၊ ကွမ်း စသည်
တို့ကို ဝယ်ယူခဲ့ရပါတယ် ဦးသူတော်ကြီးရယ်။

ဦးသူတော်ကြီးကို တစ်ခုလောက်တော့ မေးချင်
ပါတယ်”

ဟု ရုက္ခစိုးနတ်က မေးလိုက်ရာ စိုးသူတော်ကြီးက
“မေးပါ . . . မေးပါ ဒကာရုက္ခစိုး။ ကျုပ် ဖြေနိုင်လို့က
တော့ ဖြေကြားပေးဖို့ အသင့်အနေအထားမှာ ရှိပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုပါ . . . ဦးသူတော်ကြီးရယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ယခင်
 ဘဝက ဇနီးဖြစ်ခဲ့သူဟာ မနာလိုဝန်တို့စိတ်ထားရှိခဲ့ပေမယ့်
 သူကောင်းတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီအတွက်ကြောင့်
 ကုသိုလ်ကံအကျိုးကျေးဇူးရှိမယ်ဆိုရင် ခံစားစေပြီး ပြိတ္တာမ
 ဘဝက လွတ်ကင်းချမ်းသာစေချင်ပါတယ်။ နည်းလမ်း
 ကောင်းများရှိမယ်ဆိုရင် လမ်းညွှန်ပေးပါလား။”

ဟု ရုက္ခစိုးက မေးလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“ဟုတ်ပေသားပဲ . . . အရှင်ရုက္ခစိုးရဲ့ဇနီးဟောင်း
 ပြိတ္တာမဟာ ကုသိုလ်နဲ့အကုသိုလ်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း ပြု
 ခဲ့သူပါပဲ။ အဖြူရော အမည်းပါ နှစ်ရပ်စလုံး ရောနှောနေတာ
 ကြောင့် . . .

ဒီလိုလုပ်ပါလား ဒကာရုက္ခစိုး။ ပြိတ္တာမကို ရည်
 ညွှန်းမှန်းဆကာ သူ့ကိုယ်စား မြတ်စွာဘုရားကိုဖြစ်စေ၊ သီလ
 စင်ကြယ်သောရဟန်းသံဃာကိုဖြစ်စေ စားဖွယ်ဘောဇဉ်နဲ့
 ပုဆိုးသင်္ကန်းလှူဒါန်းပြီး အမျှပေးဝေကာ ပြိတ္တာမကို သာဓု
 ဝေါဆိုနိုင်လျှင် ပာဓုခံစားနေရတဲ့ ထင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းတ

လွတ်ကင်းချမ်းသာ ရရပေလိမ့်မယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ
ပိုပိုးထောက်ကူလျှင် ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်နိုင်ပေလိမ့်
မယ် ဒကာရုက္ခစိုး”

ဟု ပြောလိုက်ရလေတော့၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ဦးသူတော်ကြီးကို မွန်မြတ်သောခဲဖွယ်
ဘောဇဉ်များကို ထပ်မံလှူဒါန်းချင်ပါတယ်။ ထိုကုသိုလ်များ
ကို ပြိတ္တာမက အမျှပေးဝေပျံ့မယ်။ ပြိတ္တာမ သာဓုခေါ်ရန်
ကျွန်ုပ်အာနဘော်ဖြင့် ခေါ်ယူလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ရုက္ခစိုးနတ်က ပြောလိုက်သည့်အခါ ဖိုးသူတော်
ကြီးက ...

“ကောင်းလေစွ... ဒကာ... ကောင်းလေစွ။ သင့်
ဆန္ဒအတိုင်းသာ စီမံပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရလေတော့၏။

အခန်း (၁၉)

ရဟန်းခံ ရှင်ပြုအလှူပွဲ ခြိန်ခြိန်သဲသဲ ပြုလုပ်
ကျင်းပရာ လွန်စွာမှ စည်ကားလှ၏။
ထိုအလှူပွဲ၏ အလှူရှင်များကား . . .

အလှူရှင်ခဏ္ဍိတမောင်စုနှင့် အလှူဒယိကာမ ဒေါ်ခင်မြ
သမီး အေးချမ်းမယ် တို့၏
ရဟန်းခံ ရှင်ပြုအလှူတော်မော်လာ

ဟူ၍ ဖြစ်လေတော့၏။

ထိုပွဲတွင် ကြက်တော၊ စိန်လှတို့လည်း သင်္ကန်း
ဝတ်ကြ၏။ ၎င်းတို့အပြင် မည်သူမဆို ဝတ်ချင်သူများကို
လည်း ခွင့်ပြုပြီး ရှင်လောင်းများကိုပါ မောင်ဂုနှင့် ခင်မြတို့က
အားလုံးကို တာဝန်ယူ၏။

ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်လည်း ဥပုသ်ဇရပ်
တစ်ဆောင်ကိုလည်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၏။

စိုးသူတော်ကြီးနှင့် ရှက္ခစိုးနတ်

တို့အား အပျူးထား၍

မကျွတ်မလွတ်သူများအား

ရည်စူးကာ . . .

ဦးမောင်စု + ဒေါ်ခင်မြ

သမီး အေးရမ်းမယ်

ပိသားစု ကောင်းမှု

ဟူ၍ ကမ္ပည်းထိုးကာ လှူဒါန်းလိုက်လေ၏။

၎င်းတို့၏အလှူပွဲကို ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ မြိန်မြိန်သံ
သံ ကျင်းပရာ တစ်ရွာလုံးပင်မက ၎င်းတို့၏ ရွာနီးက ကျေးရွာ
များပါ ဖိတ်ကြား မီးခိုးတိတ်ထမင်းရည်ချောင်းစီး မောင်းတီး
၍ အလှူပွဲ ကျင်းပကြ၏။

အေးချမ်းမယ်လေးမှာလည်း လွန်စွာမှ ပျော်ရွှင်
ကာ တခပ်ခပ်နှင့် ရယ်မောနေရာ အလှူပွဲလာသူများက
လွန်စွာမှ သဘောကျစွာ ရယ်မောကြလေတော့၏။

အလှူပွဲပြီးဆုံးသွားသည့် နောက်တစ်နေ့မှာ မောင်
စုတို့ လင်မယား အိပ်ရာသို့ ခပ်စောစောဝင်ခဲ့ပြီး အိပ်ကြ
သည့်အခါ . . .

မောင်စုတို့၊ ခင်မြတို့၏အိပ်သို့ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ပြိတ္တာ
တို့ စုရုန်းရောက်ရှိလာခဲ့ရာ ခင်မြမှာ လွန်စွာမှ တထိတ်
တလန့် ကြောက်လို့နေ၏။

သမီးလေး အေးချမ်းမယ်မှာမှ မောင်စုချီထားရင်း
က ထိုသရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ပြိတ္တာတို့အား ကြည့်၍ လွန်စွာမှ ပျော်ရွှင်
ကာ တခပ်ခပ်နှင့် ရယ်မောလို့နေလေ၏။

ထိုသရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဗြိတ္တာတွေကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ခင်မြ
တစ်ယောက်မှာ မောင်စု၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားရ
၏။

“ခင်မြ... သတိထားစမ်း။ အဲဒီ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ ဗြိတ္တာ
တွေကို ကြောက်စရာမလိုဘူး။ သူတို့ဟာ တကယ့်ကို သနား
စရာတွေကွ။ သူတို့ အခု တို့တွေဆီကိုလာတာ လာခြောက်
တာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဒါဆို သူတို့က ကျုပ်တို့ဆီကို ဘာလာလုပ်တာ
လဲ”

ဟု ခင်မြက မေးလိုက်လေ၏။

“သူတို့လာတာက ကျေးဇူးစွာင်ကြောင်း လာပြော
တာပါပဲ”

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်ရာ ခင်မြက . . .

“ယောက်ျား . . . ရှင်ပြောတာ ကျုပ် သဘော
မပေါက်ဘူး”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုလေကွာ . . . ခင်မြရာ ငါတို့မိသားစုဟာ ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဥပုသ်ဇရပ်တစ်ဆောင် လှူဒါန်းဆောက်လုပ်တာရယ်။

ရဟန်းခံရှင်ပြု အလှူတော်မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်ပြီး ပရိသတ်အပေါင်းကို ကျွေးမွေးတာတွေကို စုပြီး တို့တွေရဲ့ ကောင်းမှုအစုစုကို ရေစက်သွန်းချအမျှပေးဝေတဲ့အခါမှာ မကျွတ်မလွတ်သူတွေကိုပါ ထည့်ပြီး အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကြောင့် မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်နေကြတဲ့ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ပြိတ္တာတွေဟာ တို့မိသားစုနှင့် တစ်ရွာလုံးက အမျှအတန်းပေးဝေတဲ့အခါမှာ သူတို့တွေက သာဓုခေါ်ခွင့်ရပြီး သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ပြိတ္တာတွေဘဝမှ လွတ်မြောက်သွားကြလို့ . . .”

ဟု မောင်စု၏စကားကို ဖြတ်၍ ခင်မြက . . .

“ဪ . . . သိပြီ . . . သိပြီ။ ကျုပ် သိရင်ပြီ လောက်ျားရယ်။

အင်း... တကယ်ကို သနားစရာကောင်းတဲ့ တစ္ဆေ
သရဲ၊ ပြိတ္တာတွေပါလား”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ လွန်စွာမှ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာကောင်း
သော သရဲ၊ တစ္ဆေ ပြိတ္တာတို့သည် တစ်ခဏအတောအတွင်း
ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ အသွင်အပြင်လက္ခဏာများမှသည်
ကင်းစင်ကွယ်ပျောက်၍ လွန်စွာမှ တောက်ပြောင်လှပသော
နတ်သားများ၊ နတ်သမီးများဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားကြကုန်
၏။

* ၎င်းတို့၏ခန္ဓာအတွင်း နတ်ဝတ်တန်ဆာတို့ဖြင့်
ရွန်းလက်ဝင်းပပြောင်လက်လှီနေကြ၏။

ထိုသို့ တစ္ဆေ၊ သရဲဘဝမှာ နတ်များဖြစ်သွားကြ
သည့်အခါ နတ်စည်းစိမ်နှင့် နတ်တို့၏ စားကောင်းသောက်
ဖွယ်ရာများကို ဝဝလင်လင် စားသုံးကြရလေ၏။

“တွေ့လား... ခင်မြ တို့မိသားစုရဲ့ ကောင်းမှုတွေ
ကြောင့် သူတို့တွေ ကောင်းသောဘုံကို ရောက်သွားကြတာ

ဝဲ”

ဟု မောင်စုက ပြောလိုက်ရာ ခင်မြက . . .

“ယောက်ျား . . . အဲဒီလို သရဲ၊ တစ္ဆေ ပြိတ္တာဘဝ
မရောက်အောင် ဘာတွေလုပ်ရမလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည့်အခါ . . .

“အိန်း . . . အဲဒါကတော့ . . . ကျုပ်ပြောပြပါမယ်”

ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်စုရော
ခင်မြပါ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်ကြ၏။

“ဟာ . . . ဦးသူတော်ကြီး”

ဟု ခင်မြရော မောင်စုပါ ပြိုင်တူပြောလိုက်ပြီး . . .

ခင်မြ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားလေတော့၏။

အခန်း (၂၀)

“သာဓု... ”

သာဓု... ”

သာဓု... ”

ဟု ခေါ်လိုက်သည့်အခါ... ”

မျက်တွင်းဟောက်ပက် နားထင်များ ချိုင့်ခွက်
လျက် အပြိုင်းပြိုင်းငေါထွက်ထိုးထောင်နေသော အရိုးစုအား
အရေပြားပြားပြားကပ်ကပ်တို့ ဖုံးအုပ်နေ၏။

ရှည်လျားရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်ဖရိုဖရဲတို့က မျက်နှာ၊
ပခုံး၊ ရင်ဘတ်၊ ကျောပြင်အနှံ့ ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေပြန်၏။

လွန်စွာမှ ကျက်သရေမဝလာမရှိသော အဝက်
တလာဖြစ်နေသော ပြိတ္တာမဘဝမှ လွန်စွာမှ နုပျိုသောဘဝ
သို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

“ကဲ . . . ဒကာ ရုက္ခစိုး ယခင်ဘဝက ဇနီးဟောင်း
ပြိတ္တာမဟာ အရှင်ရုက္ခစိုးရဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့် ပြိတ္တာ
မဘဝက ပြောင်းသွားပါပြီ”

ဟု စိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ . . .

“ကျွန်ုပ်ဇနီးဟောင်းကို ပြိတ္တာမဘဝမှ တခြားသော
နတ်ဘုံကို မရောက်စေချင်ဘူး”

ဟု ရုက္ခစိုးနတ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အလို . . . ဘယ်အတွက်ကြောင့် အခုလိုစကားမျိုး
ပြောရတာလဲ အရှင်ရုက္ခစိုးနတ်”

ဟု စိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်သည့်အခါ ရုက္ခစိုး
နတ်က . . .

“အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါ ဦးသူတော်ကြီးရာ။
ကျွန်ုပ်၏ဇနီးဟောင်းဖြစ်သူ ပန်းရတုဟာ လူ့ဘဝမှာတုန်းက
မလိမ္မာ တစ်ခါမှိုက်ဆိုသလို မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့ ကျိန်
ဆိုမိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအမှားတွေကိုလည်း သူဟာ အခုတော့
အမှန်တွေသိသွားရပါပြီ”

ဟု ရုက္ခစိုးနတ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီ ဒကာရုက္ခစိုးနတ်။ သင့်ရဲ့လိုရင်းဆန္ဒ
တွေကို ပြောပါလေ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ဇနီးဟောင်း ပန်းရတုကို လူ့ဘဝသို့ ပြန်
ရောက်စေချင်ပါတယ်”

ဟု ရုက္ခစိုးနတ်က ပြောလိုက်သည့်အခါ ဖိုးသူတော်
ကြီးက . . .

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ။ ရှင်းလင်းပြောပါဦး ဒကာ
ရုက္ခစိုးနတ်”

ဟု ပြောလိုက်ရလေတော့၏။

“ဒီလိုပါ... ဦးသူတော်ကြီးရာ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးဟောင်း
ပန်းရတုကို လူ့ဘဝကို ပြန်ရောက်ချင်တဲ့ ကျွန်ုပ်ဆန္ဒက လူ
ဘဝမှာ ကလေးဘဝတည်းက အကုသိုလ်ကင်းပြီး ကောင်း...
ကုသိုလ်နှင့် အလှူအတန်းများကို လုပ်စေချင်ပါမိသေးတယ်။

ပြီးတော့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ပြု
လုပ်စေချင်ပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း အရင်ဘဝကလို ပိန်းမ
အဖြစ်နဲ့သာ လူ့ပြည်ကို ပြန်သွားချင်ပါသေးတယ်”

ဟု ရုက္ခစိုးနတ်က ပြောလိုက်သည့်အခါ...

“ကောင်းလေစွ... ကောင်းလေစွ... ကောင်းလေ
စွ... ဒကာရုက္ခစိုး”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက လွန်စွာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်း
သာနှင့် ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဦးသူတော်ကြီးခင်ဗျာ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးဟောင်း
ပန်းရတုကို လူ့ဘဝပြန်ရောက်အောင် နည်းလမ်းကောင်း
လေးများ ရှိခဲ့ရင် လမ်းညွှန်သွန်သင်ပါဦး”

ဟု ရုက္ခစိုးနတ်က မေးလိုက်ရာ...

“ဒကာရုက္ခစိုး . . . ဒီကိစ္စအတွက်ကတော့ ကျုပ်နဲ့
ဒကာရုက္ခစိုးတို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြရမှာပဲ”

ဟု စိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ကျွန်ုပ် . . . ပန်းရတု လူ့ဘဝပြန်ရောက်ဖို့အတွက်
ဦးသူတော်ကြီးရဲ့ လမ်းညွှန်သွန်သင်မှုကို ခံယူဖို့အသင့်အနေ
အထားမှာ ရှိပါတယ်”

ဟု ရုက္ခစိုးက ပြောလိုက်ရာ စိုးသူတော်ကြီးက . .

“ကောင်းလေစွ . . . ကောင်းလေစွ . . . ကောင်းလေစွ”

ဟု ပြောကြားလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ချမ်းသာခြင်းကို ဖြစ်စေ . . .”

ဟူသောဆုကို ပေး၍ ကြေးစည်လေးကို ထုလိုက်
လေတော့၏။

ထို့နောက် စိုးသူတော်ကြီးနှင့် ရုက္ခစိုးနတ်တို့သည်
ပြိတ္တာမဘဝမှ လူ့ဘဝ ပြန်လည်ရောက်ရှိရေးအတွက် မောင်
စုနှင့်ခင်မြတို့ထံ ရောက်အောင်ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည်ကိုတော့
စာချစ်သူတို့ သိလောက်ပြီ ထင်၏။ စာရေးသူ

အခန်း (၂၁)

ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်သည်မှာကား . . .

“ချမ်းသာသူမမှ ဝေးကွာခြင်း၊ ကင်းကွာခြင်း၊ သုခ
မရှိခြင်းလိုဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်တယ်။

နောက်တစ်မျိုးက ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောမှ ကင်း
ကွာကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်တယ်။

ဗြိတ္တာဟူသည်က ပေတဟူ၍ဖြစ်တယ်။ ဗြိတ္တာခေါ်
ပေတဟူသည်က ချမ်းသာသူမ မရှိသူ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုး
အဖုံဖုံ ခံစားကျရောက်သူတွေကို ဆိုလိုတယ်။

ပြိတ္တာဖြစ်ရခြင်းက သူများတကာ ဝတ်တာစားတာ
မနာလို ဝန်တိုစိတ်ထားခြင်း။

သူများတကာ လှူတာ တန်းတာကို ပိတ်ပင်တာ၊
ဆီးခြင်း။

သူများတကာကို အကြောင်းမဲ့မနာလိုဖြစ်ကာ
ကျိန်ဆို ဆဲဆိုခြင်း။ အလှူအတန်း စွန့်ကျဲရာတွင် တွန့်တို
ခြင်းတို့တွေဟာ ပြိတ္တာတွေ ဖြစ်ရတာပဲ။

အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် စေတနာ
ထားရမယ်။ စေတနာထားရင် ကံကောင်းမယ်။ အကုသိုလ်
ကို ရှောင်ပြီး ကုသိုလ်ရဖို့ အလှူဒါန ပေးကမ်းစွန့်ကျဲခြင်းကို
ပြုလုပ်ရမယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနဲ့ ဓိဘဆရာတို့ကို
လည်း ဦးထိပ်ထားရမယ်”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မောင်စုနှင့် ခင်မြတို့ကို ပြော
ကြားလိုက်သည့်အခါ ၎င်းတို့က ရှိခိုးကန်တော့ရာ . . .

“သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်လိုက်၏။

ထိုအခါ မောင်စု၊ ခင်မြတို့၏သမီး အေးချမ်းမယ်လေးမှာ
လွန်စွာမှ သဘောကျ၍ တခပ်ခပ်နှင့် ရယ်မောလို့နေလေ
တော့၏။

ဇိုးသူတော်ကြီးမှာ ပြန်ကြွမည်အပြုတွင် မောင်စု
က...

“ဦးသူတော်ကြီးက ဘယ်ကိုများကြွမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဇိုးသူတော်ကြီးက...

“ကျုပ်ဟာ... တကယ်တော့ ဇိုးသူတော်ကြီးအစစ်
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဘိုးတော်သိကြားမင်း ဖြစ်လေတယ်”
ဟုဆိုကာ...

“ချမ်းသာခြင်းကို ဖြစ်စေ...”

ဟူသော ဆုကိုပေးကာ ကြေးစည်လေးကို တီး
လိုက်ပြီး မောင်စုတို့ ခင်မြတို့၏ မျက်စိရှေ့မှာပင် ထူးဆန်းစွာ
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သတည်း။

(လုံးစုံများစွာသတ္တဝါချမ်းသာကိုယ်စိတ်ပြုပါစေသော်)

ဘညီကြီး